

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

Informationsnummer

Innehållsförteckning

Sida

I Meddelanden

.....

II Förberedande rättsakter

Kommissionen

1999/C 376 E/01	Förslag till rådets förordning (EG) om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (KOM(1999) 348 slutlig – 1999/0154(CNS))	1
1999/C 376 E/02	Förslag till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 3605/93 om tillämpningen av protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott som är fogat till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen (KOM(1999) 444 slutlig – 1999/0196(CNS))	18
1999/C 376 E/03	Förslag till rådets rambeslut om bekämpning av bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter (KOM(1999) 438 slutlig – 1999/0190(CNS))	20
1999/C 376 E/04	Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om skydd för enskilda personer då gemenskapens institutioner och organ behandlar personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (KOM(1999) 337 slutlig – 1999/0153(COD)) ⁽¹⁾	24
1999/C 376 E/05	Förslag till rådets beslut om ytterligare makroekonomiskt stöd till Moldova (KOM(1999) 516 slutlig – 1999/0213(CNS))	38
1999/C 376 E/06	Förslag till rådets förordning om åtgärder avsedda att ge information om den gemensamma jordbrukspolitiken (KOM(1999) 536 slutlig – 1999/0209(CNS))	40

SV

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning (fortsättning)	Sida
1999/C 376 E/07	Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur, om märkning av nötkött och nötköttsprodukter och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 820/97 (KOM(1999) 487 slutlig – 1999/0204(COD))	42
1999/C 376 E/08	Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 820/97 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur och om märkning av nötkött och nötköttsprodukter (KOM(1999) 487 slutlig – 1999/0205(COD))	52
1999/C 376 E/09	Förslag till rådets förordning (EG) om fastställande av en gemenskapsram för insamling och förvaltning av uppgifter om fiskeresurserna som är av grundläggande betydelse för den gemensamma fiskeripolitiken (KOM(1999) 541 slutlig – 1999/0218(CNS)) ⁽¹⁾	54
1999/C 376 E/10	Förslag till rådets beslut om att ingå ett avtal mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Norge om Norges deltagande i arbetet vid Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk (KOM(1999) 496 slutlig – 1999/0203(CNS)) ⁽¹⁾	58
	Utkast – Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Norge om Norges deltagande i arbetet vid Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk	59

II

(Förberedande rättsakter)

KOMMISSIONEN

Förslag till rådets förordning (EG) om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område

(1999/C 376 E/01)

KOM(1999) 348 slutlig — 1999/0154(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 7 september 1999)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 61 c i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande, och

av följande skäl:

- (1) Unionen har som mål att bevara och utveckla ett område med frihet, säkerhet och rättvisa, där den fria rörligheten för personer säkerställs. För att gradvis upprätta ett sådant område skall gemenskapen bland annat besluta om åtgärder som rör civilrättsligt samarbete i den mån de behövs för att den inre marknaden skall fungera väl.
- (2) Olikheter i medlemsstaternas bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande av domar hindrar den inre marknaden från att fungera väl. Bestämmelser som gör de internationellt privaträttsliga reglerna mer enhetliga och som förenklar formaliteterna, så att domar kan erkännas och verkställas enklare och snabbare, är av yttersta vikt.
- (3) Denna fråga hör hemma inom det civilrättsliga samarbetet enligt artikel 65 i fördraget.
- (4) I överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen såsom de kommer till uttryck i artikel 5 i fördraget kan målen för denna förordning inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna och kan därför bättre uppnås på gemenskapsnivå. Detta direktiv begränsas till vidtagandet av minsta antal åtgärder för att dessa mål skall kunna uppnås och går inte utöver vad som är nödvändigt för detta ändamål.
- (5) Den 27 september 1968 ingick medlemsstaterna, inom ramen för artikel 293 fjärde strecksatsen i EG-fördraget, Brysselkonventionen om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område ⁽¹⁾ (nedan

kallad Brysselkonventionen). Denna konvention utgör en del av gemenskapens regelverk och har utvidgats till att omfatta alla nya medlemsstater. En revidering av konventionen har inletts och rådet har nått enighet om den reviderade versionen. Kontinuiteten med revideringsarbetet bör inte brytas.

- (6) För att uppnå målet att privaträttsliga domar skall kunna få verkan i hela gemenskapen är det nödvändigt och lämpligt att reglerna om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar fastställs i en gemenskapsrättsakt som är bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna.
- (7) Det är av vikt att det materiella tillämpningsområdet för denna förordning täcker de väsentliga delarna av privaträtten. Undantagen från tillämpningsområdet bör göras så snäva som möjligt.
- (8) De tvister som omfattas av denna förordning bör ha anknytning till de medlemsstater som är bundna av förordningen. De gemensamma reglerna bör därför i princip tillämpas när svaranden har hemvist i en av dessa medlemsstater.
- (9) Svarande som har hemvist i tredje land kan omfattas av internationellt privaträttsliga regler i den stat där talan väcks. Svarande som har hemvist i en medlemsstat som inte är bunden av denna förordning bör även i fortsättningen omfattas av Brysselkonventionen. För att uppnå målet att privaträttsliga domar skall kunna få verkan i hela gemenskapen måste även domar som meddelats med tillämpning av de bestämmelserna kunna erkännas och verkställas i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.
- (10) Behörighetsreglerna måste uppfylla kravet på förutsebarhet och bygga på principen om svarandens hemvist. Det måste alltid kunna gå att bestämma vilken domstol som är behörig utifrån denna princip, utom i vissa bestämda fall när tvistens art eller hänsynen till partsautonomin gör det berättigat att använda ett annat anknytningsmoment. I fråga om juridiska personer måste hemvisten kunna bestämmas på ett objektivt sätt så att de gemensamma reglerna blir överskådliga och behörighetskonflikter kan undvikas.

⁽¹⁾ Se konsoliderad version i EGT C 27, 26.1.1998, s. 1.

- (11) Principen om att domstolen där svaranden har hemvist är behörig måste kompletteras med alternativa behörighetsregler i de fall där det finns en nära koppling mellan domstolen och tvisteföremålet eller då detta krävs för att verklig rättvisa skall kunna skipas.
- (12) Vid försäkringsavtal, anställningsavtal och konsumentavtal är det nödvändigt att skydda den svagare parten i avtalsförhållandet; därför måste man frånga den allmänna regeln genom att ge den svagare parten möjlighet att väcka talan vid domstolen i den ort där han har hemvist.
- (13) Hänsyn måste tas till att ny kommunikationsteknik fått ökad utbredning, bland annat vid privat konsumtion. Försäljning av varor och tjänster via ett elektroniskt medel som är tillgängligt i en medlemsstat är en verksamhet som riktar sig till den staten. Om konsumenten har hemvist i den staten, måste han kunna dra förmån av det skydd som förordningen erbjuder när han i sitt hemvist ingår avtal via ett elektroniskt medel.
- (14) Parternas rätt att själva avtala om behörig domstol måste respekteras, utom när det gäller anställnings-, försäkrings- och konsumentavtal. Klausuler om behörig domstol i avtal mellan parter som inte är jämställda måste emellertid omges av tvingande bestämmelser.
- (15) De grundläggande principerna i förordningen måste ibland frångås för att ta hänsyn till särskilda processrättsliga bestämmelser i medlemsstaterna. Vissa av bestämmelserna i protokollet som fogats till Brysselkonventionen bör därför inarbetas i förordningen.
- (16) För att rättskipningen i gemenskapen skall kunna fungera väl, måste man undvika att oförenliga domar meddelas i mål där domstolarna i flera medlemsstater är behöriga enligt förordningen. Därför är det viktigt att införa klara och enkla regler om litispens och mål som har samband med varandra. Medlemsstaternas rättssystem skiljer sig åt när det gäller att fastställa den tidpunkt vid vilken talan väckts och därför måste denna tidpunkt ges en egen definition.
- (17) Det råder ett ömsesidigt förtroende mellan de rättsvårdande myndigheterna i gemenskapen, vilket gör det berättigat att inom gemenskapen fullt ut erkänna en dom som har meddelats i en medlemsstat utan att något ytterligare förfarande behöver tillgripas, med undantag för det fall att erkännandet är tvistigt.
- (18) Detta ömsesidiga förtroende motiverar också ett snabbt och effektivt förfarande som gör en dom som har meddelats i en medlemsstat verkställbar i en annan medlemsstat. Därför bör verkställighetsförklaringen kunna utfärdas närmast per automatik efter en enbart formell kontroll av handlingarna och utan att den instans som utfärdar verkställighetsförklaringen på eget initiativ får pröva om någon av grunderna i denna förordning för att vägra verkställighet föreligger.
- (19) Svaranden måste emellertid ha möjlighet att försvara sig. Han måste kunna överklaga beslutet om han anser att någon av grunderna för att vägra erkännande föreligger; prövningen av överklagandet måste ske i form av kontradiktoriskt förfarande. Den som söker verkställighet måste också kunna överklaga ett beslut om att vägra verkställighet.
- (20) Kontinuiteten mellan Brysselkonventionen och denna förordning måste säkerställas. Av det skälet måste övergångsbestämmelser införas. Likaså måste kontinuitet råda när det gäller EG-domstolens tolkning av bestämmelserna i Brysselkonventionen. 1971 års tolkningsprotokoll⁽¹⁾ bör därför fortsätta att tillämpas på rättegångsförfaranden som pågår när förordningen träder i kraft.
- (21) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokollen om Förenade kungarikets och Irlands ställning respektive Danmarks ställning⁽²⁾ skall dessa stater inte delta i beslutet om att anta denna förordning. Följaktligen binder förordningen varken Förenade kungariket, Irland eller Danmark och den är inte tillämplig på dem.
- (22) Eftersom Brysselkonventionen kommer att förbli i kraft i förhållandet mellan de medlemsstater som är bundna av denna förordning och dem som inte är det, är det viktigt att fastställa klara bestämmelser för förhållandet mellan förordningen och Brysselkonventionen.
- (23) Samma strävan efter enhetlighet gör att denna förordning inte bör påverka bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande av domar som finns i specifika rättsakter från gemenskapen.
- (24) Respekten för medlemsstaternas internationella åtaganden motiverar att förordningen inte påverkar konventioner som medlemsstaterna anslutit sig till och som gäller särskilda rättsområden.
- (25) Kommissionen bör senast fem år efter ikraftträdandet av denna förordning granska tillämpningen av förordningen för att vid behov föreslå nödvändiga ändringar.

⁽¹⁾ Se konsoliderad version i EGT C 27, 26.1.1998, s. 1 och s. 28.

⁽²⁾ EGT C 340, 10.11.1997, s. 99 och s. 101.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

TILLÄMPNINGSOMRÅDE

Artikel 1

Denna förordning är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor och förvaltningsrättsliga frågor.

Förordningen är inte tillämplig på

- 1) fysiska personers rättsliga status, rättskapacitet eller rätts-handlingsförmåga, makars förmögenhetsförhållanden, arv och testamente,
- 2) konkurs, ackord och liknande förfaranden,
- 3) social trygghet,
- 4) skiljeförfarande.

KAPITEL II

DOMSTOLS BEHÖRIGHET

Avsnitt 1

Allmänna bestämmelser

Artikel 2

Om inte annat föreskrivs i denna förordning, skall talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den staten, oberoende av i vilken stat han har medborgarskap.

För den som inte är medborgare i den medlemsstat där han har hemvist gäller samma bestämmelser om domstols behörighet som för statens egna medborgare.

Ett bolags eller annan juridisk persons hemvist skall fastställas enligt bestämmelserna i artikel 57.

Om inte annat föreskrivs, avses med "medlemsstat" en medlemsstat som är bunden av denna förordning

Artikel 3

Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat får väckas vid domstol i en annan medlemsstat endast med stöd av bestämmelserna i avsnitten 2–7.

Särskilt får bestämmelserna i bilaga I inte tillämpas mot en sådan person.

Artikel 4

Om svaranden har hemvist i ett tredje land bestäms domstolarnas behörighet i varje medlemsstat i enlighet med den medlemsstatens lag, om inte annat följer av bestämmelserna i artiklarna 22 och 23.

Mot en sådan svarande kan den som har hemvist i en medlemsstat, oberoende av medborgarskap, på samma sätt som statens egna medborgare, åberopa de bestämmelser om domstols behörighet som gäller där och särskilt de bestämmelser som anges i bilaga I.

Om svaranden har hemvist i en medlemsstat som inte är bunden av denna förordning, skall domstolens behörighet avgöras enligt Brysselkonventionen i dess i den medlemsstaten gällande lydelse.

Avsnitt 2

Särskilda behörighetsregler

Artikel 5

Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat kan väckas i en annan medlemsstat

- 1) a) om talan avser avtal, vid domstolen i uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser;
- b) såvida inte annat avtalats, avses med uppfyllelseorten för den förpliktelse som talan avser
 - vid försäljning av varor, den ort i en medlemsstat dit enligt avtalet varorna har eller skulle ha levererats,
 - vid utförande av tjänster, den ort i en medlemsstat där enligt avtalet tjänsterna har eller skulle ha utförts;
- c) om punkt b inte gäller, skall punkt a gälla;

- 2) om talan avser underhållsskyldighet, vid domstolen i den ort där den underhållsberättigade har sin hemvist eller vanliga vistelseort eller, om talan har samband med frågan om någons rättsliga status, vid den domstol som enligt sin egen lag är behörig att pröva denna fråga, såvida inte behörigheten endast grundar sig på den ena partens medborgarskap,

- 3) om talan avser skadestånd utanför avtalsförhållanden, vid domstolen i den ort där skadan inträffade eller kan inträffa,
- 4) om talan avser enskilt anspråk i anledning av brott, vid den domstol där brottmålet är anhängigt, i den mån domstolen enligt sin lag är behörig att pröva enskilda anspråk,

Med förbehåll för mer fördelaktiga nationella föreskrifter, får den som har hemvist i en medlemsstat och är åtalad för ett icke uppsåtligt brott vid en brottmålsdomstol i en annan medlemsstat i vilken han inte är medborgare, försvaras av en därtill behörig person, även om han inte inställer sig personligen. Den domstol som handlägger målet får dock föreskriva personlig inställelse; om en sådan föreskrift inte har efterkommitts behöver en dom som har meddelats rörande ett civilrättsligt anspråk mot någon som inte har haft tillfälle att svara i målet varken erkännas eller verkställas i andra medlemsstater.

- 5) i fråga om tvist som hänför sig till verksamheten vid en filial, agentur eller annan etablering, vid domstolen i den ort där denna är belägen,
- 6) i fråga om betalning av bärgarlön för bärgning av skeppslast eller för frakt, vid den domstol där lasten eller frakten

- a) har blivit föremål för kvarstad eller liknande säkerhetsåtgärd för att säkerställa sådan betalning,

eller

- b) kunde ha blivit föremål för sådan säkerhetsåtgärd, om inte borgen eller annan säkerhet hade ställts,

förutsatt att det görs gällande att svaranden har någon rätt till lasten eller frakten eller hade sådan rätt vid tiden för bärgningen.

Artikel 6

Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat kan även väckas

- 1) om han är en av flera svarande, vid domstol där någon av svarandena har hemvist, förutsatt att det finns ett tillräckligt nära samband mellan käromålen för att en gemensam handläggning och dom skall vara påkallad för att undvika att oförenliga domar meddelas som en följd av att käromålen prövas i olika rättegångar,

- 2) om talan avser återgångskrav eller annat liknande, vid den domstol där det ursprungliga käromålet är anhängigt, såvida inte detta har väckts endast för att få talan mot tredje man prövad vid annan domstol än den som annars skulle ha varit behörig att pröva talan mot honom,

Den grund för behörighet som anges i första stycket i denna punkt får varken åberopas i Tyskland eller i Österrike. Mot den som har hemvist i en annan medlemsstat får talan väckas vid domstolarna

- i Tyskland, enligt artiklarna 68, 72, 73 och 74 i civilprocesslagen (Zivilprozeßordnung) angående litisdennuntiation,
- i Österrike, enligt artikel 21 i civilprocesslagen (Zivilprozeßordnung) angående litisdennuntiation

- 3) vid genkärsmål som grundar sig på samma avtal eller omständigheter som huvudkärålet, vid den domstol där huvudkärålet är anhängigt,
- 4) om talan avser avtal och denna talan får förenas med ett annat mål mot samma svarande om sakrätt till fast egendom, vid domstolen i den medlemsstat där fastigheten är belägen.

Artikel 7

En domstol i en medlemsstat som med stöd av denna förordning är behörig att pröva mål om ansvar till följd av ett fartygs användning eller drift är, liksom annan domstol som enligt lagen i den staten är behörig i stället för denna, också behörig att pröva mål om begränsning av sådant ansvar.

Avsnitt 3

Behörighet vid försäkringstvister

Artikel 8

För försäkringstvister gäller i fråga om domstols behörighet, utöver föreskrifterna i artikel 4 och artikel 5 punkt 5, bestämmelserna i detta avsnitt.

Artikel 9

Talan mot en försäkringsgivare som har hemvist i en medlemsstat kan väckas

- 1) vid domstolarna i den medlemsstat där han har hemvist, eller
- 2) en annan medlemsstat, vid domstolen i den ort där käranden har hemvist om talan väcks av försäkringstagaren, den försäkrade eller en förmåntagare, eller
- 3) om han är en samförsäkrare, vid den domstol i en medlemsstat där talan har väckts mot huvudförsäkringsgivaren.

En försäkringsgivare som inte har hemvist i någon medlemsstat men som har en filial, agentur eller annan etablering i en sådan stat skall i fråga om tvister som hänför sig till verksamheten vid denna anses ha hemvist i den medlemsstaten.

Artikel 10

Beträffande ansvarsförsäkring eller försäkring av fast egendom kan talan mot försäkringsgivaren väckas vid domstolen i den ort där skadan inträffade. Detsamma gäller om både lös och fast egendom omfattas av samma försäkringsavtal och har skadats genom samma händelse.

Artikel 11

I fråga om ansvarsförsäkring kan, om lagen i domstolsstaten tillåter det, talan mot försäkringsgivaren väckas vid den domstol där den skadelidande har väckt talan mot den försäkrade.

Bestämmelserna i artiklarna 8, 9 och 10 gäller om den skadelidande väcker talan direkt mot försäkringsgivaren, om sådan direkt talan är tillåten.

Om den lag som är tillämplig på sådan direkt talan tillåter att talan mot försäkringstagaren eller den försäkrade får prövas i samma rättegång, är den domstol vid vilken talan väckts enligt andra stycket också behörig i förhållande till dessa personer.

Den grund för behörighet som anges i denna artikel får varken åberopas i Tyskland eller i Österrike. Mot den som har hemvist i en annan medlemsstat får talan väckas vid domstolarna

— i Tyskland, enligt artiklarna 68, 72, 73 och 74 i civilprocesslagen (*Zivilprozessordnung*) angående litisdenuntiation,

— i Österrike, enligt artikel 21 i civilprocesslagen (*Zivilprozessordnung*) angående litisdenuntiation.

Artikel 12

Om inte annat föreskrivs i artikel 11 tredje stycket, får en försäkringsgivare väcka talan endast vid domstolarna i den medlemsstat där svaranden har hemvist, vare sig denne är försäkringstagare, försäkrad eller förmånstagare.

Bestämmelserna i detta avsnitt inskränker inte rätten att väcka genkäromål vid den domstol där huvudkäromålet, enligt bestämmelserna i detta avsnitt, är anhängigt.

Artikel 13

Avvikelse från bestämmelserna i detta avsnitt i ett avtal om domstolsbehörighet gäller endast om avtalet

1) har ingåtts efter tvistens uppkomst, eller

2) ger försäkringstagaren, den försäkrade eller en förmånstagare rätt att väcka talan vid andra domstolar än dem som anges i detta avsnitt, eller

3) har ingåtts mellan en försäkringstagare och en försäkringsgivare, vilka vid försäkringsavtalets ingående hade hemvist eller sin vanliga vistelseort i samma medlemsstat, och avtalet innebär att domstolarna i den staten skall vara behöriga även om skadan skulle inträffa utomlands, såvida inte ett sådant avtal strider mot lagen i den staten, eller

4) har ingåtts med en försäkringstagare som inte har hemvist i någon medlemsstat, förutsatt att försäkringen inte är obligatorisk och inte heller avser fast egendom i en medlemsstat, eller

5) hänför sig till ett försäkringsavtal som omfattar en eller flera av de risker som anges i artikel 14.

Artikel 14

De risker som avses i artikel 13 punkt 5 är "stora risker" enligt definitionen i artikel 5 punkt d i rådets direktiv 73/239/EEG ⁽¹⁾ samt varje risk som har samband med någon av dessa risker.

Avsnitt 4

Behörighet vid konsumenttvister

Artikel 15

Om talan avser avtal som har ingåtts av en person, konsumenten, för ändamål som kan anses ligga utanför hans affärsverksamhet eller yrkesverksamhet, gäller i fråga om behörigheten, om inte annat följer av föreskrifterna i artikel 4 och artikel 5 punkt 5, bestämmelserna i detta avsnitt

1) om avtalet gäller köp av varor där betalningen skall erläggas i särskilda poster, eller

2) om avtalet gäller lån som skall återbetalas i särskilda poster eller någon annan form av kredit om lånet eller krediten var avsedd att finansiera köp av varor, eller

3) i övriga fall, om avtalet har ingåtts med en person som bedriver kommersiell verksamhet eller yrkesverksamhet i den medlemsstat där konsumenten har hemvist eller, på något sätt, riktar sådan verksamhet till den medlemsstaten eller flera stater, däribland den medlemsstaten, och avtalet faller inom ramen för sådan verksamhet.

⁽¹⁾ EGT L 228, 16.8.1973, s. 3.

Om konsumentens avtalspart inte har hemvist i en medlemsstat men har en filial, agentur eller annan etablering i en sådan stat, skall han anses ha hemvist i den staten såvitt avser tvister som hänför sig till denna verksamhet.

Bestämmelserna i detta avsnitt skall inte tillämpas på transportavtal utom när det gäller avtal om en kombination av resa och inkvartering för ett pris där allt är inkluderat.

Artikel 16

Konsumenten får väcka talan mot den andra avtalsparten aningen vid domstolarna i den medlemsstat där denne har hemvist eller vid domstolen i den ort där konsumenten har hemvist.

Talan mot en konsument får av den andra avtalsparten väckas endast vid domstolarna i den medlemsstat där konsumenten har hemvist.

Första och andra styckena inskränker inte rätten att väcka genkärsmål vid den domstol där huvudkärörmålet, enligt bestämmelserna i detta avsnitt, är anhängigt.

Artikel 17

Avvikelser från bestämmelserna i detta avsnitt i ett avtal om domstols behörighet gäller endast om avtalet

1) har ingåtts efter tvistens uppkomst,

eller

2) ger konsumenten rätt att väcka talan vid andra domstolar än dem som anges i detta avsnitt,

eller

3) har ingåtts av en konsument och dennes avtalspart, vilka vid avtalets ingående hade hemvist eller sin vanliga vistelseort i samma medlemsstat, och avtalet ger domstolarna i den staten behörighet, såvida inte ett sådant avtal strider mot lagen i den staten.

Avsnitt 5

Behörighet vid tvister om anställningsavtal

Artikel 18

Om talan avser anställningsavtal, gäller i fråga om behörigheten, om inte annat följer av artikel 4 och artikel 5 punkt 5, bestämmelserna i detta avsnitt.

Om en arbetstagare ingår ett anställningsavtal med en arbetsgivare som inte har hemvist i en medlemsstat men har en filial, agentur eller ett annan etablering i en sådan stat, skall arbetsgivaren i fråga om tvister som hänför sig till verksamheten vid filialen, agenturen eller etableringen anses ha hemvist i den staten.

Artikel 19

Talan mot en arbetsgivare som har hemvist i en medlemsstat kan väckas

1) vid domstolen i den medlemsstat där arbetsgivaren har hemvist, eller

2) i en annan medlemsstat

a) vid domstolen i den ort där arbetstagaren vanligtvis utför sitt arbete eller senast utförde sitt arbete, eller

b) om arbetstagaren inte vanligtvis utför eller utförde sitt arbete i ett och samma land, vid domstolen i den ort där det affärsställe vid vilket arbetstagaren anställts är eller var beläget.

Artikel 20

En arbetsgivare får väcka talan endast vid domstolarna i den medlemsstat där arbetstagaren har hemvist.

Bestämmelserna i detta avsnitt inskränker inte rätten att väcka genkärsmål vid den domstol där huvudkärörmålet enligt bestämmelserna i detta avsnitt är anhängigt.

Artikel 21

Avvikelser från bestämmelserna i detta avsnitt i ett avtal om domstols behörighet gäller endast om avtalet har ingåtts efter tvistens uppkomst, eller ger arbetstagaren rätt att väcka talan vid andra domstolar än dem som anges i detta avsnitt.

Avsnitt 6

Exklusiv behörighet

Artikel 22

Följande domstolar skall, oberoende av parternas hemvist, ha exklusiv behörighet:

1) om talan avser sakrätt i fast egendom eller nyttjanderätt till fast egendom, domstolarna i den medlemsstat där egendomen är belägen;

dock skall, om talan avser avtal om nyttjanderätt till fast egendom för tillfälligt privat bruk under en tid av högst sex på varandra följande månader, också domstolarna i den medlemsstat där svaranden har hemvist vara behöriga under förutsättning att nyttjanderättshavaren är en fysisk person och att ägaren och nyttjanderättshavaren har hemvist i samma medlemsstat;

- 2) om talan avser giltighet, ogiltighet eller upplösning av bolag eller andra juridiska personer eller av beslut av deras organ, domstolarna i den medlemsstat där den juridiska personen har sitt säte; för att bestämma var detta säte är beläget skall domstolen tillämpa sin egen internationella privaträtt,
- 3) om talan avser giltigheten av inskrivningar i offentliga register, domstolarna i den medlemsstat där registret förs,
- 4) om talan avser registrering eller giltighet av patent, varumärken, mönster och liknande rättigheter för vilka krävs deposition eller registrering, domstolarna i den medlemsstat där deposition eller registrering har begärts eller har ägt rum eller på grund av bestämmelserna i en internationell konvention anses ha ägt rum.

Med förbehåll för Europeiska patentverkets behörighet enligt konventionen om meddelande av europeiska patent, undertecknad i München den 5 oktober 1973, skall domstolarna i en medlemsstat ha exklusiv behörighet oberoende av parternas hemvist, om talan avser registrering eller giltighet av ett europeiskt patent som meddelats för den staten.

- 5) om talan avser verkställighet av domar, domstolarna i den medlemsstat där domen har verkställts eller skall verkställas.

Avsnitt 7

Avtal om domstols behörighet

Artikel 23

Om parterna har träffat avtal om att en domstol eller domstolarna i en medlemsstat skall vara behöriga att avgöra en redan uppkommen tvist eller framtida tvister i anledning av ett bestämt rättsförhållande, och minst en av parterna har hemvist i en medlemsstat, skall den domstolen eller domstolarna i den staten ha behörighet. En sådan behörighet skall vara exklusiv om parterna inte har träffat avtal om annat.

Ett sådant avtal om behörighet skall vara antingen

- a) skriftligt eller muntligt och skriftligen bekräftat,
- eller

- b) i en form som överensstämmer med praxis som parterna har utbildat mellan sig,

eller

- c) i internationell handel, i en form som överensstämmer med handelsbruk eller annan sedvänja som parterna kände till eller borde ha känt till och som är allmänt känd och regelmässigt iakttas av parter i avtal av föreliggande typ vid det ifrågavarande slaget av handel.

Ett meddelande på elektronisk väg, som utgör en varaktig dokumentation av avtalet, skall anses vara likvärdigt med "skriftligt".

Om ett avtal om behörighet har ingåtts mellan parter av vilka ingen har hemvist i en medlemsstat, är domstolarna i andra medlemsstater inte behöriga att pröva tvisten så länge den eller de utvalda domstolarna inte har förklarat sig obehöriga.

Avtal om domstols behörighet har ingen verkan om de strider mot bestämmelserna i artiklarna 13 och 17 eller om de domstolar vilkas behörighet de utesluter har exklusiv behörighet enligt artikel 22.

Artikel 24

Utöver den behörighet som en domstol i en medlemsstat har enligt andra bestämmelser i denna förordning, är domstolen behörig om svaranden går i svaromål inför denna. Detta gäller dock inte om svaranden gick i svaromål för att bestrida domstolens behörighet eller om en annan domstol har exklusiv behörighet enligt artikel 22.

Avsnitt 8

Prövning av behörighetsfrågan och av frågan huruvida målet kan tas upp

Artikel 25

Om talan som väcks vid en domstol i en medlemsstat gäller en tvist som huvudsakligen rör en fråga som en domstol i en annan medlemsstat är exklusivt behörig att pröva enligt artikel 22, skall domstolen självant förklara sig obehörig.

Artikel 26

Om talan väcks vid en domstol i en medlemsstat mot en svarande som har hemvist i en annan medlemsstat, och svaranden inte går i svaromål, skall domstolen självant förklara sig obehörig, såvida den inte är behörig enligt bestämmelserna i denna förordning.

Domstolen skall låta handläggningen av målet vila till dess att det har klarlagts att svaranden har haft möjlighet att få del av stämningsansökan eller motsvarande handling i så god tid att han kunnat förbereda sitt svaromål eller att alla nödvändiga åtgärder för detta syfte har vidtagits.

De nationella genomförandebestämmelserna för rådets direktiv [... om delgivning i medlemsstaterna av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur] skall vara tillämpliga i stället för andra stycket, om stämningsansökan eller motsvarande handling skulle översändas till utlandet i enlighet med nämnda bestämmelser.

Fram till dess att de nationella genomförandebestämmelserna för det direktiv som avses i tredje stycket träder i kraft skall bestämmelserna i Haagkonventionen av den 15 november 1965 om delgivning i utlandet av handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur vara tillämpliga, om stämningsansökan eller motsvarande handling skulle översändas till utlandet i enlighet med nämnda konvention.

Avsnitt 9

Litispensens och mål som har samband med varandra

Artikel 27

Om talan väcks vid domstolar i olika medlemsstater rörande samma sak och målen gäller samma parter, skall varje domstol utom den vid vilken talan först väckts självant låta handläggningen av målet vila till dess att det har fastställts att den domstol vid vilken talan först väckts är behörig.

När det har fastställts att den domstol vid vilken talan först väckts är behörig, skall övriga domstolar självant avvisa talan till förmån för den domstolen.

Artikel 28

Om käromål som har samband med varandra prövas vid domstolar i olika medlemsstater, får varje domstol utom den vid vilken talan först väckts låta handläggningen av målet vila.

Om dessa mål som har samband med varandra prövas i första instans, får varje domstol, utom den vid vilken talan först väckts, också avvisa talan på begäran av en av parterna, om den domstol vid vilken talan först väckts är behörig att pröva de berörda käromålen och dess lag tillåter förening av dessa.

Vid tillämpningen av denna artikel skall käromål anses ha samband med varandra om de är så förenade att en gemensam handläggning och dom är påkallad för att undvika att oförenliga domar meddelas som en följd av att käromålen prövas i olika rättegångar.

Artikel 29

Om flera domstolar är exklusivt behöriga, skall varje domstol utom den vid vilken talan först väckts förklara sig obehörig till förmån för den domstolen.

Artikel 30

I detta avsnitt skall talan anses ha väckts vid en domstol

- 1) när stämningsansökan eller motsvarande handling har ingivits till domstolen, förutsatt att käranden sedan inte har underlåtit att vidta de mått och steg som han var skyldig att vidta för att få delgivningen av svaranden verkställd, eller
- 2) om delgivning av handlingen skall ske innan handlingen ges in till domstolen, när den tas emot av den myndighet som är ansvarig för delgivning, förutsatt att käranden sedan inte har underlåtit att vidta de mått och steg som han var skyldig att vidta för att få handlingen ingiven till domstolen.

Avsnitt 10

Interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder

Artikel 31

Interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, som kan vidtas enligt lagen i en medlemsstat, får begäras hos domstolarna i den staten, även om domstol i en annan medlemsstat är behörig att pröva målet i sak enligt denna förordning.

KAPITEL III

Erkännande och verkställighet

Artikel 32

I denna förordning förstås med dom varje avgörande som har meddelats av domstol i en medlemsstat oavsett dess rubricering, såsom dom, beslut eller förordnande om verkställighet, liksom domstolstjänstemans beslut i fråga om rättegångskostnader.

I Sverige avses vid summarisk process i mål om betalningsföreläggande och handräckning med uttrycket domstol också svensk kronofogdemyndighet.

Avsnitt 1

Erkännande*Artikel 33*

En dom som har meddelats i en medlemsstat skall erkännas i de andra medlemsstaterna utan att något särskilt förfarande behöver anlitas.

Om frågan huruvida en dom skall erkännas eller inte är föremål för tvist, kan en part, som gör gällande att domen skall erkännas, genom att anlita det förfarande som föreskrivs i avsnitten 2 och 3 i detta kapitel, få fastställt att domen skall erkännas.

Om utgången av ett mål som handläggs vid en domstol i en medlemsstat är beroende av om en dom skall erkännas, är den domstolen behörig att pröva huruvida det föreligger en grund för att vägra erkännande enligt artiklarna 41 och 42.

Avsnitt 2

Verkställighet*Artikel 34*

En dom som har meddelats i en medlemsstat och som är verkställbar i den staten skall verkställas i en annan medlemsstat sedan domen, på ansökan av part, har förklarats vara verkställbar där.

Artikel 35

Ansökan skall göras vid den domstol eller den behöriga myndighet som anges i bilaga II.

Den lokala behörigheten skall bestämmas efter motpartens hemvist eller efter den plats där verkställighet skall ske.

Artikel 36

Förfarandet vid ansökan om verkställighet regleras av lagen i den medlemsstat där verkställighet begärs.

Sökanden skall uppge en delgivningsadress inom den domstols domkrets eller myndighets verksamhetsområde där ansökan görs. Om lagen i den medlemsstaten inte föreskriver att en sådan adress skall anges, skall sökanden i stället utse ett ombud i saken.

Andra stycket skall inte tillämpas om den behöriga myndigheten är en administrativ myndighet.

De handlingar som anges i artikel 50 skall bifogas ansökan.

Artikel 37

Domen skall förklaras vara verkställbar omedelbart efter fullgörandet av formaliteterna i artikel 50, utan prövning av huruvida det föreligger en grund för att vägra verkställighet enligt artiklarna 41 och 42. I detta skede av förfarandet skall motparten inte ges tillfälle att yttra sig över ansökan.

Artikel 38

Sökanden skall omedelbart underrättas om beslutet i anledning av ansökan om verkställighetsförklaring på det sätt som föreskrivs i verkställighetsmedlemsstaten.

Motparten skall delges verkställighetsförklaringen, vilken skall åtföljas av domen, såvida inte denna redan delgivits denna part.

Artikel 39

Båda parter får söka ändring av beslutet i anledning av ansökan om verkställighetsförklaring.

Ansökan om ändring skall göras vid den domstol som anges i bilaga III.

Ansökan om ändring skall handläggas enligt bestämmelserna för kontradiktoriska förfaranden.

Om motparten underlåter att inställa sig vid den domstol som handlägger ansökningen om ändring, skall bestämmelserna i artikel 26 tillämpas även om motparten inte har hemvist i en medlemsstat.

Ansökan om ändring av verkställighetsförklaringen skall ges in inom en månad efter delgivningen av denna. Om motparten har hemvist i en annan medlemsstat än den där verkställighetsförklaringen meddelades, skall fristen för att söka ändring vara två månader och löpa från den dag då beslutet delgavs honom, antingen personligen eller i hans bostad. Fristen får inte förlängas på grund av långt avstånd.

Artikel 40

Mot det avgörande som meddelas med anledning av att ändring har sökts får talan föras endast på det sätt som anges i bilaga IV.

Artikel 41

Den domstol vid vilken ansökan om ändring görs enligt artiklarna 39 eller 40 skall meddela sitt avgörande utan dröjsmål. Domstolen skall avslå en ansökan om verkställighet eller upphäva en verkställighetsförklaring

1) om verkställighetsförklaringen uppenbart strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i den medlemsstat där domen görs gällande,

- 2) om det är en tredskodom eller en annan dom som har meddelats mot en utebliven svarande och svaranden inte har delgivits stämningsansökan eller motsvarande handling i tillräcklig tid och på ett lämpligt sätt för att kunna förbereda sitt svaromål, såvida inte svaranden haft möjlighet att överklaga domen men underlåtit detta,
- 3) om domen är oförenlig med en dom som har meddelats i en tvist mellan samma parter i den medlemsstat där domen görs gällande,
- 4) om den är oförenlig med en dom som tidigare har meddelats i en annan medlemsstat eller i tredje land mellan samma parter och rörande samma sak, såvida den först meddelade domen uppfyller de nödvändiga villkoren för erkännande i den medlemsstat där domen görs gällande.

Domen i ursprungsmedlemsstaten får aldrig omprövas i sak.

Artikel 42

Den domstol som handlägger verkställighetsfrågan efter det att ändring har sökts enligt artiklarna 39 eller 40 skall avslå en ansökan om verkställighet eller upphäva en verkställighetsförklaring om den strider mot bestämmelserna i avsnitten 3, 4 och 6 i kapitel II.

Vid den behörighetsprövning som åsyftas i första stycket är den domstol eller myndighet som prövar frågan om erkännande bunden av de faktiska omständigheter som domstolen i ursprungsmedlemsstaten har grundat sin behörighet på.

Domstolens behörighet i ursprungsstaten får inte omprövas på andra grunder än som avses i första stycket; behörighetsreglerna berörs inte av de i artikel 41 åsyftade grunderna för rättsordningen (*ordre public*).

Artikel 43

Den domstol som handlägger verkställighetsfrågan efter det att ändring har sökts enligt artikel 39 eller 40 får på begäran av motparten låta handläggningen av målet vila, om talan mot domen har förts genom anlitande av ordinära rättsmedel i ursprungsstaten eller om fristen för sådan talan ännu inte har löpt ut; i sistnämnda fall får domstolen bestämma en tid inom vilken en sådan talan skall föras.

Domstolen kan också göra verkställigheten beroende av att det ställs sådan säkerhet som domstolen bestämmer.

Artikel 44

Om en dom måste förklaras verkställbar i enlighet med denna förordning, skall ingenting hindra sökanden från att begagna sig av interimistiska åtgärder, däribland säkerhetsåtgärder, enligt lagstiftningen i den medlemsstat där domen görs gällande utan att någon verkställighetsförklaring enligt artikel 37 skall krävas.

Verkställighetsförklaringen medför att säkerhetsåtgärder får vidtas.

Så länge den i artikel 39 femte stycket angivna fristen för att söka ändring av verkställighetsförklaringen inte har löpt ut och intill dess att beslut har meddelats med anledning av att ändring sökts, får inga andra åtgärder för verkställighet än säkerhetsåtgärder vidtas mot gäldenärens egendom.

Artikel 45

Om domen i ursprungsmedlemsstaten omfattar flera yrkanden och verkställighetsförklaringen inte kan meddelas för domen i dess helhet, skall domstolen eller den behöriga myndigheten meddela verkställighetsförklaring i fråga om en eller flera delar av domen.

Sökanden kan begära en verkställighetsförklaring som är begränsad till delar av domen.

Artikel 46

En utländsk dom varigenom någon förpliktas att betala vite är verkställbar i verkställighetsmedlemsstaten endast om vitets belopp slutligt har fastställts av domstol i ursprungsmedlemsstaten.

Artikel 47

Om sökanden i ursprungsstaten helt eller delvis hade rättshjälp eller var befriad från kostnader och avgifter, skall han vid de förfaranden som avses i detta avsnitt vara berättigad till rättshjälp eller kostnads- och avgiftsbefrielse i största möjliga utsträckning enligt lagen i verkställighetsmedlemsstaten.

Artikel 48

Ingen säkerhet, borgen eller deposition, oavsett dess benämning, får krävas av den som i en medlemsstat begär verkställighet av en dom som har meddelats i en annan medlemsstat, på den grunden att han är utländsk medborgare eller inte har sin hemvist eller sin vanliga vistelseort i verkställighetsmedlemsstaten.

Artikel 49

Ingen avgift eller skatt som är beräknad efter tvisteföremålets värde får tas ut i verkställighetsmedlemsstaten vid ett förfarande som avser en verkställighetsförklaring.

Avsnitt 3

Gemensamma bestämmelser

Artikel 50

Den part som gör gällande att en dom skall erkännas eller ansöker om en verkställighetsförklaring skall ge in en kopia av domen som uppfyller de villkor som är nödvändiga för att dess äkthet skall kunna fastställas.

Den part som ansöker om en verkställighetsförklaring skall också ge in ett intyg enligt artikel 51, om inte annat följer av artikel 52.

Artikel 51

Den behöriga domstolen eller myndigheten i en medlemsstat där en dom har meddelats skall på begäran av någon berörd part utfärda ett intyg på standardformuläret i bilaga V.

Artikel 52

Om intyget som avses i artikel 51 inte har ingivits, kan den behöriga domstolen eller myndigheten bestämma en tid inom vilken det skall inges, eller godta likvärdiga handlingar eller, om tillgängliga uppgifter kan anses tillräckliga, befria sökanden från skyldigheten att ge in dem.

Om domstolen eller myndigheten begär det, skall en översättning av handlingarna ges in; översättningen skall vara bestyrkt av en person som är behörig därtill i någon av medlemsstaterna.

Artikel 53

Ingen legalisering eller annat liknande förfarande får krävas i fråga om de handlingar som anges i artikel 50 eller i fråga om fullmakt för ombud i saken.

KAPITEL IV

OFFICIELLA HANDLINGAR (ACTES AUTHENTIQUES) OCH INFÖR DOMSTOL INGÅNGNA FÖRLIKNINGAR

Artikel 54

En handling som har upprättats eller registrerats som en officiell handling (*acte authentique*) och som är verkställbar i en medlemsstat skall på ansökan förklaras vara verkställbar i en annan medlemsstat i enlighet med det i artikel 34–49 föreskrivna förfarandet. Den domstol till vilken ansökan om ändring ges in enligt artikel 39 eller 40 får avslå en ansökan om verkställighet eller upphäva en verkställighetsförklaring endast om verkställighet av den officiella handlingen (*acte authentique*) strider mot grunderna för rättsordningen (*ordre public*) i verkställighetsmedlemsstaten.

Den ingivna handlingen måste uppfylla de villkor som är nödvändiga för att den skall kunna godtas som en officiell handling (*acte authentique*) i ursprungsmedlemsstaten

Bestämmelserna i kapitel III avsnitt 3 gäller i tillämpliga delar.

Den behöriga myndigheten i en medlemsstat där en officiell handling (*acte authentique*) har mottagits skall på begäran av någon berörd part utfärda ett intyg på standardformuläret i bilaga VI till denna förordning.

Artikel 55

En förlikning som har ingåtts inför domstol i ett pågående mål och som är verkställbar i den stat där förlikningen ingicks är verkställbar i verkställighetsstaten under samma förutsättningar som officiella handlingar (*actes authentiques*). Den behöriga domstolen eller myndigheten i en medlemsstat där en förlikning inför domstol godkänts skall på begäran av någon berörd part utfärda ett intyg på standardformuläret i bilaga V.

Ett avtal om underhållsskyldighet som har ingåtts inför en administrativ myndighet eller bestyrkts av en sådan myndighet skall också anses som en officiell handling (*acte authentique*) enligt artikel 54 första stycket.

KAPITEL V

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 56

Vid avgörandet av frågan huruvida en part har hemvist i den medlemsstat där talan är väckt skall domstolen tillämpa sin egen lag. Om en part inte har hemvist i den medlemsstat där målet är anhängigt skall domstolen, vid avgörandet av frågan huruvida parten har hemvist i en annan medlemsstat, tillämpa denna andra medlemsstats lag.

Artikel 57

Vid tillämpningen av denna förordning skall ett bolag eller annan juridisk person anses ha hemvist i orten för dess stadgelsenliga säte, huvudkontor eller huvudsakliga verksamhet.

KAPITEL VI

ÖVERGÅNGSBESTÄMMELSER

Artikel 58

Bestämmelserna i denna förordning skall tillämpas endast på rättsliga förfaranden som har inletts och på officiella handlingar (*actes authentiques*) som har upprättats eller registrerats efter det att förordningen trädde i kraft.

Domar som har meddelats efter denna förordnings ikraftträdande i mål och ärenden som har anhängiggjorts före den dagen, skall dock erkännas och verkställas i den stat som ansökan riktar sig till enligt bestämmelserna i kapitel III, om domstolen har grundat sin behörighet på bestämmelser som överensstämmer antingen med de bestämmelser som anges i kapitel II i denna förordning eller i Brysselkonventionen eller med bestämmelser i en konvention som gällde mellan ursprungsstaten och den stat som ansökan riktar sig till vid tiden för målets eller ärendets anhängiggörande.

KAPITEL VII

FÖRHÅLLET TILL ANDRA RÄTTSAKTER

Artikel 59

Denna förordning skall inte påverka tillämpningen av de bestämmelser som, på särskilda områden, reglerar domstols behörighet eller erkännande eller verkställighet av dom och som finns intagna i gemenskapsrättsakter eller i nationell lagstiftning som harmoniserats för att genomföra sådana rättsakter.

Överenskommelse

Artikel 60

Denna förordning ersätter mellan medlemsstaterna bestämmelserna i Brysselkonventionen.

Bestämmelserna i Brysselkonventionen skall under alla omständigheter tillämpas

- 1) när svaranden har hemvist i en medlemsstat som inte är bunden av denna förordning, eller när domstolarna i en sådan stat är behöriga enligt artiklarna 16 och 17 i Brysselkonventionen, och
- 2) såvitt avser litispens eller mål som har samband med varandra enligt artiklarna 21 och 22 i Brysselkonventionen, när talan väckts i en medlemsstat som inte är bunden av denna förordning och i en medlemsstat som är bunden av denna förordning.

Domar som meddelats av en domstol vilken grundat sin behörighet på Brysselkonventionen i en medlemsstat som är bunden eller som inte är bunden av denna förordning, skall erkännas och verkställas i medlemsstater som är bundna av denna förordning enligt bestämmelserna i avdelning III i denna förordning.

Artikel 61

Med de begränsningar som följer av artikel 58 andra stycket, artikel 62 och artikel 63 skall denna förordning ersätta följande konventioner och fördrag:

- Konventionen mellan Belgien och Frankrike om domstols behörighet samt erkännande och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar, undertecknad i Paris den 8 juli 1899.
- Konventionen mellan Belgien och Nederländerna om domstols behörighet, om konkurs, samt om erkännande och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar, undertecknad i Bryssel den 28 mars 1925.

— Konventionen mellan Frankrike och Italien om verkställighet av domar på privaträttens område, undertecknad i Rom den 3 juni 1930.

— Konventionen mellan Tyskland och Italien om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, undertecknad i Rom den 9 mars 1936.

— Konventionen mellan Belgien och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar angående underhållsskyldighet, undertecknad i Wien den 25 oktober 1957.

— Konventionen mellan Tyskland och Belgien om ömsesidigt erkännande och verkställighet på privaträttens område av domar, skiljedomar och officiella handlingar, undertecknad i Bonn den 30 juni 1958.

— Konventionen mellan Nederländerna och Italien om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, undertecknad i Rom den 17 april 1959.

— Konventionen mellan Tyskland och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 6 juni 1959.

— Konventionen mellan Belgien och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 16 juni 1959.

— Konventionen mellan Grekland och Tyskland om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Aten den 4 november 1961.

— Konventionen mellan Belgien och Italien om erkännande och verkställighet av domar och andra exekutionstitlar på privaträttens område, undertecknad i Rom den 6 april 1962.

— Konventionen mellan Nederländerna och Tyskland om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar och andra exekutionstitlar på privaträttens område, undertecknad i Haag den 30 augusti 1962.

— Konventionen mellan Nederländerna och Österrike om ömsesidigt erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Haag den 6 februari 1963.

- Konventionen mellan Frankrike och Österrike om erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 15 juli 1966.
- Konventionen mellan Spanien och Frankrike om erkännande och verkställighet av domar och skiljedomar på privaträttens område, undertecknad i Paris den 28 maj 1969.
- Konventionen mellan Luxemburg och Österrike om erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Luxemburg den 29 juli 1971.
- Konventionen mellan Italien och Österrike om erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Rom den 16 november 1971.
- Konventionen mellan Spanien och Italien om rättshjälp och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, undertecknad i Madrid den 22 maj 1973.
- Konventionen mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område, undertecknad i Köpenhamn den 11 oktober 1977.
- Konventionen mellan Österrike och Sverige om erkännande och verkställighet av civildomar, undertecknad i Stockholm den 16 september 1982.
- Konventionen mellan Spanien och Tyskland om erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och verkställbara officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Bonn den 14 november 1983.
- Konventionen mellan Österrike och Spanien om erkännande och verkställighet av domar, förlikningar och verkställbara officiella handlingar på privaträttens område, undertecknad i Wien den 17 februari 1984.
- Konventionen mellan Finland och Österrike om erkännande och verkställighet av civildomar, undertecknad i Wien den 17 november 1986.
- Fördraget mellan Belgien, Nederländerna och Luxemburg om domstols behörighet, om konkurs, om giltighet och verkställighet av domar, skiljedomar och officiella handlingar, undertecknat i Bryssel den 24 november 1961, [i den utsträckning det är i kraft].

Artikel 62

Det fördrag och de konventioner som anges i artikel 61 skall fortsätta att gälla på områden där denna förordning inte är tillämplig.

De skall fortsätta att gälla beträffande domar som har meddelats och handlingar som upprättats eller registrerats som officiella handlingar (*actes authentiques*) före denna förordnings ikraftträdande.

Artikel 63

Denna förordning skall inte inverka på konventioner som medlemsstaterna har tillträtt och som på särskilda områden reglerar domstolars behörighet eller erkännande eller verkställighet av domar. Det gäller följande konventioner:

- Konventionen om meddelande av europeiska patent (Europeiska patentkonventionen), upprättad i München den 5 oktober 1973.
- Warszawakonventionen . . .
- . . .

För att säkerställa en enhetlig tolkning skall första stycket tillämpas enligt följande:

- 1) Denna förordning skall inte utgöra hinder för en domstol i en medlemsstat som har tillträtt en konvention som reglerar ett särskilt område att förklara sig behörig i enlighet med den konventionen, även om svaren har hemvist i en medlemsstat som inte har tillträtt konventionen i fråga. Den domstol som handlägger målet skall dock alltid tillämpa artikel 26 i denna förordning.
- 2) Domar som har meddelats av en domstol i en medlemsstat med tillämpning av behörighetsregler i en konvention som reglerar ett särskilt område skall erkännas och verkställas i de andra medlemsstaterna i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.

Om det i en konvention, som reglerar ett särskilt område och som har tilltratts såväl av ursprungsmedlemsstaten som av den medlemsstat som ansökan riktas till, anges förutsättningar för erkännande eller verkställighet av domar, skall dessa förutsättningar gälla. Bestämmelserna i denna konvention om förfarandet vid erkännande och verkställighet kan dock alltid tillämpas.

Artikel 64

Denna förordning skall inte påverka avtal varigenom en medlemsstat, före denna förordnings ikraftträdande och i enlighet med artikel 59 i Brysselkonventionen, förpliktat sig att inte erkänna domar som har meddelats i en annan avtalsslutande part till den konventionen mot svarande som har hemvist eller sin vanliga vistelseort i en tredje stat när domen, i fall som avses i artikel 4 i den konventionen, kunnat meddelas endast med stöd av en behörighetsregel som anges i artikel 3 andra stycket i den konventionen.

KAPITEL VIII

ÖVRIGA BESTÄMMELSER

Artikel 65

Senast fem år efter denna förordnings ikraftträdande skall kommissionen lägga fram en rapport om dess tillämpning för Europaparlamentet, rådet och Ekonomiska och sociala kommittén. Rapporten skall, vid behov, åtföljas av förslag till ändring av förordningen.

Artikel 66

Medlemsstaterna skall till kommissionen meddela ändringar av de nationella bestämmelser som anges i bilaga I eller i fråga om

de domstolar eller behöriga myndigheter som anges i bilagorna II och III. Kommissionen skall ändra de berörda bilagorna i enlighet med detta.

Artikel 67

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i medlemsstaterna.

BILAGA I

De nationella bestämmelser om domstols behörighet som avses i artikel 3 andra stycket och artikel 4 andra stycket är följande:

- i Belgien: artikel 15 i civillagen (Code civil – Burgerlijk Wetboek) och artikel 638 i processlagen (Code judiciaire – Gerechtelijk Wetboek),
- i Tyskland: § 23 i civilprocesslagen (Zivilprozeßordnung),
- i Grekland: artikel 40 i civilprocesslagen (κώδικος Πολιτικής Δικονομίας),
- i Frankrike: artiklarna 14 och 15 i civillagen (Code civil),
- i Italien: artiklarna 3 och 4 i lag 218 av den 31 maj 1995,
- i Luxemburg: artiklarna 14 och 15 i civillagen (Code civil),
- i Österrike: artikel 99 i lagen om domstols behörighet (Jurisdiktionsnorm),
- i Nederländerna: artikel 126, tredje stycket och artikel 127 i civilprocesslagen (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering),
- i Portugal: artiklarna 65 och 65a i civilprocesslagen (Código do Processo Civil) och artikel 11 i lagen om rättegången i arbetstvister (Código do Processo de Trabalho),
- i Finland: 10 kap. 1 § 1 momentet andra, tredje och fjärde meningen i rättegångsbalken/oikeudenkäymiskaari,
- i Sverige: 10 kap. 3 § första stycket, första meningen i rättegångsbalken.

BILAGA II

Ansökan som avses i artikel 35 i förordningen skall göras till följande domstolar eller behöriga myndigheter:

—
—
—

BILAGA III

Ansökan om ändring som avses i artikel 39 skall göras till följande domstolar i medlemsstaterna:

—
—
—

BILAGA IV

Mot de avgöranden som meddelas med anledning av att ändring har sökts får talan endast föras på följande sätt enligt artikel 40:

- i Belgien, Grekland, Spanien, Frankrike, Italien, Luxemburg och Nederländerna genom kassationsbesvär,
- i Tyskland genom i Tyskland genom Rechtsbeschwerde,
- i Österrike genom Revisionsrekurs,
- i Portugal genom överklagande av en rättsfråga,
- i Finland genom besvär hos Högsta domstolen/korkein oikeus,
- i Sverige genom överklagande till Högsta domstolen.

BILAGA V

Intyg om domar och förlikningar enligt artiklarna 51 och 55 i rådets förordning [(EG) nr ...]

(Suédois, sueco, Swedish, svedese, ...)

1. Ursprungsland
2. Domstol eller myndighet som utfärdat intyget
 - 2.1. Namn
 - 2.2. Adress
 - 2.3. Tfn, fax, e-postadress
3. Domstol som meddelat domen/godkänt förlikningen
 - 3.1. Typ av domstol
 - 3.2. Domstolsort
4. Dom/förlikning
 - 4.1. Datum
 - 4.2. Referensnummer
 - 4.3. Parter i domen/förlikningen inför domstol
 - 4.3.1. Kärandens/kärandenas namn
 - 4.3.2. Svarandens/svarandenas namn
 - 4.3.3. Eventuell annan parts/eventuella andra parter namn
 - 4.4. Tredskodom
 - 4.5.1. Datum för delgivning av stämningsansökan
 - 4.5. Beslutets lydelse bifogas detta intyg
5. Namnen på de parter som beviljats rättshjälp

Domen/förlikningen är verkställbar i den stat där den meddelades (artiklarna 24 och 55 i förordningen) mot

Namn:

Utfärdat i den
Namnteckning och/eller stämpel

BILAGA VI

Intyg om officiella handlingar (actes authentiques) enligt artikel 54 i rådets förordning [(EG) nr ...]

(Suédois, sueco, Swedish, svedese, ...)

1. Ursprungsland
2. Domstol eller myndighet som utfärdat intyget
 - 2.1. Namn
 - 2.2. Adress
 - 2.3. Tfn, fax, e-postadress
3. Myndighet som givit handlingen dess officiella karaktär
 - 3.1. Myndighet som (i tillämpliga fall) medverkat till upprättandet av den officiella handlingen (acte authentique)
 - 3.1.1. Myndighetens namn och beteckning
 - 3.1.2. Ort för myndigheten
 - 3.2. Myndighet som (i tillämpliga fall) registrerat den officiella handlingen (acte authentique)
 - 3.2.1. Typ av myndighet
 - 3.2.2. Ort för myndigheten
4. Officiell handling (acte authentique)
 - 4.1. Beskrivning av handlingen
 - 4.2. Datum
 - 4.2.1. för upprättandet av handlingen
 - 4.2.2. för registrering av handlingen (om annat)
 - 4.3. Referensnummer
 - 4.4. Parter enligt handlingen
 - 4.4.1. Borgenärens namn
 - 4.4.2. Gälldenärens namn
5. Den verkställbara förpliktelsens lydelse bifogas detta intyg

Den officiella handlingen (acte authentique) är verkställbar mot gälldenären i ursprungsstaten (artikel 54 i förordningen)

Namn:

 Utfärdat i den
 Namnteckning och/eller stämpel

Förslag till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 3605/93 om tillämpningen av protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott som är fogat till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen

(1999/C 376 E/02)

KOM(1999) 444 slutlig — 1999/0196(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 13 september 1999)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DENNA FÖRORDNING

Med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 104.14 tredje stycket i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande, och av följande skäl:

(1) Definitionerna av begreppen "offentlig", "underskott" och "investering" fastställs i protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott som är fogat till fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen och i rådets förordning (EG) nr 3605/93 av den 22 november 1993 ⁽¹⁾ genom en hänvisning till det europeiska nationalräkenskapssystemet. Genom rådets förordning (EG) nr 2223/96 av den 25 juni 1996 ⁽²⁾ har detta system ersatts av det europeiska national- och regionalräkenskapssystemet i gemenskapen (nedan benämnt "ENS 95");

(2) Det är nödvändigt att på nytt specificera den definition av "den offentliga sektorns skuldsättning" som anges i protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott och i rådets förordning (EG) nr 3605/93 genom en hänvisning till klassificeringskoderna i ENS 95. Vad gäller finansiella derivatinstrument såsom dessa definieras i ENS 95, finns det inte något nominellt värde motsvarande det som konstateras för de övriga skuldinstrumenten. Av den anledningen skall de finansiella derivatinstrumenten inte medräknas bland de skuldförbindelser som utgör den offentliga sektorns skuldsättning vid tillämpningen av protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott. För skuldförbindelser i utländsk valuta som omfattas av avtal om fastställande av växelkursen, måste dessutom denna växelkurs beaktas vid omräkningen till nationell valuta. Detta gäller också när avtalen reglerar växelkurserna mellan utländska valutor.

(3) Det är vidare viktigt att se till att beräkningen av kvoten mellan underskottet i den offentliga sektorns finanser och bruttonationalprodukten respektive mellan den offentliga sektorns skuldsättning och bruttonationalprodukten enligt artikel 104 i fördraget görs på ett konsekvent sätt på grundval av ENS 95. I ENS 95 ges en lämplig och detaljerad definition av bruttonationalprodukten till marknadspris.

(4) Den offentliga sektorns konsoliderade ränteutgifter är en viktig indikator för övervakningen av budgetsituationen i medlemsstaterna. Ränteutgifterna är till sin natur kopplade till den offentliga sektorns skuldsättning. Den offentliga skuld som medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om skall vara konsoliderad inom den offentliga sektorn. Det är nödvändigt att göra nivåerna i den offentliga sektorns skuldsättning och ränteutgifterna jämförbara medlemsstaterna emellan. I beskrivningen av metodiken i ENS 95 (punkt 1.58) erkänns att för vissa former av analys är sifferuppgifter för de konsoliderade aggregaten mer meningsfulla än de totala bruttovärdena. Det bör klargöras i vilken form medlemsstaterna skall tillhandahålla kommissionen de sifferuppgifter som avser ränteutgifter.

(5) Definitionerna och klassificeringskoderna i ENS 95 kan komma att ses över i samband med den nödvändiga harmoniseringen av nationell statistik eller av andra skäl. All översyn av ENS 95 eller ändringar av dess metodik skall beslutas av rådet eller kommissionen enligt de behörighetsregler och förfaranden som fastställs i fördraget eller i rådets förordning (EG) nr 2223/96.

(6) I artikel 8.2 i rådets förordning (EG) nr 2223/96 fastställs att det gamla europeiska nationalräkenskapssystemet skall fortsätta att användas inom ramen för förfarandet vid alltför stora underskott till och med meddelandet av underskott och skuldnivå per den 1 september 1999.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Förordning (EG) nr 3605/93 ändras på följande sätt:

1) Artiklarna 1 och 2 skall ersättas med följande:

"Artikel 1

1. I protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott och i denna förordning definieras begreppen i nedanstående punkter i enlighet med det europeiska national- och regionalräkenskapssystemet i gemenskapen (nedan benämnt "ENS 95"), antaget genom rådets förordning (EG) nr 2223/96 av den 25 juni 1996. Koderna inom parentes hänförs till ENS 95.

⁽¹⁾ EGT L 332, 31.12.1993, s. 7.

⁽²⁾ EGT L 310, 30.11.1996, s. 1.

2. 'Offentlig' betyder 'offentlig sektor' (S.13), som indelas i undersektorerna 'den statliga sektorn' (S.1311), 'delstatlig sektor' (S.1312), 'kommunal sektor' (S.1313) och 'socialförsäkringssektor' (S.1314), med undantag av kommersiell verksamhet enligt definitionen i ENS 95.

Uteslutandet av kommersiell verksamhet innebär att 'den statliga sektorn' (S.13) endast omfattar förvaltningsenheter vars huvuduppgift är icke-kommersiell tjänsteproduktion.

3. 'Underskottet (överskottet) i den offentliga sektorns finanser' betyder 'den offentliga sektorns' (S.13) nettoupplåning (finansiella sparande) (B.9) enligt definitionen i ENS 95. De räntebelopp som ingår i underskottet i den offentliga sektorns finanser är de faktiska räntorna (D.41) enligt definitionen i ENS 95.

4. 'Offentliga investeringar' betyder 'den offentliga sektorns' (S.13) fasta bruttoinvesteringar (P.51) enligt definitionen i ENS 95.

5. 'Den offentliga sektorns skuldsättning' betyder 'den offentliga sektorns' (S.13) samlade bruttoskuld till nominellt värde som är utestående vid årets utgång, med undantag av skuldförbindelser för vilka 'den offentliga sektorn' (S.13) innehar därtill svarande tillgångar.

Den offentliga sektorns skuldsättning består av den offentliga sektorns skuldförbindelser inom följande kategorier: sedlar, mynt och inlåning (AF.2), värdepapper andra än aktier, exklusive finansiella derivat (AF.33), samt lån (AF.4) enligt definitionerna i ENS 95.

Det nominella värdet av en skuldförbindelse som är utestående vid årets slut är det därpå angivna värdet.

Det nominella värdet av en indexerad skuldförbindelse motsvarar det därpå angivna värdet justerat för ökningen av kapitalbeloppet till följd av indexuppräknningen vid årets slut.

Skuldförbindelser i utländsk valuta skall omräknas till nationell valuta enligt den representativa marknadskurs som gällde på årets sista arbetsdag, med undantag av de skuldförbindelser för vilka växelkursrisken täcks av kontraktssenliga avtal. Dessa skuldförbindelser skall omräknas till nationell valuta enligt den kurs som överenskommits i dessa avtal.

Artikel 2

I protokollet om förfarandet vid alltför stora underskott och i denna förordning avser bruttonationalprodukten bruttonationalprodukten till marknadspris i löpande priser (BNP mp) (B.1*g) enligt definitionen i ENS 95."

2) I artikel 4 andra stycket skall koderna för underavdelningarna S61, S62 och S63, vilka anges i slutet av tredje strecksatsen, ersättas med koderna S.1311, S.1312, S.1313 och S.1314.

3) I sista raden av artikel 5 skall orden "och ränteutgifter" ersättas med orden "och ränteutgifter (konsoliderade)".

4) Artikel 7 skall ersättas med följande:

"Artikel 7

I händelse av översyn av ENS 95 eller ändring av dess metodik efter beslut av rådet eller kommissionen enligt de behörighetsregler och förfaranden som fastställs i fördraget eller i förordning (EG) nr 2223/96, skall kommissionen införa de nya hänvisningarna till ENS 95 i artiklarna 1, 2 och 4."

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2000.

Denna förordning är till alla delar bindande och tillämplig i alla medlemsstater.

Förslag till rådets rambeslut om bekämpning av bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter

(1999/C 376 E/03)

KOM(1999) 438 slutlig — 1999/0190(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 15 september 1999)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR FATTAT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 34.2 b i detta,

med beaktande av kommissionens initiativ,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

(1) Bedrägerier och förfalskningar som rör andra betalningsmedel än kontanter sker ofta på internationell nivå.

(2) Det arbete som Europarådet, G8, OECD, Interpol och FN utför i detta sammanhang är viktigt, men bör kompletteras med åtgärder från Europeiska unionens sida.

(3) Vissa former av bedrägeri som rör andra betalningsmedel än kontanter är så pass allvarliga och utvecklas på ett sådant sätt att det krävs övergripande lösningar. Rekommendation nr 18 i Handlingsplanen för bekämpande av den organiserade brottsligheten ⁽¹⁾, godkänd av Europeiska rådet i Amsterdam den 16 och 17 juni 1997, liksom punkt 46 i Handlingsplanen för att på bästa sätt genomföra bestämmelserna i Amsterdamfördraget om upprättande av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa ⁽²⁾, godkänd av Europeiska rådet i Wien den 11 och 12 december 1998 innebär att åtgärder måste vidtas på detta område.

(4) I överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen och proportionalitetsprincipen kan målet för detta rambeslut, nämligen att säkerställa att bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter anses vara straffbara handlingar som omfattas av effektiva, proportionerliga och avskräckande påföljder i alla medlemsstater måste i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna med hänsyn till den internationella karaktären av dessa brott. Detta mål kan därför bättre uppnås av Europeiska unionen. Detta rambeslut skall begränsas till minsta möjliga antal åtgärder för att detta mål skall uppnås och inte gå utöver vad som är nödvändigt för detta ändamål.

(5) Detta rambeslut bör bidra till kampen mot bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter tillsammans med andra rättsakter som rådet redan har kommit överens om, t.ex. den gemensamma åtgärden 98/428/RIF ⁽³⁾ om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk, den gemensamma åtgärden 98/733/RIF ⁽⁴⁾ om att göra deltagande i en kriminell organisation i Europeiska unionens medlemsstater till ett brott, den gemensamma åtgärden 98/699/RIF ⁽⁵⁾ om penningtvätt, identifiering, spårande, spärrande, beslag och förverkande av hjälpmedel och vinning av brott liksom beslutet av den 29 april 1999 om utökande av Europols mandat till att omfatta bekämpning av penningförfalskning och förfalskning av betalningsmedel ⁽⁶⁾.

(6) Kommissionen har till rådet den 1 juli 1998 överlämnat meddelandet En ram för åtgärder för att bekämpa bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter" ⁽⁷⁾, i vilket det förespråkas en unionspolitik som täcker både förebyggande och repressiva aspekter av problemet.

(7) Meddelandet innehåller ett utkast till gemensam åtgärd som är en del av denna övergripande strategi och utgör utgångspunkten för detta rambeslut.

(8) Det är nödvändigt att en beskrivning av de olika typer av beteenden som bör kriminaliseras i samband med bedrägeri och förfalskning som rör andra betalningsmedel än kontanter omfattar all den verksamhet som i detta avseende utgör hotet från den organiserade brottsligheten.

(9) Det är nödvändigt att dessa olika beteenden kriminaliseras i samtliga medlemsstater och att effektiva, proportionerliga och avskräckande påföljder införs för fysiska och juridiska personer som har begått eller är ansvariga för sådana brott, och att dessa brott anses utgöra förbrott till penningtvätt.

(10) Det är nödvändigt att samtliga medlemsstater etablerar behörighet i fråga om dessa brott och samråder med varandra när fler än en medlemsstat är behörig i fråga om samma brott.

⁽¹⁾ EGT C 251, 15.8.1997, s. 1.

⁽²⁾ EGT C 19, 23.1.1999, s. 1.

⁽³⁾ EGT L 191, 7.7.1998, s. 4.

⁽⁴⁾ EGT L 351, 29.12.1998, s. 1.

⁽⁵⁾ EGT L 333, 9.12.1998, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT C 149, 28.5.1999, s. 16.

⁽⁷⁾ KOM(1998) 395 slutlig.

(11) Det är också nödvändigt att medlemsstaterna inrättar ett effektivt samarbete med de privata enheter och organ som har ansvar för att betalningssystemen fungerar och övervakas samt att medlemsstaterna bistår varandra i så hög utsträckning som möjligt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Definitioner

1. Utan att det påverkar tillämpningen av mer specifika definitioner i medlemsstaternas lagstiftning skall i detta rambeslut avses med

a) (*andra*) *betalningsinstrument* (*än kontanter*): alla sådana instrument förutom lagliga betalningsmedel (sedlar och mynt) som enskilt eller tillsammans med ett annat (betalnings)instrument gör det möjligt för den rättmätige innehavaren/betalaren att erhålla pengar eller annat värde, att betala eller att ta emot betalning för varor, tjänster eller varje annan sak av värde, att utfärda en order eller ett meddelande med en begäran eller något annat godkännande att överföra medel (i form av en fordran på en part) till en betalningsmottagare.

b) *betalningstransaktion*: varje transaktion som innebär att någon genom ett betalningsinstrument får ut pengar eller något annat värde, betalar eller tar emot betalning för varor, tjänster eller varje annan sak av värde och/eller utfärdar en order eller ett meddelande med en begäran eller något annat godkännande att överföra medel (i form av en fordran på en part) till en betalningsmottagare.

c) *utrustning för tillverkning eller bruk av betalningsinstrument*: all utrustning (inbegripet programvara) som är utformad eller anpassad för tillträde till, tillverkning av eller ändring av ett betalningsinstrument eller en betalningstransaktion eller därav, däri inbegripet utrustning som är utformad eller anpassad för att byta ut eller ändra information eller data i eller på ett betalningsinstrument eller en betalningstransaktion.

d) *juridisk person*: varje enhet som har denna ställning enligt tillämplig lagstiftning, med undantag av stater eller andra offentliga organ vid utövandet av de befogenheter som de har enligt statsrätten och internationella offentliga organisationer.

e) *tvättning av pengar*: de förfaranden som avses i artikel 1 tredje strecksatsen i rådets direktiv 91/308/EEG ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EGT L 166, 28.6.1996, s. 77.

2. Begreppet medborgare en medlemsstat skall i detta direktiv tolkas i enlighet med eventuella förklaringar som medlemsstaterna avgivit enligt artikel 6.1 b i Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957.

Artikel 2

Beskrivning av beteenden

Åtgärderna i artiklarna 3–6 gäller följande typer av uppsåtligt beteende:

- a) Förskingring av ett betalningsinstrument.
- b) Förfalskning eller efterbildning av ett betalningsinstrument.
- c) Medveten hantering av ett betalningsinstrument utan innehavarens tillstånd.
- d) Medvetet innehav av ett förskingrat, förfalskat eller efterbildat betalningsinstrument.
- e) Medveten användning av ett förskingrat, förfalskat eller efterbildat betalningsinstrument eller medvetet accepterande av en betalning som görs under sådana omständigheter.
- f) Medveten obehörig användning av identifieringsuppgifter för att initiera eller bearbeta en betalningstransaktion.
- g) Medveten användning av falska identifieringsuppgifter för att initiera eller bearbeta en betalningstransaktion.
- h) Manipulering av relevanta uppgifter som inbegriper kontoinformation, eller andra identifieringsuppgifter, för att initiera eller bearbeta en betalningstransaktion.
- i) Obehörig överföring av identifieringsuppgifter för att initiera eller bearbeta en betalningstransaktion.
- j) Obehörig tillverkning, hantering eller användning eller obehörigt innehav av särskilt anpassad utrustning eller särskilt anpassade delar av betalningsinstrument för att:

— tillverka eller ändra ett betalningsinstrument eller delar därav.

— utföra de bedrägliga beteenden som avses i f–i.

De åtgärder som avses i första stycket skall också ha avseende på delaktighet såsom medhjälpare eller anstiftare eller medvetet utverkande av ett värde eller ekonomisk vinning från varje sådant beteende.

Artikel 3

Åtgärder som skall vidtas på nationell nivå

1. Varje medlemsstat skall kriminalisera de olika typerna av beteende som anges i artikel 2.

2. Varje medlemsstat skall föreskriva att juridiska personer kan hållas ansvariga för de brott som avses i punkt 1, om de begåtts till deras förmån av varje person som agerar antingen enskilt eller som en del av den juridiska personens organisation och har en ledande ställning inom den juridiska personens organisation grundad på

- a) befogenhet att företräda den juridiska personen, eller
- b) befogenhet att fatta beslut på den juridiska personens vägnar, eller
- c) befogenhet att utöva kontroll inom den juridiska personen.

3. Varje medlemsstat skall för de brott som avses i punkt 1 föreskriva påföljder som

- a) när det gäller fysiska personer är effektiva, proportionerliga och avskräckande och som åtminstone i allvarliga fall inbegriper frihetsberövande som kan leda till utlämning
- b) när det gäller juridiska personer är effektiva, proportionerliga och avskräckande och som innefattar böter eller administrativa avgifter och som kan innefatta andra sanktioner såsom

- i) frångående av rätt till offentliga förmåner eller stöd,
- ii) tillfälligt eller permanent näringsförbud,
- iii) övervakning,
- iv) beslut om upplösning av verksamheten.

4. De brott som avses i punkt 1 skall anses vara allvarliga brott när det gäller tillämpningen av den gemensamma åtgärden 98/699/RIF.

Artikel 4

Behörighet

1. Varje medlemsstat skall etablera sin behörighet i fråga om de brott som avses i artikel 3 om

- a) brottet helt eller delvis begås inom dess territorium,
- b) gärningsmannen är medborgare i den berörda medlemsstaten.

Om inte något annat följer av punkt 2 får en medlemsstat begränsa tillämpningen av sin behörighet till de omständigheter som avses i punkt a. En medlemsstat som inte tillämpar en sådan begränsning får likväl begränsa sin behörighet genom att tillämpa omständigheterna i punkt b endast i särskilda fall och under särskilda omständigheter.

2. De medlemsstater som inte utlämnar sina egna medborgare skall etablera sin behörighet i fråga om de brott som avses i artikel 3 om dessa brott begås av medlemsstatens medborgare utanför dess territorium.

Varje medlemsstat skall, när en av dess medborgare misstänks för att i en annan medlemsstat ha begått ett av de brott som avses i artikel 3 och medlemsstaten inte utlämnar denna person till den andra medlemsstaten enbart på grund av dennes medborgarskap, överlämna ärendet till sina behöriga myndigheter för åtal, om det finns anledning till detta.

För att möjliggöra lagföring skall akter, upplysningar och föremål som rör brottet överlämnas i enlighet med förfarandena i artikel 6 i Europeiska utlämningskonventionen av den 13 december 1957.

Den ansökande medlemsstaten skall underrättas om vilka rättsliga åtgärder som har vidtagits och om resultatet av dessa.

Artikel 5

Samarbete med offentliga och privata enheter eller organ

1. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som behövs för att säkerställa att offentliga och privata enheter och organ som är delaktiga i att förvalta, kontrollera eller övervaka betalningssystemen samarbetar med de myndigheter som ansvarar för utredning och bestraffning av de brott som avses i detta rambeslut.

Dessa enheter och organ skall särskilt

- a) på eget initiativ underrätta dessa myndigheter när det finns rimliga skäl att anta att något av dessa brott har begåtts,
- b) på begäran eller på eget initiativ förse dessa myndigheter med alla användbara upplysningar.

2. När det gäller behandling av personuppgifter skall punkt 1 genomföras så att en sådan skyddsnivå säkerställs som motsvarar det skydd som följer av Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG⁽¹⁾. Uppgifterna får inte användas för andra syften än de för vilka de förmedlats.

⁽¹⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

*Artikel 6***Samarbete mellan medlemsstaterna**

1. Medlemsstaterna skall i enlighet med tillämpliga konventioner, multilaterala eller bilaterala avtal eller arrangemang i så hög grad som möjligt bistå varandra när det gäller förfaranden som rör brott enligt detta rambeslut.
2. Om flera medlemsstater är behöriga i fråga om brott enligt detta rambeslut skall dessa stater samråda med varandra i syfte att samordna sina insatser för en effektiv lagföring.

*Artikel 7***Genomförande**

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta rambeslut senast den 31 december 2000. De skall genast underrätta kommissionen om detta och tillhandahålla kommissionen exemplar av de åtgärder genom vilka rambeslutet genomförts.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta rambeslut eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare bestämmelser om hur denna hänvisning skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Kommissionen skall senast två år efter ikraftträdandet av detta rambeslut överlämna en rapport till rådet om hur medlemsstaterna har fullgjort sina skyldigheter enligt rambeslutet.

*Artikel 8***Ikraftträdande**

Detta rambeslut träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

*Artikel 9***Adressater**

Detta rambeslut riktar sig till medlemsstaterna.

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om skydd för enskilda personer då gemenskapens institutioner och organ behandlar personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter

(1999/C 376 E/04)

(Text av betydelse för EES)

KOM(1999) 337 slutlig — 1999/0153(COD)

(Framlagt av kommissionen den 17 september 1999)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING,

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 286 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

i enlighet med det förfarande som anges i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

- (1) Enligt artikel 286 i fördraget skall gemenskapsrättsakter om skydd för enskilda när det gäller behandling av och fri rörlighet för personuppgifter vara tillämpliga på gemenskapens institutioner och organ.
- (2) Ett fullt utvecklat system för skydd av personuppgifter förutsätter inte bara att det fastställs rättigheter för den registrerade och skyldigheter för dem som behandlar sådana uppgifter utan också lämpliga sanktioner mot dem som bryter mot reglerna samt att reglerna övervakas av ett oberoende tillsynsorgan.
- (3) Enligt artikel 286.2 i fördraget skall ett oberoende övervakningsorgan inrättas med ansvar för att övervaka att sådana gemenskapsrättsakter tillämpas på gemenskapens institutioner och organ.
- (4) Enligt artikel 286.2 i fördraget skall andra relevanta bestämmelser antas, om så är lämpligt.
- (5) En förordning krävs för att ge enskilda lagstadgade rättigheter och för att detaljerat redogöra för de förpliktelser i fråga om behandling som åligger de registeransvariga inom gemenskapens institutioner och organ samt för att inrätta ett oberoende tillsynsorgan med ansvar för den externa övervakningen av gemenskapens behandling av personuppgifter.
- (6) Principerna för uppgiftsskyddet måste gälla all information som rör en identifierad eller identifierbar person. För att avgöra om en person är identifierbar bör härvid beaktas alla hjälpmedel som i syfte att identifiera vederbörande rimligen kan komma att användas antingen av en registeransvarig eller av någon annan person. Skyddsprinciperna bör inte gälla för uppgifter som gjorts anonyma

på ett sådant sätt att den registrerade inte längre är identifierbar.

- (7) Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter ⁽¹⁾ kräver av medlemsstaterna att de vid behandlingen av personuppgifter skyddar fysiska personers grundläggande fri- och rättigheter, särskilt rätten till privatliv, för att garantera det fria flödet av personuppgifter inom gemenskapen.
- (8) Europaparlamentets och rådets direktiv 97/66/EG av den 15 december 1997 om behandling av personuppgifter och skydd för privatlivet inom telekommunikationsområdet ⁽²⁾, innehåller preciseringar och kompletteringar till direktiv 95/46/EG i fråga om behandling av personuppgifter inom telekommunikationsområdet.
- (9) Syftet med en del andra gemenskapsåtgärder, framför allt med dem som vidtagits på området för ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas myndigheter och kommissionen, är också att precisera och komplettera direktiv 95/46/EG inom denna sektor.
- (10) En konsekvent och enhetlig tillämpning av bestämmelserna för skydd av människors grundläggande fri- och rättigheter vid behandling av personuppgifter måste garanteras i hela gemenskapen.
- (11) Det gäller att garantera såväl verklig respekt för bestämmelserna om skydd av människors grundläggande fri- och rättigheter som det fria flödet av personuppgifter mellan medlemsstaterna och gemenskapens institutioner och organ eller mellan gemenskapens institutioner och organ, så att dessa kan utöva sina respektive befogenheter.
- (12) Detta syfte kan bäst uppnås genom bestämmelser som är bindande för gemenskapens institutioner och organ. Dessa bestämmelser bör vara tillämpliga på all den behandling av personuppgifter som utförs av gemenskapens institutioner och organ inom ramen för de befogenheter som de tilldelas genom Fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna och Fördraget om Europeiska unionen.

⁽¹⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ EGT L 24, 30.1.1998, s. 1.

- (13) Dessa bestämmelser måste vara identiska med dem som antas i samband med att lagstiftningen i medlemsstaterna harmoniseras eller annan gemenskapspolitik genomförs, i synnerhet på området för ömsesidig hjälp. Dock kan det bli nödvändigt med preciseringar och kompletteringar för att genomföra skyddet av behandlingen av personuppgifter som utförs av gemenskapens institutioner och organ.
- (14) Detta påpekande gäller dels rättigheterna för de personer vars uppgifter databehandlas, dels skyldigheterna för gemenskapens institutioner och organ, som svarar för behandlingen, dels de befogenheter som det oberoende tillsynsorganet måste förfoga över för att kunna övervaka att bestämmelserna tillämpas korrekt.
- (15) Behandling av personuppgifter för utförandet av de arbetsuppgifter av allmänt intresse som gemenskapens institutioner och organ utför inbegriper sådan behandling av personuppgifter som är nödvändig för förvaltningen av dessa institutioner och organ och deras funktion.
- (16) Det kan krävas övervakning av de datanätverk vilkas drift kontrolleras av gemenskapens institutioner och organ för att förhindra obehörig användning. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd bör fastställa huruvida och på vilka villkor detta kan ske.
- (17) Enligt artikel 21 i rådets förordning (EG) nr 322/97 av den 17 februari 1997 om gemenskapsstatistik⁽¹⁾ skall den förordningen gälla utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 95/46/EG.
- (18) För tydlighetens skull är det nödvändigt att offentliggöra ytterligare information om tillämpningen av denna förordning, inklusive en förteckning över de gemenskapsinstitutioner och gemenskapsorgan som lyder under denna förordning.
- (19) Den arbetsgrupp för skydd av enskilda med avseende på behandlingen av personuppgifter, som inrättades genom artikel 29 i direktiv 95/46/EG har avgivit sitt yttrande.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Förordningens syfte

1. Enligt denna förordning skall de institutioner och organ som inrättas genom eller på grundval av fördragen om upprättandet av Europeiska gemenskaperna – i det följande kallade gemenskapens institutioner och organ, skydda fysiska personers

grundläggande fri- och rättigheter, särskilt deras rätt till privatliv vad avser behandling av personuppgifter.

2. Det oberoende övervakningsorgan som inrättas genom denna förordning, i det följande kallat Europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd, skall övervaka att bestämmelserna i denna förordning tillämpas på all behandling som utförs av en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan.

Artikel 2

Definitioner

I denna förordning avses med

- a) *personuppgifter*: varje upplysning som avser en identifierad eller identifierbar fysisk person (*den registrerade*). En identifierbar person är en person som kan identifieras, direkt eller indirekt, framför allt genom hänvisning till ett identifikationsnummer eller till en eller flera faktorer som är specifika för hans/hennes fysiska, fysiologiska, psykiska, ekonomiska, kulturella eller sociala identitet,
- b) *behandling av personuppgifter (behandling)*: varje åtgärd eller serie av åtgärder som vidtas beträffande personuppgifter, vare sig det sker på automatisk väg eller inte, till exempel insamling, registrering, organisering, lagring, bearbetning eller ändring, återvinning, inhämtande, användning, utlämnande genom översändande, spridning eller annat tillhandahållande av uppgifter, sammanställning eller samkörning, blockering, utplåning eller förstöring,
- c) *register med personuppgifter (register)*: varje strukturerad samling av personuppgifter som är tillgänglig enligt särskilda kriterier, oavsett om samlingen är centraliserad, decentraliserad eller spridd på grundval av funktionella eller geografiska förhållanden,
- d) *registeransvarig*: den gemenskapsinstitution eller det gemenskapsorgan, det generaldirektorat, den enhet eller en annan organisatorisk enhet, som ensam eller gemensamt med andra bestämmer ändamålen och medlen för behandlingen av personuppgifter. När ändamålen med och medlen för behandlingen bestäms av en särskild gemenskapsrättsakt, kan registeransvarig eller de särskilda kriterierna för att utse vederbörande anges genom en sådan gemenskapsrättsakt.
- e) *registerförare*: den fysiska eller juridiska person, den myndighet, den institution eller det andra organ som behandlar personuppgifter för registeransvarigs räkning,
- f) *tredje man*: fysiska eller juridiska personer, myndigheter, institutioner eller andra organ förutom den registrerade, registeransvarig, registerförare och de personer som under registeransvarigs eller registerförarens direkta ansvar har befogenhet att behandla uppgifterna,

⁽¹⁾ EGT L 52, 22.2.1997, s. 1.

- g) *mottagare*: den fysiska eller juridiska person, den myndighet, den institution eller det andra organ till vilket uppgifterna utlämnas, vare sig det är en tredje man eller inte. Myndigheter som kan komma att motta uppgifter inom ramen för en särskild undersökning skall dock inte betraktas som mottagare,
- h) *den registrerades samtycke*: varje slag av frivillig, särskild och informerad viljeyttring genom vilken den registrerade godtar behandling av personuppgifter som rör honom/henne.

Artikel 3

Räckvidd

1. Denna förordning skall vara tillämplig på alla gemenskapens institutioners och organs behandling av personuppgifter.
2. Denna förordning skall vara tillämplig på sådan behandling av personuppgifter som helt eller delvis företas på automatisk väg liksom för annan behandling än automatisk av personuppgifter som ingår i eller kommer att ingå i ett register.

KAPITEL II

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OM NÄR PERSONUPPGIFTER FÅR BEHANDLAS

Avsnitt 1

Principer för uppgifternas kvalitet

Artikel 4

1. Personuppgifter
 - a) skall behandlas på ett korrekt och lagligt sätt,
 - b) skall samlas in för särskilda, uttryckligt angivna och berättigade ändamål; ytterligare behandling får inte ske på ett sätt som är oförenligt med dessa ändamål. Ytterligare behandling av uppgifter för historiska, statistiska eller vetenskapliga ändamål skall inte anses oförenlig med dessa ändamål förutsatt att registeransvarig vidtar lämpliga skyddsåtgärder, särskilt för att säkerställa att uppgifterna endast kommer att behandlas för sådana ändamål,
 - c) skall vara adekvata och relevanta och får inte omfatta mer än vad som är nödvändigt med hänsyn till de ändamål för vilka de samlas in och/eller för vilka de senare behandlas,
 - d) skall vara riktiga och, om nödvändigt, hållas aktuella. Alla rimliga åtgärder måste vidtas för att säkerställa att uppgifter som är felaktiga eller ofullständiga i förhållande till de ändamål för vilka de samlades in eller för vilka de senare behandlas, utplånas eller rättas,
 - e) skall förvaras på ett sätt som förhindrar identifiering av den registrerade under en längre tid än vad som är nödvändigt för de ändamål för vilka uppgifterna samlades in eller för vilka de senare behandlas. Gemenskapens institution eller

organ skall vidta lämpliga skyddsåtgärder för de personuppgifter som lagras under längre perioder för historiska, statistiska eller vetenskapliga ändamål, särskilt vad avser anonymisering.

2. Det åligger registeransvarig att säkerställa att punkt 1 efterlevs.

Avsnitt 2

Kriterier för att uppgiftsbehandling skall tillåtas

Artikel 5

När personuppgifter får behandlas

Personuppgifter får endast behandlas om

- a) behandlingen är nödvändig för att utföra en arbetsuppgift av allmänt intresse på grundval av lagstiftning eller som ett led i en rättsligt grundad myndighetsutövning som utförs av gemenskapsinstitutionen eller gemenskapsorganet eller av en tredje man till vilken uppgifterna lämnas ut, eller
- b) behandlingen är nödvändig för att fullgöra en rättslig förpliktelse som åvilar registeransvarig, eller
- c) behandlingen är nödvändig för att fullgöra ett avtal i vilket den registrerade är part eller för att vidta åtgärder på begäran av den registrerade innan ett avtal ingås, eller
- d) den registrerade otvetydigt har lämnat sitt samtycke, eller
- e) behandlingen är nödvändig för att skydda intressen som är av grundläggande betydelse för den registrerade.

Artikel 6

Ytterligare behandling för andra förenliga ändamål

1. Personuppgifter får behandlas för andra ändamål än de för vilka de har samlats in endast om det nya ändamålet uttryckligen tillåts enligt gemenskapsinstitutionens eller gemenskapsorganets interna bestämmelser.
2. Personuppgifter som samlats in för andra ändamål får behandlas för att säkerställa överensstämmelse med bestämmelser om finansiering och budget.
3. Personuppgifter som uteslutande samlas in för att säkerställa säkerheten eller kontrollen av behandlingssystem eller behandlingar får inte användas för något annat ändamål än de som avses i artikel 18.1 a.

Artikel 7

Överföring av personuppgifter inom eller mellan gemenskapens institutioner och organ

1. Personuppgifter får endast överföras inom eller till andra gemenskapsinstitutioner och gemenskapsorgan om uppgifterna är nödvändiga för att lagenligt utföra uppgifter för vilka mottagaren har behörighet.

2. Registeransvariga och mottagare är ansvariga för att överföringen sker lagenligt.

Registeransvarig skall endast kontrollera mottagarens behörighet och avsikten med begäran. Om tvivel uppstår om avsikten skall registeransvarig dock även kontrollera om överföringen är nödvändig.

Mottagaren skall säkerställa att man senare kan kontrollera att överföringen var nödvändig.

Artikel 8

Överföringar till andra personer och organ än gemenskapens institutioner och organ, inom medlemsstaterna

1. Personuppgifter får endast överföras till personer och organ i medlemsstaterna om mottagaren har visat att det är nödvändigt att uppgifterna överförs och om inga skäl finns att anta att den registrerades lagenliga intressen kan skadas.

2. Mottagaren får endast behandla personuppgifterna för de ändamål för vilka de överfördes.

Artikel 9

Överföring av personuppgifter till andra personer och organ än gemenskapens institutioner och organ, och som inte omfattas av direktiv 95/46/EG

1. Personuppgifter får endast överföras till andra personer och organ än gemenskapens institutioner och organ, och som inte omfattas av nationell lagstiftning om uppgiftsskydd i kraft av artikel 4 i direktiv 95/46/EG, om en adekvat skyddsnivå har säkerställts i mottagarens land eller inom den mottagande internationella organisationen och om uppgifterna strikt överförs inom ramen för de uppgifter för vilka registeransvarig har behörighet och om de krav som anges i artikel 4.1 b i denna förordning är uppfyllda.

2. Om skyddsnivån i ifrågavarande land eller internationella organisation är adekvat skall bedömas mot bakgrund av alla omständigheter kring en överföring av uppgifter eller ett antal överföringar av uppgifter. Särskild hänsyn skall tas till uppgif-

ternas karaktär, den föreslagna behandlingens eller behandlingarnas syfte och varaktighet, det land eller den internationella organisation som utgör slutdestination, både allmänt och sektoriellt gällande lagstiftning i ifrågavarande land eller internationella organisation samt de yrkesregler och säkerhetsbestämmelser som skall följas i detta land eller denna internationella organisation.

3. Gemenskapens institutioner och organ skall informera kommissionen och den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd då de anser att ifrågavarande land eller internationella organisation inte säkerställer en adekvat skyddsnivå enligt punkt 2.

4. Om kommissionen, biträdd av den kommitté som inrättats enligt artikel 31.1 i direktiv 95/46/EG, finner att ett land eller en internationell organisation säkerställer eller inte säkerställer en adekvat skyddsnivå enligt punkt 2 i denna artikel, skall gemenskapens institutioner och organ vidta nödvändiga åtgärder för att följa kommissionens beslut.

Det beslutet skall antas enligt förvaltningsförfarandet i artikel 4 i rådets beslut 1999/468/EG ⁽¹⁾ och utan att det påverkar tillämpningen av dess artikel 8.

Den tid som skall fastställas enligt artikel 4.3 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

5. Utan hinder av punkt 1 får gemenskapens institution eller organ överföra personuppgifter om

- a) den registrerade har gett sitt otvetydiga samtycke till den föreslagna överföringen, eller
- b) överföringen är nödvändig för att fullgöra ett avtal mellan den registrerade och registeransvarig eller för att genomföra åtgärder som föregår avtalet som vidtas på den registrerades begäran, eller
- c) överföringen är nödvändig för att ingå eller genomföra ett avtal som i den registrerades intresse ingåtts mellan registeransvarig och tredje man, eller
- d) överföringen är nödvändig eller bygger på ett juridiskt krav för ett viktigt allmänt intresse, eller för att kunna fastslå, göra gällande eller försvara rättsanspråk, eller
- e) överföringen är nödvändig för att skydda intressen som är av grundläggande betydelse för den registrerade, eller
- f) överföringen görs från ett register som enligt gemenskapslagstiftningen är avsett att ge information till allmänheten och som är tillgängligt antingen för allmänheten eller för de personer som kan uppvisa ett lagligt berättigat intresse, i den utsträckning som villkoren i gemenskapslagstiftningen om inhämtande är uppfyllda i det särskilda fallet.

⁽¹⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

6. Gemenskapens institutioner och organ skall informera den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd om (kategorier av) fall, i vilka de har tillämpat punkt 5.

Avsnitt 3

Behandlingen av särskilda kategorier av uppgifter

Artikel 10

1. Behandling av personuppgifter som avslöjar ras eller etniskt ursprung, politiska åsikter, religiös eller filosofisk övertygelse, medlemskap i fackförening samt uppgifter som rör hälsa och sexualliv skall vara förbjuden.

2. Punkt 1 gäller inte om

a) den registrerade uttryckligen har gett sitt samtycke till att dessa uppgifter behandlas, förutom då gemenskapsinstitutionens eller gemenskapsorganets interna bestämmelser föreskriver att förbudet i punkt 1 inte får upphävas genom att den registrerade ger sitt samtycke, eller

b) behandlingen är nödvändig för att fullgöra de skyldigheter och särskilda rättigheter som tillkommer registeransvarig inom arbetsrätten i den utsträckning som det är tillåtet enligt gemenskapslagstiftningen eller enligt bestämmelser om genomförande av gemenskapslagstiftning, eller enligt överenskommelse med den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd, som föreskriver lämpliga skyddsåtgärder, eller

c) behandlingen är nödvändig för att skydda den registrerades eller någon annan persons grundläggande intressen när den registrerade är fysiskt eller juridiskt förhindrad att ge sitt samtycke, eller

d) behandlingen rör uppgifter som på ett tydligt sätt offentliggörs av den registrerade eller är nödvändiga för att kunna fastslå, göra gällande eller försvara rättsanspråk, eller

e) behandlingen utförs av ett icke-vinstdrivande organ, som är integrerat i en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan och enligt artikel 4 i direktiv 95/46/EG inte omfattas av nationell uppgiftsskyddslagstiftning, när denna behandling är ett led i dess berättigade verksamhet och sker med lämpliga garantier och i politiskt, filosofiskt, religiöst eller fackligt syfte, på villkor att behandlingen enbart rör antingen medlemmar av detta organ eller personer som på grund av organets ändamål har regelbunden kontakt med detta och på villkor att uppgifterna inte lämnas ut till tredje man utan den registrerades samtycke.

3. Punkt 1 gäller inte när behandlingen av uppgifterna är nödvändig med hänsyn till förebyggande hälso- och sjukvård, medicinska diagnoser, bedömning av medicinsk status vid rekrytering, vård eller behandling eller administration av hälso-

eller sjukvård och när dessa uppgifter behandlas av någon som är yrkesmässigt verksam på hälso- och sjukvårdsområdet och som i sitt yrke är underkastad tystnadsplikt eller av en annan person som är ålagd en liknande tystnadsplikt.

4. Under förutsättning av att lämpliga skyddsåtgärder vidtas och av hänsyn till ett viktigt allmänt intresse får den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd besluta om andra undantag än de som nämns i punkt 2.

5. Behandling av uppgifter om lagöverträdelse, brottmålsdomar eller säkerhetsåtgärder får utföras endast om detta är tillåtet enligt gemenskapslagstiftningen eller andra rättsliga instrument som antagits på grundval av EU-fördraget och då i enlighet med häruti föreskrivna lämpliga särskilda skyddsåtgärder eller om den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd godkänner behandlingen.

6. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall bestämma på vilka villkor ett personnummer eller något annat vedertaget sätt för identifiering i en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan får behandlas.

Avsnitt 4

Informationsplikt gentemot den registrerade

Artikel 11

Information vid insamling av uppgifter från den registrerade

1. Registeransvarig måste ge en registrerad person från vilken uppgifter om henne/honom själv samlas in åtminstone följande information, förutom i de fall då hon/han redan fått sådan information.

a) Registeransvarigs identitet.

b) Ändamålen med den behandling för vilken uppgifterna är avsedda.

c) Mottagarna eller de kategorier av mottagare som erhåller uppgifterna.

d) Huruvida det är obligatoriskt eller frivilligt att besvara frågorna samt eventuella följder av att inte svara.

e) Att hon/han har rätt att få tillgång till uppgifter om henne/honom och rätt att få dessa rättade.

f) Ytterligare information t.ex.

— den rättsliga grunden för den behandling för vilken uppgifterna är avsedda,

— hur länge uppgifterna kommer att lagras,

— rättigheten att när som helst kunna vända sig till den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd,

i den utsträckning som ytterligare information – med hänsyn till de särskilda omständigheter under vilka uppgifterna samlas in – är nödvändig för att tillförsäkra den registrerade en korrekt behandling.

2. Som ett undantag från punkt 1 kan informationsplikten helt eller delvis skjutas upp så lång tid som det behövs för att man skall kunna uppnå det legitima målet för en statistikundersökning med hänsyn till undersökningens föremål och karaktär. Informationen måste lämnas så snart som det inte längre finns någon grund för att hålla inne informationen, såvida detta inte är uppenbart orimligt eller ogörligt. I sådana fall skall informationen lämnas senare, d.v.s. så snart som dessa omständigheter inte längre råder.

Artikel 12

Information när uppgifterna inte har lämnats av den registrerade

1. Om uppgifterna inte har lämnats av den registrerade skall registeransvarig vid tiden för registreringen av personuppgifter eller, om utlämnande till tredje man kan förutses, inte senare än vid den tidpunkt då uppgifterna först lämnas ut, ge den registrerade åtminstone följande information, förutom i de fall då hon/han redan fått sådan information.

- a) Registeransvarigs identitet.
- b) Ändamålen med behandlingen.
- c) De kategorier av uppgifter som berörs.
- d) Mottagarna eller kategorier av mottagare.
- e) Att denne har rätt att få tillgång till uppgifter om henne/honom och rätt att få dessa rättade.
- f) Ytterligare information t.ex.

— den rättsliga grunden för den behandling för vilken uppgifterna är avsedda,

— hur länge uppgifterna kommer att lagras,

— rättigheten att när som helst kunna vända sig till den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd,

— uppgifternas ursprung, förutom då registeransvarig på grund av tystnadsplikt inte kan lämna ut denna information,

i den utsträckning som ytterligare information – med hänsyn till de särskilda omständigheter under vilka uppgifterna behandlas – är nödvändig för att tillförsäkra den registrerade en korrekt behandling.

2. Bestämmelserna i punkt 1 skall inte gälla när det – särskilt i samband med behandling för statistiska ändamål eller historiska eller vetenskapliga forskningsändamål – visar sig

omöjligt eller innebär en oproportionerligt stor ansträngning att ge information eller om registrering eller utlämnande uttryckligen föreskrivs i gemenskapslagstiftningen. I sådana fall skall gemenskapsinstitutionen eller gemenskapsorganet vidta lämpliga skyddsåtgärder.

Avsnitt 5

Den registrerades rätt att få tillgång till uppgifter

Artikel 13

Rätt till tillgång

Varje registrerad har rätt att när som helst, utan längre dröjsmål och kostnadsfritt från registeransvarig:

- a) få bekräftelse på om uppgifter som rör henne/honom behandlas eller inte,
- b) få information om ändamålen med behandlingen, de berörda uppgiftskategorierna, mottagarna eller de kategorier av mottagare till vilka uppgifterna utlämnas,
- c) få begriplig information om vilka uppgifter som behandlas och all tillgänglig information om varifrån dessa uppgifter kommer,
- d) få kännedom om det logiska system som används vid alla automatiserade beslutsprocesser som rör henne/honom.

Artikel 14

Rättelse

Registeransvarig skall på den registrerades begäran utan dröjsmål rätta felaktiga eller ofullständiga personuppgifter.

Artikel 15

Blockering

1. Personuppgifter skall blockeras om

- a) den registrerade bestrider deras korrekthet och det inte är möjligt att fastställa om de är korrekta eller felaktiga,
- b) registeransvarig inte längre behöver dem för att fullgöra sina uppgifter men de måste bevaras som bevis,
- c) behandlingen var olaglig och den registrerade motsätter sig att de utplånas och i stället begär att de blockeras.

2. I automatiserade register skall blockering i princip säkerställas med tekniska medel. Det faktum att personuppgifter är blockerade skall anges i systemet på ett sådant sätt att det är tydligt att uppgifterna inte får användas.

3. Blockerade personuppgifter skall, med undantag för lagring, endast behandlas om de behövs som bevismaterial, om den registrerade har gett sitt samtycke, eller av skäl som grundar sig på tredje mans juridiska intressen.

Artikel 16

Utplåning

1. Personuppgifter skall utplånas om de har behandlats i strid mot lagen, särskilt vid brott mot bestämmelserna i avsnitten 1, 2 och 3 i kapitel II.

2. Personuppgifter skall utplånas om de registeransvariga inte längre behöver dem för att fullgöra sina uppgifter och om det inte finns någon anledning att tro att den registrerades intressen kan komma att skadas av utplåningen.

Artikel 17

Meddelande till tredje man

Registeransvarig skall underrätta tredje man till vilken uppgifterna har lämnats om varje rättelse, utplåning eller blockering om detta inte visar sig vara omöjligt eller innebär en oproportionerligt stor arbetsbörda.

Avsnitt 6

Undantag och begränsningar

Artikel 18

1. Gemenskapens institutioner och organ kan begränsa tillämpningen av artiklarna 4.1, 11, 12.1, 13, 33 och 34.1 om en sådan begränsning är en nödvändig åtgärd för att

- a) kunna förebygga, undersöka, avslöja eller beivra brott,
- b) skydda ett ekonomiskt eller finansiellt intresse som är av vikt för en medlemsstat eller Europeiska unionen, inklusive monetära frågor, budget- och skattefrågor,
- c) skydda den registrerade eller andras fri- och rättigheter,
- d) skydda en övervakande, inspekterande eller reglerande funktion, som även tillfälligt är förenad med den myndighetsutövning som avses i a) och b).

2. Artiklarna 13–16 är inte tillämpliga då uppgifterna endast behandlas för ändamål som avser vetenskaplig forskning eller när uppgifterna lagras i form av personuppgifter under en tid som inte överstiger den tid som är nödvändig för att enbart framställa statistik, under förutsättning av att det uppenbarligen

inte föreligger någon risk att den registrerades privatliv kränks och att registeransvarig vidtar lämpliga lagliga skyddsåtgärder, särskilt för att säkerställa att uppgifterna inte används för åtgärder eller beslut som avser en särskild person.

3. Om en begränsning enligt punkt 1 tillämpas skall den registrerade informeras om de huvudsakliga skälen till att begränsningen tillämpas och om att hon/han har rätt att vända sig till den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd.

4. Så snart det inte längre finns något skäl till att tillämpa en begränsning enligt punkt 1 skall bestämmelserna i punkt 1 åter tillämpas fullt ut.

Avsnitt 7

Invändningar och klagomål

Artikel 19

Den registrerades rätt att göra invändningar

Den registrerade skall ha rätt att när som helst av tvingande lagenliga skäl som rör hans/hennes särskilda situation invända mot behandling av uppgifter som rör henne/honom, förutom i de fall som omfattas av artikel 5 b, c och d. Om invändningen är berättigad får den ifrågavarande behandlingen inte längre avse dessa uppgifter,

Artikel 20

Den registrerades rätt att framföra klagomål

Den registrerade skall ha rätt att när som helst framföra klagomål till den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd.

Artikel 21

Databehandlade beslut

Ingen person skall få omfattas av ett beslut som har rättsliga följder för henne/honom eller som märkbart påverkar henne/honom och som enbart grundas på automatisk behandling av uppgifter som är avsedda att bedöma vissa av hennes/hans personliga egenskaper, exempelvis hennes/hans arbetsprestationer, pålitlighet eller uppförande, om inte beslutet uttryckligen tillåts enligt en lagstiftning som även innehåller bestämmelser om skydd för den registrerades legitima intressen.

Avsnitt 8

Sekretess och säkerhet vid behandling

Artikel 22

Sekretess vid behandling

Var och en som utför arbete under registeransvarigs eller registerföräres ansvar, liksom registerföraren själv, och som har tillgång till personuppgifter, får behandla dem endast enligt instruktion från registeransvarig, om han inte är skyldig att göra det enligt nationell lagstiftning.

Artikel 23

Säkerhet vid behandling

1. Med beaktande av den nuvarande tekniska nivån och de kostnader som är förenade med åtgärdernas genomförande, skall registeransvarig vidta de tekniska och organisatoriska åtgärder som krävs för att säkerställa en lämplig säkerhetsnivå i förhållande till de risker som är förknippade med behandlingen och arten av de personuppgifter som skall skyddas.

2. När personuppgifter behandlas manuellt skall lämpliga åtgärder vidtas, särskilt för att förhindra sådan åtkomst, utlämnande, ändring, eller förstörelse som är otillåten eller förlust genom olyckshändelse.

3. När personuppgifter behandlas på automatisk väg skall åtgärder särskilt vidtas för att

- a) hindra obehöriga personer från att få tillgång till datasystem som behandlar personuppgifter,
- b) förhindra att obehöriga läser, återger, ändrar eller tar bort uppgifter i media som används för lagring,
- c) förhindra obehörig input i minnet liksom obehörig utlämning, ändring eller utplåning av lagrade personuppgifter,
- d) hindra att obehöriga personer använder system för behandling av uppgifter via medel för dataöverföring,
- e) säkerställa att behöriga användare av ett system som behandlar uppgifter inte kan komma åt andra personuppgifter än de för vilka dessa personer har åtkomsträttighet,
- f) anteckna vilka personuppgifter som har lämnats ut, vid vilka tidpunkter och till vem detta skedde,
- g) säkerställa att man i efterhand kan kontrollera och verifiera vilka personuppgifter som har behandlats när och av vem,
- h) säkerställa att personuppgifter som behandlas på tredje mans vägnar endast kan behandlas på det sätt som föreskrivs av avtalsslutande institution eller organ,
- i) säkerställa att uppgifterna inte kan läsas, kopieras eller raderas utan bemyndigande, vid utlämning av personuppgifter och under transport av media som används för lagring,
- j) utforma organisationsstrukturen inom en institution eller ett organ på ett sådant sätt att den uppfyller de särskilda kraven för uppgiftsskydd.

Artikel 24

Behandling av personuppgifter för de registeransvarigas räkning

1. När behandlingen utförs för registeransvarigs räkning skall vederbörande välja en registerförare som kan ge tillräckliga garantier vad gäller de tekniska säkerhetsåtgärder och de organisatoriska åtgärder som krävs enligt artikel 23 och tillse att dessa åtgärder genomförs.

2. När uppgifter behandlas av en registerförare skall hanteringen regleras genom ett avtal eller genom en annan rättsligt bindande handling upprättad mellan registerförare och registeransvarig i vilken det särskilt föreskrivs att

- a) registerföraren endast får handla på instruktioner från registeransvarig,
- b) de skyldigheter som anges i artikel 23 även skall åvila registerföraren.

3. För att säkra bevis skall de delar av avtalet eller den rättsligt bindande handlingen som rör skyddet av uppgifter och krav som rör åtgärder som anges i artikel 23 föreligga i skriftlig eller därmed likvärdig form.

Avsnitt 9

Uppgiftsskyddsombud

Artikel 25

Utseende av ett uppgiftsskyddsombud och dennes ansvarsområde

1. Varje gemenskapsinstitution och gemenskapsorgan skall utse minst en person på lämplig nivå till uppgiftsskyddsombud. Denne skall ansvara för

- a) att säkerställa att registeransvariga och registrerade informeras om sina rättigheter och skyldigheter,
- b) samarbetet med den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd på begäran av den senare eller på hans/hennes eget initiativ,
- c) att på ett oberoende sätt säkerställa att bestämmelserna i denna förordning och alla andra regler som antas för att genomföra dessa bestämmelser tillämpas internt,
- d) att hålla ett register över de behandlingar som utförs av registeransvarig och att detta register innehåller den information som nämns i artikel 26.2,

e) att till den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd anmäla sådana behandlingar som sannolikt innebär särskilda risker enligt vad som anges i artikel 28,

och därigenom säkerställa att de registrerades fri- och rättigheter sannolikt inte kommer att kränkas som en följd av behandlingarna.

2. Uppgiftsskyddsombudet skall förses med den personal och de resurser som krävs för att han/hon skall kunna fullgöra sina uppgifter.

3. Ytterligare genomförandebestämmelser vad avser uppgiftsskyddsombudet skall antas av varje gemenskapsinstitution eller gemenskapsorgan enligt de riktlinjer som anges i bilaga I. Genomförandebestämmelserna skall i synnerhet avse uppgiftsskyddsombudets kvalifikationer, utnämning, avsättande, oberoende samt arbetsuppgifter, åligganden och befogenheter.

Artikel 26

Underrättelse till uppgiftsskyddsombudet

1. Registeransvariga skall underrätta uppgiftsskyddsombudet innan en behandling eller en serie behandlingar sker som har ett eller flera närbesläktade ändamål.

2. Den information som lämnas skall omfatta minst den information som avses i bilaga II.

Eventuella ändringar som rör den informationen skall omedelbart meddelas uppgiftsskyddsombudet.

Artikel 27

Register

Varje uppgiftsskyddsombud skall föra ett register över sådana behandlingar som har meddelats enligt artikel 26.

Registren skall innehålla minst den information som avses i artikel 26.2.

Registren skall vara allmänt tillgängliga.

Avsnitt 10

Förhandskontroll av den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd

Artikel 28

1. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall avgöra vilka behandlingar som sannolikt innebär särskilda risker för registrerades fri- och rättigheter på grund av sin beskaffenhet, räckvidd eller sina syften, t.ex. att enskilda personer går miste om en rättighet, en förmån eller ett avtal eller på grund av särskild användning av ny teknik.

Detta gäller särskilt följande behandlingar:

— vissa behandlingar av särskilda kategorier av uppgifter enligt artikel 10,

— behandlingar där syftet är att bedöma berörda personers personlighet, t.ex. deras kompetens, prestationsförmåga eller beteende.

Sådana behandlingar skall undergå förhandskontroll.

2. Förhandskontrollerna skall utföras av den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd efter meddelande från uppgiftsskyddsombudet som i tveksamma fall skall samråda med den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd.

3. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall avge sitt yttrande inom två månader efter det att meddelandet mottagits. Om så inte har skett anses yttrandet vara positivt.

4. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall föra ett register över alla de behandlingar som har anmälts till honom/henne, enligt punkt 2. Registret skall innehålla de upplysningar som nämns i artikel 26.2. Registret skall vara tillgängligt för allmänheten.

5. Automatisk kommunikation mellan gemenskapens institutioner eller organ, t.ex. on line-tillgång till databaser eller sammankoppling, får endast upprättas sedan den granskats av den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd.

Vid granskningen skall den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd fastställa om automatisk kommunikation är förenlig med de registrerades lagligt berättigade intressen och om sådan kommunikation krävs för de berörda institutionernas eller organens uppgifter.

KAPITEL III

RÄTTSLIG PRÖVNING OCH SANKTIONER

Artikel 29

Rättslig prövning

1. Varje registrerad får – utan att det påverkar möjligheten att föra talan inför domstol – framföra klagomål till den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd om han/hon anser att hans/hennes rättigheter har blivit kränkta till följd av att en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan behandlat hans/hennes personuppgifter.

2. Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt skall vara behöriga att avgöra tvister som hänför sig till denna förordnings bestämmelser, inklusive skadeståndsanspråk.

Artikel 30

Sanktioner

Om en tjänsteman eller en annan anställd vid Europeiska gemenskaperna inte uppfyller de förpliktelser som följer av denna förordning, avsiktligt eller på grund av försumlighet, skall denne bli föremål för disciplinära åtgärder enligt de regler och förfaranden som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna eller i de anställningsvillkor som tillämpas på dem.

KAPITEL IV

Artikel 34

**SKYDD AV PERSONUPPGIFTER OCH PRIVATLIV VAD AVSER
INTERNA TELEKOMMUNIKATIONSNÄT**

Artikel 31

Räckvidd

Utöver övriga bestämmelser i denna förordning skall detta kapitel tillämpas på behandling av personuppgifter i samband med användning av telekommunikationsnät och terminalutrustning vilkas drift kontrolleras av en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan.

Med "användare" avses i detta kapitel varje fysisk person som använder ett telekommunikationsnät vars drift kontrolleras av en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan.

Artikel 32

Säkerhet

1. Gemenskapens institutioner och organ skall vidta lämpliga tekniska och organisatoriska åtgärder för att skydda en säker användning av telekommunikationsnäten och terminalutrustningen, om nödvändigt i samverkan med dem som tillhandahåller allmänt tillgängliga teletjänster och/eller dem som tillhandahåller allmänt tillgängliga telekommunikationsnät. Dessa åtgärder skall säkerställa en säkerhetsnivå som är anpassad till den risk som föreligger, med beaktande av dagens tillgängliga teknik och kostnaderna för att genomföra åtgärderna.

2. Om det föreligger särskilda risker för att nätets och terminalutrustningens säkerhet kan äventyras skall gemenskapsinstitutionen eller gemenskapsorganet i fråga informera användarna om sådana risker och hur de eventuellt kan avhjälpas eller hur kommunikationen kan ske på annat sätt.

Artikel 33

Telehemlighet vid kommunikation

1. Gemenskapens institutioner och organ skall säkerställa telehemligheten vid kommunikation via telekommunikationsnät och terminalutrustning.

Avlyssning, uppfångande med tekniskt hjälpmedel, lagring eller andra sätt på vilka kommunikationen kan fångas upp eller övervakas av andra än användarna utan de berörda användarnas samtycke skall vara förbjudet.

2. Punkt 1 påverkar inte inspelning som är tillåten enligt gemenskapens institutioners eller organs interna bestämmelser av kommunikation för att tillhandahålla bevis för rättsliga åtgärder eller förfaranden av betydelse för dessa gemenskapsinstitutioners eller gemenskapsorgans officiella uppgifter, under förutsättning av att den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd har givit sitt samtycke.

Trafik- och faktureringsdata

1. Trafikdata om användare som behandlas och lagras för att koppla upp samtal och andra förbindelser via telekommunikationsnätet skall utplånas eller avidentifieras vid samtalets eller förbindelsens slut utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i punkterna 2, 3 och 4.

2. För ändamålen telekommunikationsbudget och trafikstyrning, inklusive verifiering av behörig användning av telekommunikationssystemet, får behandling ske av de trafikdata som anges i en förteckning som godkänts av den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd.

3. Behandling av trafik- och faktureringsdata skall begränsas till sådant som är nödvändigt för de verksamheter som avses i punkt 2 och endast utföras av personer som har hand om fakturering, trafik- och budgetstyrning.

4. Användare av telekommunikationsnät skall ha rätt att få ospecifiserade räkningar.

Artikel 35

Kataloger över användare

1. Personuppgifter i tryckta eller elektroniska kataloger skall begränsas till vad som krävs för de specifika ändamålen med katalogen.

2. Gemenskapens institutioner och organ skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att förhindra att personuppgifter i dessa kataloger, oavsett om de är tillgängliga för allmänheten eller inte, används för direkt marknadsföring.

Artikel 36

Presentation och skydd när det gäller identifiering av det anropande och uppkopplade numret

1. Om nummerpresentation erbjuds, skall den användare som ringer upp ha möjlighet att på ett enkelt sätt och kostnadsfritt förhindra presentationer.

2. Om nummerpresentation erbjuds skall den uppringde användaren ha möjlighet att på ett enkelt sätt samt kostnadsfritt, förhindra nummerpresentation vid inkommande samtal.

3. Om presentation av det uppkopplade numret erbjuds, skall den uppringde användaren ha möjlighet att på ett enkelt sätt och kostnadsfritt stänga av presentationen av det uppkopplade numret för den uppringande användaren.

4. Om nummerpresentation och/eller presentation av det uppkopplade numret erbjuds skall gemenskapens institutioner och organ informera användarna om detta och om de möjligheter som anges i punkterna 1, 2 och 3.

Artikel 37

Undantag

Gemenskapens institutioner och organ skall säkerställa att det finns öppna förfaranden som reglerar det sätt på vilket de har möjlighet att åsidosätta skydd mot nummerpresentation

- a) temporärt, om en användare begär spårning av okynnesamtal eller störande samtal,
- b) permanent, för organisatoriska enheter som handhar nödsamtal, för att ta emot sådana samtal.

KAPITEL V

TILLSYNSMYNDIGHET: DEN EUROPEISKE TILLSYNSMANNEN FÖR UPPGIFTSSKYDD

Artikel 38

Tillsynsmyndighet: Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd

1. Härmed inrättas en tillsynsmyndighet med namnet Europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd.
2. Myndigheten skall ansvara för att övervaka tillämpningen av bestämmelserna i denna förordning och andra gemenskapsrättsakter om fysiska personers skydd då en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan behandlar personuppgifter.

Artikel 39

Utnämning

1. På förslag från kommissionen skall Europaparlamentet, rådet och kommissionen i samförstånd utnämna den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd för en period av fyra år.
2. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall utses bland dem som i sitt respektive land tillhör eller har tillhört de oberoende myndigheter som övervakar behandling av personuppgifter eller som är särskilt kvalificerade för denna tjänst.
3. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd kan omväslas.
4. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall kvarstå i tjänst tills han/hon har fått en ersättare.
5. Med undantag av normal nytillsättning eller dödsfall, skall de uppgifter som åligger den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd upphöra då han/hon avgår eller avsätts från sin tjänst enligt punkt 6.

6. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd kan på begäran av Europaparlamentet, rådet eller kommissionen avsättas av EG-domstolen om han/hon inte längre uppfyller de krav som ställs för att han/hon skall kunna utföra sina uppgifter eller om han/hon gjort sig skyldig till allvarlig försummelse.

7. Med förbehåll för bestämmelserna i detta kapitel skall de bestämmelser i Protokoll om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier som är tillämpliga på EG-domstolens domare också vara tillämpliga på den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd.

Artikel 40

Anställningsvillkor

1. Europaparlamentet, rådet och kommissionen skall i samförstånd bestämma anställningsvillkoren för den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd och i synnerhet hans/hennes lön, tillägg och andra anställningsförmåner.
2. Europaparlamentet skall se till att den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd erhåller den personal och den utrustning som behövs för att han/hon skall kunna fullgöra sina uppgifter.
3. Den personal och den utrustning som ställs till förfogande skall redovisas i ett särskilt kapitel i Europaparlamentets budget.
4. Personalen skall utses av den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd. Han/Hon skall vara deras överordnade och de skall endast stå under hans/hennes ledning.
5. Tjänstemän och övrig personal skall omfattas av de förordningar och regler som gäller för tjänstemän och övriga anställda i Europeiska gemenskaperna.
6. I frågor som rör hans/hennes personal skall den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd ha samma ställning som institutionerna, i enlighet med artikel 1 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska gemenskaperna.

Artikel 41

Oberoende

1. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall handla fullständigt oberoende i sin tjänsteutövning.
2. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall i sin tjänsteutövning varken begära eller ta emot instruktioner av någon.
3. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall avstå från alla handlingar som står i strid med hans/hennes tjänsteutövning och skall under sin ämbetsperiod avstå från all annan avlönad eller oavlönad yrkesverksamhet.
4. Efter sin ämbetsperiod skall den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd visa integritet och omdöme i fråga om att ta emot utnämningar och förmåner.

*Artikel 42***Tystnadsplikt**

Både under och efter sin ämbetsstid skall den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd och hans/hennes personal omfattas av tystnadsplikt vad avser konfidentiella frågor som har kommit till deras kännedom under tjänsteutövningen.

*Artikel 43***Uppgifter**

Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall

- a) mottaga och undersöka klagomål,
- b) övervaka all behandling av personuppgifter som utförs av gemenskapens institutioner och organ med undantag av EG-domstolen och förstainstansrätten i deras rättskipande funktion,
- c) ge råd åt alla gemenskapens institutioner och organ i alla frågor som rör användningen av personuppgifter, särskilt innan de utarbetar interna bestämmelser om skydd av enskildas fri- och rättigheter vad avser behandlingen av personuppgifter,
- d) följa utvecklingen på områdena för informations- och kommunikationsteknik i den mån som de berör skydd av personuppgifter,
- e) samarbeta med nationella tillsynsmyndigheter i den omfattning som behövs för att kunna fullgöra sina uppgifter, särskilt genom utbyte av all användbar information eller genom att begära att en medlemsstats myndighet utövar sina befogenheter,
- f) delta i arbetet inom "Arbetsgruppen för skydd av enskilda med avseende på behandlingen av personuppgifter" som inrättades genom artikel 29 i direktiv 95/46/EG,
- g) föra ett register över behandlingar som meddelats honom/henne,
- h) utföra en förhandskontroll av sådana behandlingar som meddelas honom/henne.

*Artikel 44***Samråd**

1. Gemenskapens institutioner och organ skall underrätta den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd då de förbereder åtgärder som rör behandling av personuppgifter där en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan deltar, ensamt eller gemensamt med andra.

2. Kommissionen skall underrätta den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd om alla utkast till förslag till gemenskapslagstiftning som avser behandling av personuppgifter.

3. Gemenskapens alla institutioner och organ kan rådfråga den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd i fråga om all verksamhet som avser behandling av personuppgifter.

*Artikel 45***Hänvändelse**

1. Alla anställda inom gemenskapens institutioner och organ kan i en fråga som rör hans/hennes uppgifter vända sig till den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd utan att gå den officiella vägen.

2. Ingen person skall lida förfång på grund av att han/hon vänder sig till den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd eller framför klagomål till denne beträffande en överträdelse av bestämmelserna om behandling av personuppgifter.

*Artikel 46***Befogenheter**

1. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall i synnerhet

- a) leda utredningar, antingen på eget initiativ eller på grundval av klagomål eller hänvändelser,
- b) utan dröjsmål förses med all information som rör hans/hennes utredningar,
- c) vid varje tidpunkt beviljas tillträde till alla officiella lokaler.

Alla registeransvariga skall bistå den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd i dennes tjänsteutövning.

2. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall ha befogenhet att

- a) beordra rättelse, blockering, utplåning eller förstöring av alla uppgifter som behandlats på ett sätt som står i strid med bestämmelserna för behandling av personuppgifter,
- b) tillfälligt eller definitivt förbjuda behandling,
- c) ge registeransvarig en varning eller en tillrättavisning,
- d) rapportera ärendet till den gemenskapsinstitution eller det gemenskapsorgan som berörs och vid behov till Europaparlamentet, rådet och kommissionen,
- e) intervensera i ärenden vid EG-domstolen och förstainstansrätten,

f) ge registrerade råd och, om så krävs, bistå dem som expert vid förhandlingar inför förstainstansrätten.

3. I de fall då den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd kan konstatera en överträdelse av bestämmelserna om behandling av personuppgifter eller andra oegentligheter i behandlingen, skall han/hon överlämna frågan till den berörda gemenskapsinstitutionen eller det berörda gemenskapsorganet och när det är lämpligt lämna förslag om hur oegentligheterna kan rättas till och hur skyddet för registrerade kan förbättras.

4. Den berörda gemenskapsinstitutionen eller det berörda gemenskapsorganet skall informera den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd om sina synpunkter inom en av honom/henne angiven period. Svaret skall också innehålla en beskrivning av de åtgärder som har vidtagits med anledning av anmärkningarna från den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd.

5. I händelse av klagomål eller hänvändelse skall den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd informera personerna i fråga om resultatet av hans/hennes utredningar.

6. Om den registrerade har vägrats tillträde skall den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd endast informera honom/henne om huruvida uppgifterna har behandlats korrekt och, om så inte är fallet, huruvida nödvändiga korrigeringar har gjorts.

Om den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd anser att tillämpningen av inskränkningen i rätten att få bekräftelse i artikel 13 a blir verkningslös genom att denna information tillhandahålls, skall den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd inte informera den registrerade om resultatet av hans/hennes förfrågan.

7. Beslut av den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd kan överklagas hos EG-domstolen eller förstainstansrätten.

Artikel 47

Verksamhetsrapport

1. Den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd skall lämna en årlig rapport om sin verksamhet till Europaparlamentet och samtidigt offentliggöra densamma.

2. Rapporten skall vidarebefordras till Europeiska unionens övriga institutioner och organ och skall diskuteras i Europaparlamentet tillsammans med svaren från dem.

KAPITEL VI

SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 48

Övergångsperiod

Gemenskapens institutioner och organ skall säkerställa att behandling som redan pågår det datum som denna förordning träder i kraft uppfyller kraven i denna förordning inom ett år efter detta datum.

Artikel 49

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den tjugonde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

BILAGA I

1. Uppgiftsskyddsombudet skall utses på grundval av sin auktoritet, sina expertkunskaper om skydd av uppgifter och sin pålitlighet.
2. Utnämmandet av uppgiftsskyddsombudet får inte innebära en intressekonflikt vad avser andra offentliga uppdrag, särskilt vad avser tillämpningen av bestämmelserna i denna förordning.
3. Uppgiftsskyddsombudet skall utnämnas för en period av minst två år. Han/Hon kan återväljas. Uppgiftsskyddsombudet får endast entledigas efter medgivande av den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd, om han/hon inte längre uppfyller de krav som ställs för att han/hon skall kunna utföra sina uppgifter.
4. Vad gäller utförandet av sina uppgifter får inte uppgiftsskyddsombudet ta emot några instruktioner.
5. Efter utnämningen skall uppgiftsskyddsombudet registreras hos den europeiske tillsynsmannen för uppgiftsskydd av den institution, det organ (eller den person) som har utnämnt honom/henne.

6. Uppgiftsskyddsombudet kan ge rekommendationer för den praktiska förbättringen av uppgiftsskyddet och ge råd till den gemenskapsinstitution eller det gemenskapsorgan som utsåg honom/henne och berörd registeransvarig i frågor som avser tillämpningen av bestämmelser om skydd av uppgifter. Dessutom skall han/hon, på eget initiativ eller på begäran av den gemenskapsinstitution eller det gemenskapsorgan som utsåg honom/henne, registeransvarig, personalkommittén i fråga eller den registrerade, undersöka frågor och händelser som har direkt samband med hans/hennes uppgifter och som kommer till hans/hennes kännedom.
7. Uppgiftsskyddsombudet kan om alla frågor som rör tolkningen eller tillämpningen av denna förordning rådfrågas av den gemenskapsinstitution eller det gemenskapsorgan som utsåg henne/honom, av registeransvarig i fråga, av personalkommittén i fråga och av varje enskild person, utan att dessa behöver gå den officiella vägen.
8. Ingen person skall lida förfång på grund av att han vänder sig till uppgiftsskyddsombudet i en fråga som tyder på en överträdelse av bestämmelserna i denna förordning.
9. Det åligger alla berörda registeransvariga att hjälpa uppgiftsskyddsombudet att fullgöra hans/hennes uppgifter och att svara på frågor. I sitt arbete skall uppgiftsskyddsombudet alltid ha tillgång till de uppgifter som behandlas och beredas tillträde till alla kontor, installationer för behandling av uppgifter och databärare samt ha rätt att samla in nödvändig information.
10. Uppgiftsskyddsombudet skall i den utsträckning som krävs befrias från andra uppgifter. Det åligger uppgiftsskyddsombudet och hans/hennes personal, som lyder under artikel 287 i fördraget, att inte sprida information eller dokument som de kommer i kontakt med då de fullgör sina uppgifter.

BILAGA II

1. Registeransvarigs namn och adress.
 2. Namnen på de personer och/eller angivande av de organisatoriska delar av en institution eller ett organ som ansvarar för behandlingen av personuppgifter för ett särskilt syfte.
 3. Ändamålet eller ändamålen med behandlingen.
 4. En beskrivning av den eller de kategorier av registrerade som berörs och av de uppgifter eller kategorier av uppgifter som hänför sig till dem.
 5. Den rättsliga grunden för den behandling för vilken uppgifterna är avsedda.
 6. Mottagarna eller de kategorier av mottagare till vilka uppgifterna kan komma att lämnas ut.
 7. Hur länge de olika kategorierna av uppgifter kommer att blockeras och när de kommer att utplånas.
 8. Föreslagna överföringar av uppgifter till tredje land.
 9. En allmän beskrivning som gör det möjligt att preliminärt bedöma om de åtgärder är lämpliga som i enlighet med artikel 23 vidtagits för att trygga säkerheten vid behandlingen.
-

Förslag till rådets beslut om ytterligare makroekonomiskt stöd till Moldova

(1999/C 376 E/05)

KOM(1999) 516 slutlig — 1999/0213(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 22 oktober 1999)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR BESLUTAT FÖLJANDE

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE:

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 308 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande, och

av följande skäl

- (1) Kommissionen har samrått med Ekonomiska och finansiella kommittén innan den lade fram sitt förslag.
- (2) Moldova håller på att genomföra grundläggande politiska ekonomiska reformer och gör betydande ansträngningar för att upprätta en marknadsekonomi.
- (3) Moldova, å ena sidan, och Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater, å andra sidan, har undertecknat ett partnerskaps- och samarbetsavtal som trädde i kraft den 1 juli 1998.
- (4) Moldovas myndigheter har kommit överens med Internationella valutafonden (IMF) om ett makroekonomiskt program understött av en treårig, utvidgad finansieringsfacilitet, som godkändes i maj 1996, och har uttryckt sin avsikt att fortsätta programmet inom ramen för en ny finansieringsfacilitet.
- (5) De moldoviska myndigheterna har begärt finansiellt stöd från de internationella finansiella institutionerna, gemenskapen och andra bilaterala givare. Utöver den utökade finansieringen genom IMF och Världsbanken finns det ett avsevärt behov av ytterligare finansiering som måste täckas under de kommande månaderna för att stärka landets valutaserv och stödja de ekonomisk-politiska målen för myndigheternas reformåtgärder.
- (6) Moldova har drabbats särskilt hårt av den finansiella krisen i Ryssland och befinner sig nu i ett särskilt svårt ekonomiskt och socialt läge.
- (7) Ett ekonomiskt stöd från gemenskapen i form av ett långfristigt lån med en avsevärd betalningsfri period är en lämplig åtgärd för att hjälpa mottagarlandet i detta kritiska skede.
- (8) Gemenskapsstödet bör förvaltas av kommissionen.
- (9) I fördraget föreskrivs det inga andra befogenheter för antagande av detta beslut än de som anges i artikel 308.

Artikel 1

1. Gemenskapen skall ge Moldova ett långfristigt lån på upp till 15 miljoner EUR med fem betalningsfria år och en löptid på högst tio år, i syfte att säkra en hållbar betalningsbalanssituation, stärka landets valutaserv och underlätta genomförandet av de nödvändiga strukturreformerna.

2. Kommissionen skall i detta syfte vara bemyndigad att på Europeiska gemenskapens vägnar låna upp de nödvändiga medlen, som kommer att ställas till Moldovas förfogande i form av ett lån.

3. Detta lån skall förvaltas av kommissionen i nära samråd med Ekonomiska och finansiella kommittén på ett sätt som är förenligt med eventuella avtal mellan IMF och Moldova.

Artikel 2

1. Kommissionen skall vara bemyndigad att efter samråd med Ekonomiska och finansiella kommittén träffa avtal med myndigheterna i Moldova om de villkor i fråga om den ekonomiska politiken som skall vara förenade med lånet. Dessa villkor skall vara förenliga med det avtal som avses i artikel 1.3.

2. Kommissionen skall regelbundet i samarbete med Ekonomiska och finansiella kommittén och samordnat med IMF kontrollera att Moldovas ekonomiska politik överensstämmer med syftena för detta lån och att lånevillkoren uppfylls.

Artikel 3

1. Om inte annat följer av artikel 2 skall lånet göras tillgängligt för Moldova genom en enda utbetalning under förutsättning att ett avtal om ytterligare krediter med IMF genomförs på ett tillfredsställande sätt.

2. Medlen skall utbetalas till Moldovas centralbank.

Artikel 4

1. De upp- och utlåningstransaktioner som avses i artikel 1 skall genomföras med användande av samma valuteringsdag och får inte exponera gemenskapen för risker vad gäller omvandling av löptider, valuta- eller ränterisker eller andra kommersiella risker.

2. Kommissionen skall, om Moldova så begär, vidta nödvändiga åtgärder för att se till att en klausul om förtida återbetalning införs i lånevillkoren och att den får återopas.

3. På Moldovas begäran och i de fall omständigheterna medger en förbättring av räntesatsen på lånet, får kommissionen refinansiera hela eller en del av sin ursprungliga upplåning eller ändra motsvarande finansiella villkor. Refinansierings- eller omläggningstransaktionerna skall genomföras i enlighet med de villkor som anges i punkt 1 och får inte förlänga den genomsnittliga löptiden för upplåningen i fråga eller öka beloppet, beräknat enligt den aktuella växelkursen, av det kapital som är utestående på dagen för refinansierings- eller omläggningdagen.

4. Moldova skall stå för alla kostnader som kommissionen ådrar sig i samband med att den operation som avses i detta beslut avtalas eller genomförs.

5. Ekonomiska och finansiella kommittén skall minst en gång om året informeras om utvecklingen vad gäller de transaktioner som avses i punkterna 2–3.

Artikel 5

Kommissionen skall minst en gång om året överlämna en rapport till Europaparlamentet som skall innehålla en utvärdering av genomförandet av detta beslut.

BILAGA

BUDGETMEDEL SOM KRÄVS FÖR INBETALNINGAR TILL GARANTIFONDEN UNDER 1999 SAMT RESERV-MARGINAL FÖR LÅN OCH LÅNEGARANTIER TILL FÖRMÅN FÖR TREDJE LAND

(in Mio. Euro)

Transaktioner	Beräkningsgrund ⁽¹⁾	Inbetalning till fonden ⁽²⁾	Reserv-marginal
Beslutade transaktioner			346,0 ⁽³⁾
EIB/Nya lån ⁽⁴⁾			
— Central- och östeuropeiska länder	872,9	122,2	223,8
— Utvecklingsländer i Latinamerika och Asien	218,1	30,5	193,3
— Sydafrika	143,5	20,1	173,2
— Medelhavsländer	351,4	49,2	124,0
— f.d. jugoslaviska republiken Makedonien	38,5	5,4	118,6
— Bosnien	42,0	5,9	112,7
EIB/Gamla lån ⁽²⁾			
— Syrien	– 30	– 4,2	116,9
Makroekonomiskt stöd			
— Albanien III	20	2,8	114,1
— Bosnien I	20	2,8	111,3
Föreslagna transaktioner			
— EIB/Turkiet ⁽⁵⁾	105	14,7	96,6
— EIB/Kroatien ⁽⁶⁾	35	4,9	91,7
Makroekonomiskt stöd			
— Bulgarien IV ⁽⁷⁾	100	14,0	77,7
— Rumänien IV ⁽⁷⁾	200	28,0	49,7
— f.d. jugoslaviska republiken Makedonien II ⁽⁷⁾	50	7,0	42,7
— Tadzjikistan ⁽⁷⁾	75	10,5	32,2
— Moldova III ⁽⁷⁾	15	2,1	30,1

⁽¹⁾ Inbetalningarna beräknas genom att tillämpa garantins aktuella täckningsgrad, det vill säga 70 % (nya EIB-lån), 75 % (tidigare EIB-lån) eller 100 % (makroekonomiskt stöd i form av lån).

⁽²⁾ Enligt de regler om inbetalning som anges i rådets förordning (EG, EURATOM) nr 2728/94 av den 31 oktober 1994 har inbetalningssatsen ändrats till 14 %, eftersom fonden hade nått sitt målbelopp den 31 december 1997.

⁽³⁾ Belopp för 1999 i reserven för lån och lånegarantier till förmån för tredje land enligt budgetplanen.

⁽⁴⁾ Årliga belopp beträffande förutsedda låneavtal för 1999 och korrigering av de belopp som redan betalats ur fonden för att beakta faktiskt undertecknade låneavtal i slutet av 1998: överföring 5/99 till garantifonden.

⁽⁵⁾ Förslag till rådets förordning om genomförande av en särskild åtgärd för finansiellt samarbete som gynnar Turkiet (KOM(95) 389/3).

⁽⁶⁾ Samarbetsavtal mellan EG och Kroatien (SEK(95) 180, slutlig).

⁽⁷⁾ Kommissionens förslag.

Förslag till rådets förordning om åtgärder avsedda att ge information om den gemensamma jordbrukspolitiken

(1999/C 376 E/06)

KOM(1999) 536 slutlig — 1999/0209(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 26 oktober 1999)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 37 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande, och

av följande skäl:

- (1) I artikel 32–38 i fördraget föreskrivs en gemensam jordbrukspolitik.
- (2) I rådets förordning (EG) nr 1258/1999 av den 17 maj 1999 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken ⁽¹⁾ föreskrivs att EUGFJ:s garantisektion skall finansiera åtgärder som vidtas i syfte att informera om den gemensamma jordbrukspolitiken.
- (3) Enligt artikel 22.1 i rådets budgetförordning av den 21 december 1977 för Europeiska gemenskapernas allmänna budget ⁽²⁾ krävs en grundrättsakt för användningen av de anslag som förts upp för gemenskapsåtgärder. Med hänsyn till det interinstitutionella avtalet av den 13 oktober 1998 om de rättsliga grunderna och budgetens genomförande gäller detta även för de åtgärder som omfattas av denna förordning.
- (4) Det är viktigt att förklara vad den gemensamma jordbrukspolitiken handlar om och hur den utvecklas, både för jordbrukare och för andra direkt berörda, och för allmänheten.
- (5) Det bör fastställas vilka prioriterade åtgärder som kommissionen får stödja.
- (6) Organisationer bland verksamma inom jordbruket och på landsbygden, särskilt jordbruksorganisationer, konsumentföreningar och miljögrupper, är av största vikt både för att sprida kunskap om den gemensamma jordbrukspolitiken och för att förmedla åsikter från de berörda aktörerna, främst från jordbrukare, till kommissionen.
- (7) Eftersom den gemensamma jordbrukspolitiken är det största och viktigaste området inom gemenskapens integrerade politik bör innebörden i jordbrukspolitiken förklaras för allmänheten och i detta syfte är det lämpligt att även andra personer som skulle kunna ta fram intressanta projekt inbegrips bland lämpliga förslagsställare.

(8) Kommissionen bör förfoga över nödvändiga medel för att genomföra önskade informationsinsatser inom jordbrukssektorn.

(9) Man bör å ena sidan undvika att finansiera sådana åtgärder som kan få stöd inom ramen för andra gemenskapsprogram men å andra sidan bör deras komplementaritet med övriga gemenskapsinitiativ uppmuntras.

(10) Eftersom de nödvändiga åtgärderna för genomförandet av denna rättsakt utgörs av sådana förvaltningsåtgärder som avses i artikel 2 i rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter ⁽³⁾, bör dessa åtgärder fastställas enligt det förvaltningsförfarande som föreskrivs i artikel 4 i det beslutet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Gemenskapen får finansiera åtgärder för att informera om den gemensamma jordbrukspolitiken vilkas innehåll främst syftar till att

- a) bidra till att förklara, genomföra och utveckla den gemensamma jordbrukspolitiken,
- b) främja den europeiska jordbruksmodellen och förståelsen av denna,
- c) informera jordbrukare och andra aktörer på landsbygden,
- d) upplysa allmänheten om vad den gemensamma jordbrukspolitiken handlar om och målsättningarna med denna.

Dessa insatser är avsedda att erbjuda en enhetlig, objektiv och allomfattande information för att ge en samlad bild av denna politik.

Artikel 2

1. De åtgärder som avses i artikel 1 kan vara

- a) årsprogram som föreslagits särskilt av organisationer inom jordbruket eller för landsbygdsutveckling, konsumentföreningar eller miljögrupper

⁽¹⁾ EGT L 160, 26.6.1999, s. 103.

⁽²⁾ EGT L 356, 31.12.1977, s. 1. Förordning senast ändrad genom förordning (EG, EKSG, Euratom) nr 2779/98 (EGT L 347, 23.12.1998, s. 3).

⁽³⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

b) punktinsatser som föreslagits av andra personer än de som avses i punkt a, särskilt av medlemsstaternas offentliga myndigheter, media eller universitet och högskolor,

c) åtgärder som genomförts på kommissionens initiativ, särskilt sådana som gynnar både kommissionen och de målgrupper som åtgärderna i artikel 1 riktar sig till.

2. För de åtgärder som avses i punkterna 1 a och 1 b skall den högsta finansieringssatsen vara 75 % av de stödberättigande kostnaderna.

3. Följande åtgärder får inte finansieras av gemenskapen enligt punkt 1:

a) åtgärder som är obligatoriska enligt en rättsakt,

b) åtgärder som finansieras inom ramen för en annan gemenskapsåtgärd.

4. För genomförandet av de åtgärder som avses i punkt 1 c får kommissionen vid behov använda sig av nödvändig teknisk och administrativ hjälp.

Artikel 3

1. Inom ramen för de åtgärder som avses i artikel 2 skall särskilt följande berättiga till stöd: konferenser, seminarier, publikationer, produktioner för och insatser i massmedia, deltagande i evenemang av internationell betydelse och program för erfarenhetsutbyte.

2. De åtgärder som avses i artikel 2 skall väljas ut efter allmänna kriterier som till exempel

a) projektets kvalitet,

b) god kostnadseffektivitet.

Artikel 4

Gemenskapsfinansieringen får inte överskrida de årliga anslag som beslutas av den budgetansvariga myndigheten.

Artikel 5

Kommissionen skall ansvara för att de åtgärder och gemenskapsprojekt som genomförs inom ramen för denna förordning stämmer överens med och kompletterar övriga gemenskapsåtgärder.

Artikel 6

Kommissionen skall kontrollera att de åtgärder som finansieras av kommissionen genomförs korrekt och effektivt. Kommissionens bemyndigade företrädare skall ha tillåtelse att göra kontroller på plats, även stickprovskontroller, av genomförandet av dessa åtgärder.

Artikel 7

Kommissionen genomför, i de fall där det anses lämpligt, en utvärdering av de åtgärder som finansieras inom ramen för denna förordning.

Artikel 8

Kommissionen skall vartannat år lämna in en rapport om tillämpningen av denna förordning till Europaparlamentet och till rådet. Den första rapporten skall lämnas in senast den 31 december 2001.

Artikel 9

1. Vid genomförandet av denna förordning skall kommissionen biträdas av Kommittén för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruk som upprättades genom förordning (EEG) nr 729/70⁽¹⁾ enligt det förfarande som anges i punkt 2.

2. När hänvisning görs till denna punkt skall det förvaltningsförfarande som anges i artikel 4 i beslut 1999/468/EG tillämpas.

Den tidsperiod som anges i artikel 4.3 i beslut 1999/468/EG skall fastställas till en månad.

Artikel 10

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 januari 2000.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

⁽¹⁾ EGT L 94, 28.4.1970, s. 13.

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur, om märkning av nötkött och nötköttsprodukter och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 820/97

(1999/C 376 E/07)

KOM(1999) 487 slutlig — 1999/0204(COD)

(Framlagt av kommissionen den 27 oktober 1999)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD
HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

av nötkreatur på produktionsstadiet, dels att det skapas ett särskilt och på objektiva kriterier grundat gemenskapssystem för märkning av nötkött i försäljningsledet.

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 152 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 251 i fördraget, och

av följande skäl:

- (1) Enligt artikel 19 i rådets förordning (EG) nr 820/97 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur och om märkning av nötkött och nötköttsprodukter ⁽¹⁾ skall det från och med den 1 januari år 2001 inrättas ett system för obligatorisk märkning av nötkött som skall vara obligatoriskt i alla medlemsstater. På förslag av kommissionen skall det enligt samma artikel även beslutas om allmänna bestämmelser för det obligatoriska systemet före detta datum.
- (2) Dessa allmänna bestämmelser bör ingå i förordning (EG) nr 820/97. Av tydlighetsskäl bör den förordningen upphöra att gälla och ersättas med en ny förordning.
- (3) Marknaden för nötkött och nötköttsprodukter har destabiliserats på grund av krisen med bovin spongiform encefalopati. Förbättrad insyn i villkoren för produktionen och saluföringen av berörda produkter, särskilt när det gäller att "spåra" dem har haft positiv inverkan på nötköttskonsumtionen. För att behålla och öka konsumenternas förtroende för nötkött bör det utarbetas regler för vilka konsumentupplysningar som skall ges genom märkningen.
- (4) Av denna anledning är det ytterst angeläget att det införs dels ett effektivt system för identifiering och registrering

(5) De garantier som denna förbättring innebär kommer därför att medföra att vissa krav av allmänt intresse uppfylls, till exempel skydd av folk- och djurhälsan. Riktig rättslig grund för denna förordning är därför artikel 152 i fördraget.

(6) Följaktligen kommer konsumenternas förtroende för nötköttets och nötköttsprodukternas kvalitet att uppmuntras.

(7) I artikel 3.1 c i rådets direktiv 90/425/EEG av den 26 juni 1990 om veterinära och avelstekniska kontroller i handeln med vissa levande djur och varor inom gemenskapen med sikte på att förverkliga den inre marknaden ⁽²⁾ fastslås att djur som är föremål för handel inom gemenskapen skall identifieras enligt kraven i gemenskapens bestämmelser och registreras på ett sådant sätt att den anläggning, central eller organisation som djuren ursprungligen kommer ifrån eller har passerat på vägen kan spåras samt att dessa system för identifiering och registrering före den 1 januari 1993 skall utsträckas till att omfatta även förflyttning av djur inom de enskilda medlemsstaternas territorier.

(8) I artikel 14 i rådets direktiv 91/496/EEG av den 15 juli 1991 om fastställande av regler för hur veterinärkontroller skall organiseras för djur som importeras till gemenskapen från tredje land och om ändring av direktiven 89/662/EEG, 90/425/EEG och 90/675/EEG ⁽³⁾ fastslås det att identifiering och registrering som nämns i artikel 3.1 c i direktiv 90/425/EEG av sådana djur måste ske efter det att den veterinära kontrollen utförts, förutom om det gäller slaktdjur och registrerade hästdjur.

(9) För förvaltningen av vissa av gemenskapens stödprogram på jordbruksområdet krävs det att vissa slag av boskap märks individuellt. Systemet för identifiering och registrering bör därför kunna användas för tillämpning och kontroll av sådana åtgärder.

⁽¹⁾ EGT L 117, 7.5.1997, s. 1. Förordningen ändrat genom förordning (EG) nr [...].

⁽²⁾ EGT L 224, 18.8.1990, s. 29. Direktivet senast ändrat genom direktiv 92/118/EEG (EGT L 62, 15.3.1993, s. 49).

⁽³⁾ EGT L 268, 24.9.1991, s. 56. Direktivet senast ändrat genom direktiv 96/43/EG (EGT L 162, 1.7.1996, s. 1).

- (10) Det är nödvändigt att säkerställa ett snabbt och effektivt informationsutbyte mellan medlemsstaterna för en korrekt tillämpning av denna förordning. Gemenskapsbestämmelser har fastställts i rådets förordning (EEG) nr 1468/81 av den 19 maj 1981 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas administrativa myndigheter samt om samarbete mellan de förra och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av tull- och jordbrukslagstiftningen ⁽¹⁾ samt i rådets direktiv 89/608/EEG av den 21 november 1989 om ömsesidig hjälp mellan medlemsstaternas myndigheter och samarbete mellan dessa och kommissionen för att säkerställa en korrekt tillämpning av lagstiftningen om veterinära frågor och avelsfrågor ⁽²⁾.
- (11) De gällande reglerna för identifiering och registrering av nötkreatur har fastställts i rådets direktiv 92/102/EEG av den 27 november 1992 om identifikation och registrering av djur ⁽³⁾ och i rådets förordning (EG) nr 820/97. Erfarenheterna visar att genomförandet av det direktivet när det gäller nötkreatur inte har varit helt tillfredsställande och bör förbättras ytterligare. Därför är det nödvändigt att anta en särskild förordning för nötkreatur för att förstärka bestämmelserna i direktivet.
- (12) För att upprättandet av ett förbättrat identifieringssystem skall kunna accepteras är det av avgörande betydelse att det inte ställs överdrivna byråkratiska krav på producenten. Rimliga tidsfrister för det genomförandet bör föreskrivas.
- (13) För att snabbt och korrekt kunna "spåra" djur med hänsyn till kontrollen av gemenskapens stödprogram bör alla medlemsstater skapa databaser där djurets identitet, alla anläggningar på deras territorium och förflyttningar av djuren registreras enligt bestämmelserna i rådets direktiv 97/12/EG av den 17 mars 1997 om ändring och uppdatering av direktiv 64/432/EEG om djurhälsoproblem som påverkar handeln med nötkreatur och svin inom gemenskapen ⁽⁴⁾, i vilket de hygienkrav som gäller denna databas anges närmare.
- (14) Åtgärder bör vidtas för att skapa tekniska villkor som garanterar att producenterna på ett optimalt sätt kan kommunicera med databaserna och att dessa används i vid utsträckning.
- (15) För att göra det möjligt att "spåra" förflyttningar av nötkreatur bör djuren identifieras genom att ett öronmärke sätts fast på vardera örat och att de i princip åtföljs av ett pass vid varje förflyttning. Det som kännetecknar öronmärket och passet bör fastställas på gemenskapsnivå. I princip bör ett pass utfärdas för varje djur som har fått öronmärkning.
- (16) De djur som importerats från tredje land enligt direktiv 91/496/EEG bör underställas samma krav på identifiering.
- (17) Alla djur bör behålla öronmärkningen under resten av sin levnad.
- (18) På grundval av det arbete som utförs inom gemensamma forskningscentret undersöker kommissionen just nu om det är praktiskt möjligt att elektroniskt identifiera djuren.
- (19) Alla djurhållare, med undantag av transportörerna, bör föra aktuella register över djuren i sina anläggningar. Det som kännetecknar registret bör fastställas på gemenskapsnivå. Den behöriga myndigheten bör vid förfrågan ges tillgång till dessa register.
- (20) Medlemsstaterna kan låta hela nötköttssektorn bära de kostnader som uppstår vid tillämpningen av dessa åtgärder.
- (21) Det är lämpligt att utse den myndighet eller de myndigheter som är behörig/behöriga vid tillämpningen av varje avdelning i denna förordning.
- (22) Inom ramen för det system för märkning som införs genom denna förordning skall med nötkött avses vissa av de produkter som avses i artikel 1.1 i rådets förordning (EG) nr 1254/1999 av den 17 maj 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött ⁽⁵⁾.
- (23) Det bör inrättas ett system för obligatorisk märkning av nötkött som skall vara obligatoriskt i alla medlemsstater. Enligt detta obligatoriska system bör de aktörer och organisationer som saluför nötkött i märkningen ange vad som kännetecknar köttet och var det eller de djur som köttet kommer ifrån har slaktats.
- (24) Systemet för obligatorisk märkning av nötkött skall utvidgas från den 1 januari 2003. Enligt det obligatoriska systemet skall aktörer och organisationer som saluför nötkött i märkningen dessutom ange ursprung, särskilt var det eller de djur som köttet kommer från föddes, hölls och slaktades.
- ⁽¹⁾ EGT L 144, 2.6.1981, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 515/97 (EGT L 82, 22.3.1997, s. 1).
- ⁽²⁾ EGT L 351, 2.12.1989, s. 34.
- ⁽³⁾ EGT L 355, 5.12.1992, s. 32. Direktivet senast ändrat genom Anslutningsakten för Österrike, Finland och Sverige.
- ⁽⁴⁾ EGT L 109, 25.4.1997, s. 1.
- ⁽⁵⁾ EGT L 160, 26.6.1999, s. 21.

- (25) Det obligatoriska systemet för ursprungsmärkning kommer troligtvis inte att kunna införas förrän tidigast den 1 januari 2003. Den främsta anledningen till att det obligatoriska systemet för ursprungsmärkning inte införs förrän den 1 januari 2003 är att det endast krävs fullständiga uppgifter om förflyttningar av nötkreatur inom gemenskapen för djur som är födda efter den 1 januari 1998.
- (26) I allmänhetens intresse bör det obligatoriska systemet för märkning av nötkött även gälla nötkött som importeras till gemenskapen. Bestämmelser måste emellertid antas för de fall ett tredje lands aktör eller organisation inte har tillgång till alla de uppgifter som krävs för ursprungsmärkning. Det bör därför fastställas vilka uppgifter ett tredje land minst måste ange i märkningen.
- (27) För aktörer eller organisationer som producerar och saluför malet nötkött, slaktbiprodukter eller styckningsdelar av nötkött och aktörer eller organisationer som exporterar nötkött från tredje land till gemenskapen och som kanske inte har möjlighet att lämna all den information som krävs enligt det obligatoriska systemet för märkning av nötkött bör det fastställas undantag som garanterar ett visst minsta antal uppgifter.
- (28) Syftet med märkningen är att medge största möjliga insyn i saluföringen av nötkött. Aktörer och organisationer som väljer att saluföra sitt kött med en etikett som gör det möjligt att spåra det enskilda djuret bör därför få märka köttet med en särskild logotyp.
- (29) För alla andra uppgifter än de som krävs enligt det obligatoriska systemet för märkning av nötkött krävs det en gemenskapsram. Med tanke på alla de olika beskrivningar som finns av nötkött som saluförs i gemenskapen är det mest lämpligt att upprätta ett frivilligt system för märkning av nötkött. För att märkningssystemet skall vara effektivt måste det vara möjligt att spåra det märkta nötköttet till ursprungsdjuret eller ursprungsdjuren. En aktörs eller organisations märkningssystem skall inte vara giltigt förrän den behöriga myndigheten har mottagit en specifikation inom en viss tidsfrist. För att på ett korrekt sätt kunna identifiera den person som ansvarar för uppgifterna på etiketten bör aktörer och organisationer endast få märka köttet om etiketten innehåller deras namn eller logotyp. För att etikettspecifikationerna skall kunna godkännas inom hela gemenskapen bör det ske ett ömsesidigt utbyte av information mellan medlemsstaterna.
- (30) Aktörer och organisationer som importerar nötkött som kommer från tredje land till gemenskapen kan också vilja märka sina produkter enligt det frivilliga märkningssystemet för nötkött. Bestämmelser bör alltså föreskrivas så att importerat nötkött kan omfattas av det systemet. Dessa bestämmelser bör garantera att de åtgärder som vidtas när

det gäller märkning av importerat nötkött är lika tillförlitliga som de som har fastställts för gemenskapsnötkött.

- (31) Övergången från systemet i avdelning II i förordning (EG) nr 820/97 till det i denna förordning kan orsaka problem som inte tas upp i denna förordning. För att sådana problem skall kunna hanteras bör kommissionen vidta nödvändiga övergångsåtgärder. Den bör dessutom bemyndigas att lösa specifika praktiska problem.
- (32) I syfte att garantera tillförlitligheten hos de märkningssystem som föreskrivs i denna förordning är det nödvändigt att tvinga medlemsstaterna att genomföra lämpliga och effektiva kontrollåtgärder. Dessa kontroller bör inte inverka på sådana kontroller som kommissionen kan genomföra genom analog tillämpning av artikel 9 i rådets förordning (EG, Euratom) nr 2988/95 av den 18 december 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas finansiella intressen⁽¹⁾. Medlemsstaternas behöriga myndigheter bör ha rätt att dra in godkännandet av alla specifikationer vid oegentligheter.
- (33) Det är lämpligt att föreskriva lämpliga påföljder om bestämmelserna i denna förordning överträds.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I

IDENTIFIERING OCH REGISTRERING AV NÖTKREATUR

Artikel 1

1. Varje medlemsstat skall upprätta ett system för identifiering och registrering av nötkreatur (härefter kallade "djur"), i enlighet med bestämmelserna i denna avdelning.
2. Bestämmelserna i denna avdelning skall tillämpas utan att det påverkar andra gemenskapsregler om utrotning eller bekämpning av djursjukdomar och utan att det påverkar direktiv 91/496/EEG och förordning (EEG) nr 3508/92. De bestämmelser i direktiv 92/102/EEG som särskilt gäller nötkreatur skall inte längre tillämpas från och med den tidpunkt då dessa djur skall vara identifierade enligt denna avdelning.

Artikel 2

I denna avdelning avses med

— "djur": nötkreatur enligt artikel 2 i direktiv 97/12/EG,

⁽¹⁾ EGT L 312, 23.12.1995, s. 1. Förordningen senast ändrad genom förordning (EG) nr 1036/1999 (EGT L 127, 21.5.1999, s. 4).

- "anläggning": varje inrättning, byggnad eller, när det rör sig om en utomhusanläggning, varje plats på en medlemsstats territorium där de djur som avses i denna förordning hålls, föds upp eller vårdas,
- "djurhållare": varje fysisk eller juridisk person som är ansvarig för djur, antingen permanent eller tillfälligt, även under transport eller på en marknad,
- "behörig myndighet": en medlemsstats centrala myndighet eller myndigheter som är ansvarig/ansvariga för eller ålagda att utföra veterinära kontroller och att tillämpa denna avdelning eller, när det gäller bidragskontroll, de myndigheter som är ansvariga för att genomföra förordning (EG) nr 3508/92.

Artikel 3

Systemet för identifiering och registrering av nötkreatur skall omfatta följande delar:

- a) öronmärken för individuell identifiering av djur,
- b) databaser,
- c) pass för djuren,
- d) individuella register som förs i alla anläggningar.

Kommissionen och den berörda medlemsstatens behöriga myndighet skall ha tillgång till all information som avses i denna avdelning. Medlemsstaterna och kommissionen skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att se till att dessa baser är tillgängliga för alla berörda, däribland berörda konsumentorganisationer som erkänns av medlemsstaten, under förutsättning av att den enligt nationell lagstiftning nödvändiga sekretessen och uppgiftsskyddet garanteras.

Artikel 4

1. Alla djur i en anläggning som är födda efter den 1 januari 1998 eller efter detta datum är avsedda för handel inom gemenskapen skall identifieras med hjälp av ett öronmärke som sätts fast i båda öronen och som är godkänt av den behöriga myndigheten. Båda öronmärkena skall bära samma identitetskod, genom vilken det är möjligt att identifiera varje djur individuellt på samma gång som den anläggning i vilken det föddes. Utan hinder av det föregående får djur som är födda före den 1 januari 1998 och som efter detta datum är avsedda för handel inom gemenskapen identifieras enligt direktiv 92/102/EEG fram till den 1 september 1998. Därutöver och som ett undantag till ovanstående får djur som är födda före den 1 januari 1998 och som efter detta datum är avsedda för handel inom gemenskapen för omedelbar slakt identifieras enligt direktiv 92/102/EEG fram till den 1 september 1999. Nötkreatur som är avsedda för kultur- eller tävlingsevenemang

(utom mässor och utställningar) kan i stället för genom öronmärke identifieras genom ett identitetssystem som är godkänt av kommissionen och som ger samma garantier.

2. Öronmärket skall sättas fast inom en tidsfrist som bestäms av medlemsstaten redan vid djurets födelse och under alla förhållanden innan djuret lämnar den anläggning i vilken det föddes. Denna tidsfrist får inte överstiga 30 dagar fram till och med den 31 december 1999 och 20 dagar efter detta datum.

På begäran av en medlemsstat kan kommissionen emellertid, enligt det i artikel 10 avsedda förfarandet, fastställa under vilka förhållanden medlemsstaterna får förlänga den maximala tidsfristen.

Djur som är födda efter den 1 januari 1998 får inte flyttas från en anläggning utan att vara identifierade i enlighet med denna artikel.

3. Varje djur som importeras från ett tredje land och som har klarat de kontroller som avses i direktiv 91/496/EEG samt blir kvar på gemenskapens territorium skall genom ett öronmärke, som överensstämmer med bestämmelserna i denna artikel, identifieras i destinationsanläggningen inom en av medlemsstaten fastställd tidsfrist som inte skall överstiga 20 dagar efter det att djuret har genomgått förutnämnda kontroller och i varje fall innan det lämnar anläggningen.

Det är emellertid inte nödvändigt att identifiera djuret om destinationsanläggningen är ett slakteri beläget i den medlemsstat där kontrollerna genomförs och djuret slaktas inom 20 dagar efter kontrollerna.

Den ursprungliga identifiering som har genomförts av tredje land skall registreras i den i artikel 5 angivna databasen eller, om denna ännu inte är fullt fungerande, i de register som avses i artikel 3 samtidigt som den identitetskod som djuret tilldelats av destinationsmedlemsstaten.

4. Alla djur som kommer från en annan medlemsstat skall behålla sitt ursprungliga öronmärke.

5. Inget öronmärke får tas bort eller ersättas utan tillstånd från den behöriga myndigheten.

6. Öronmärkena skall tilldelas anläggningen, delas ut och sättas fast på djuren enligt ett förfarande som den behöriga myndigheten har bestämt.

7. Senast den 31 december 2001 skall parlamentet och rådet, på grundval av en rapport och eventuella förslag från kommissionen och enligt förfarandet i artikel 95 i fördraget, besluta om det är möjligt att införa elektronisk identifiering mot bakgrund av de framsteg som har uppnåtts på detta område.

Artikel 5

Medlemsstaternas behöriga myndighet skall upprätta en databas i enlighet med bestämmelserna i artiklarna 14 och 18 i direktiv 97/12/EG.

Databaserna skall senast den 31 december 1999 vara fullt fungerande och från och med detta datum innehålla alla uppgifter som krävs enligt detta direktiv.

Artikel 6

1. Från och med den 1 januari 1998 skall den behöriga myndigheten inom 14 dagar efter det att den har underrättats om ett djurs födelse utfärda ett pass för varje djur som skall identifieras i enlighet med artikel 4, eller, när det gäller djur som importerats från tredje land, inom 14 dagar efter underrättelsen om att den berörda medlemsstaten har identifierat djuret i enlighet med artikel 4.3. Den behöriga myndigheten får på samma villkor utfärda pass till djur från en annan medlemsstat. I sådana fall skall det pass som åtföljer djuret när det anländer överlämnas till den behöriga myndigheten som skall återlämna det till den medlemsstat som utfärdat det.

Kommissionen kan emellertid på begäran av en medlemsstat och enligt det i artikel 10 avsedda förfarandet fastställa under vilka förhållanden som den maximala tidsfristen får förlängas.

2. När ett djur förflyttas skall det åtföljas av sitt pass.

3. Utan hinder av punkt 1 första meningen och punkt 2 kan medlemsstater

— som före den 1 januari 2000 förfogar över en databas som kommissionen anser vara fullt fungerande i enlighet med artikel 5 bestämma att pass utfärdas endast för djur som är avsedda för handel inom gemenskapen och att djuren endast skall åtföljas av sitt pass om de förflyttas från den berörda medlemsstatens territorium till en annan medlemsstats territorium, i vilket fall passet skall innehålla uppgifter som bygger på denna databas.

I dessa medlemsstater skall det pass som åtföljer djuret när det importeras från en annan medlemsstat överlämnas till den behöriga myndigheten när djuret anländer.

— före den 1 januari 2000 tillåta beviljande av kollektiva pass för djurens förflyttningar inom medlemsstaten för djursättningar som har samma ursprung och samma destination, och som åtföljs av en hälsohandling.

4. När ett djur dör skall djurhållaren lämna tillbaka passet till den behöriga myndigheten inom sju dagar efter det att djuret har dött. Om djuret skickas till ett slakteri, skall slakteriets driftsledare ansvara för att passet skickas tillbaka till den behöriga myndigheten.

5. Om ett djur exporteras till tredje land skall den senaste djurhållaren överlämna passet till den behöriga myndigheten i det land dit djuret exporteras.

Artikel 7

1. Varje djurhållare, med undantag för transportörer, skall — föra ett aktuellt register,

— när databasen är fullt fungerande senast inom 15 dagar, och från och med den 1 januari 2000 inom 7 dagar, till den behöriga myndigheten rapportera alla förflyttningar till och från anläggningen och alla djur som föds och dör i anläggningen, tillsammans med angivelser av de datum då detta skett. På begäran av en medlemsstat kan kommissionen emellertid, enligt det i artikel 10 avsedda förfarandet, fastställa under vilka förhållanden medlemsstaterna får förlänga den maximala tidsfristen.

2. Varje djurhållare skall omedelbart vid varje djurs ankomst till anläggningen och innan det flyttas därifrån, om så är lämpligt och i enlighet med bestämmelserna i artikel 6, fylla i passet samt se till att passet åtföljer djuret.

3. Varje djurhållare skall, vid förfrågan, bistå den behöriga myndigheten med alla uppgifter om ursprung, identifiering och, om så är lämpligt, destination för de djur denne har ägt eller hållit, transporterat, sålt eller slaktat.

4. Registret skall vara i ett format som är godkänt av den behöriga myndigheten och föras för hand eller vara datoriserat och på begäran hela tiden vara tillgängligt i anläggningen för den behöriga myndigheten under en period som skall bestämmas av den behöriga myndigheten men som inte får vara kortare än tre år.

Artikel 8

Medlemsstaterna skall utse den behöriga myndighet som skall se till att denna avdelning efterlevs. Varje medlemsstat skall meddela de andra medlemsstaterna och kommissionen vilken denna myndighet är.

Artikel 9

Medlemsstaterna kan låta djurhållarna som avses i artikel 2 bära de utgifter som är förenade med de system som avses i artikel 3 och de kontroller som föreskrivs i denna avdelning.

Artikel 10

Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 8 i rådets beslut 1999/468/EG ⁽¹⁾, skall kommissionen anta tillämpningsföreskrifter för denna avdelning i enlighet med förfarandet i artikel 13 i rådets förordning (EG) nr 1258/1999 ⁽²⁾. Dessa föreskrifter skall särskilt omfatta

a) bestämmelser om öronmärkena,

b) bestämmelser om passet,

c) bestämmelser om registret,

d) miniminivåer för de kontroller som skall genomföras,

⁽¹⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ EGT L 160, 26.6.1999, s. 103.

- e) tillämpningen av administrativa påföljder,
- f) övergångsbestämmelser som underlättar tillämpningen av den här avdelningen.

AVDELNING II

MÄRKNING AV NÖTKÖTT OCH NÖTKÖTTSPRODUKTER

Artikel 11

Om en aktör eller en organisation, enligt definitionen i artikel 12,

- enligt avsnitt I i denna avdelning måste märka nötkött på ett försäljningsställe, eller
- enligt avsnitt II i denna avdelning önskar märka nötkött på försäljningsstället med andra uppgifter än de som anges i artikel 13, när det gäller vissa kännetecken eller produktionsförhållanden för det märkta köttet eller djuret från vilket det kommer,

skall aktören eller organisationen göra det i enlighet med denna avdelning.

Denna avdelning skall emellertid tillämpas utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i rådets direktiv 79/112/EEG.

Artikel 12

I denna avdelning avses med

- "nötkött": produkter som omfattas av KN-nummer 0201, 0202, 0206 10 95 och 0206 29 91,
- "märkning": fastställandet av en etikett på ett enskilt köttstycke eller köttstycken eller deras förpackning, inbegripet tillhandahållandet av information till konsumenten på försäljningsstället,
- "organisation": en grupp aktörer från samma eller olika delar av nötköttsbranschen.

Avsnitt I

Obligatoriskt system för märkning av nötkött inom Europeiska gemenskapen

Artikel 13

Allmänna bestämmelser

1. Aktörer och organisationer som saluför nötkött inom gemenskapen skall märka köttet i enlighet med bestämmelserna i denna artikel.

Det obligatoriska märkningssystemet skall garantera ett samband mellan å ena sidan identifieringen av slaktkroppen, kvartsparten eller köttstyckena och, å andra sidan, det enskilda djuret, eller, där detta är tillräckligt för att kontrollera att uppgifterna på etiketten är korrekta, gruppen berörda djur.

2. Varje etikett skall innehålla följande:

- ett referensnummer eller en referenskod som säkerställer sambandet mellan köttet och djuret eller djuren. Detta nummer kan utgöras av identifieringsnumret för det enskilda djur från vilket nötköttet kommer eller identifieringsnumret för en grupp djur,
- godkännandenummer för det slakteri där djuret eller gruppen djur slaktades samt region, medlemsstat eller tredje land där slakteriet är beläget. Märkningen skall lyda: "Slaktat i [namn på region, medlemsstat eller tredje land] [godkännandenummer]",
- godkännandenummer för den urbaningsanläggning där slaktkroppen eller gruppen slaktkroppar urbanades samt region, medlemsstat eller tredje land där urbaningsanläggningen är belägen. Märkningen skall lyda "Urbanad i [namn på region, medlemsstat eller tredje land] [godkännandenummer]",
- den djurkategori som köttet kommer från,
- slaktdatum för det djur eller den grupp djur som köttet kommer från,
- nötköttets ideala minsta mörningstid.

3. Medlemsstater där tillräckliga uppgifter finns tillgängliga i det system för identifiering och registrering av nötkreatur som föreskrivs i avdelning I, får emellertid besluta att det skall anges ytterligare uppgifter på etiketterna när det gäller kött från djur som fötts, hållits och slaktats i samma medlemsstat.

4. Ett obligatoriskt system enligt punkt 3 får inte medföra störningar i handeln mellan medlemsstaterna.

Kommissionen skall på förhand samtycka till förfarandena för genomförandet i de medlemsstater som avser att tillämpa bestämmelserna i punkt 3.

5. Från och med den 1 januari 2003 skall aktörer och organisationer även ange följande på etiketterna:

- medlemsstat, region eller anläggning, eller tredje land där djuret är fött,
- alla medlemsstater, regioner eller anläggningar, eller tredje land där djuret är gött,
- medlemsstat, region eller slakteri, eller tredje land där djuret slaktades,
- medlemsstat, region eller urbaningsanläggning, eller tredje land där djuret urbanades.

Om köttet kommer från djur som fötts, hållits, slaktats och urbenats

- i samma medlemsstat kan detta anges som antingen "Ursprung: [medlemsstatens namn]" eller "Ursprung: EG",
- i fler än en medlemsstat kan detta anges som antingen "Ursprung: EG" eller "Ursprung: fler än en EG-medlemsstat",
- i en eller flera medlemsstater eller ett eller flera tredje länder kan detta anges som "Ursprung: EG och tredje land",
- i ett eller flera tredje länder kan detta anges som antingen "Ursprung: [tredje landets eller tredje ländernas namn]" eller "Ursprung: Tredje land".

Artikel 14

Undantag från det obligatoriska märkningssystemet

1. Utan hinder av artikel 13.2, de första tre strecksatserna i artikel 13.5 och artikel 13.6 skall en aktör eller organisation som producerar malet nötkött, slaktbiprodukter av nötkött eller styckningsdelar av nötkött på etiketten minst ange den medlemsstat, region eller urbeningsanläggning, eller det tredje land där nötköttet producerats.

Om detta nötkött är producerat

- i samma region eller medlemsstat kan detta anges som antingen "Producerat i: [regionens eller medlemsstatens namn]" eller "Producerat i EG",
- i fler än en medlemsstat kan detta anges som antingen "Producerat i: [medlemsstaternas namn]" eller "Producerat i EG",
- i en eller flera medlemsstater och ett eller flera tredje länder kan detta anges som antingen "Producerat i: [medlemsstaternas och tredje ländernas namn]" eller "Producerat i EG och tredje land",
- i ett eller flera tredje länder kan detta anges som antingen "Producerat i: [tredje landets eller tredje ländernas namn]" eller "Producerat i tredje land".

2. Utan hinder av artikel 13.2 sjätte strecksatsen får en aktör eller organisation märka kalvkött utan att ange köttets minsta mörningstid.

Artikel 15

Obligatorisk märkning för nötkött från tredje land

Utan hinder av artikel 13 skall nötkött som importeras till gemenskapen, och för vilket alla de uppgifter som anges i artikel 13 inte finns tillgängliga, märkas med följande uppgifter:

"Ursprung: Tredje land" eller "Slaktat i [tredje landets namn]".

Artikel 16

Nötkött som kan spåras till det enskilda djuret

En aktör eller organisation som säkerställer sambandet mellan identifieringen av köttet och det enskilda djur från vilket köttet kommer skall ha rätt att märka köttet med en särskild logotyp.

Avsnitt II

Frivilligt märkningssystem

Artikel 17

Allmänna bestämmelser

1. Varje aktör eller organisation skall för etiketter som innehåller andra uppgifter än de som anges i avsnitt I i denna avdelning överlämna en specifikation för kännedom till den behöriga myndigheten i varje medlemsstat där nötköttet i fråga produceras eller säljs. En sådan underrättelse i förväg skall göras minst en månad innan köttet märks. Den behöriga myndigheten kan även upprätta specifikationer som skall användas i den berörda medlemsstaten under förutsättning att det inte är obligatoriskt att använda dessa.

Denna specifikation för frivillig märkning skall ange

- de uppgifter som skall finnas på etiketten,
- de åtgärder som skall vidtas för att garantera att dessa uppgifter är korrekta,
- det kontrollsystem som skall tillämpas i alla produktions- och försäljningsled, inbegripet de kontroller som skall utföras av ett oberoende organ som är godkänt av den behöriga myndigheten och utsett av aktören eller organisationen. Dessa organ skall uppfylla de kriterier som fastställs i den europeiska normen nr EN/45011,
- för en organisation, de åtgärder som kommer att vidtas vad beträffar varje medlem som inte följer specifikationen.

Medlemsstaterna får besluta att det oberoende organets kontroller kan ersättas av en behörig myndighets kontroller. Den behöriga myndigheten skall i så fall till sitt förfogande ha den kvalificerade personal och de resurser som krävs för att utföra nödvändiga kontroller.

Kostnaderna för de kontroller som föreskrivs i denna avdelning skall bäras av den aktör eller organisation som använder märkningssystemet.

2. En specifikation skall också garantera ett samband mellan å ena sidan identifieringen av slaktkroppen, kvartsparten eller köttstycken och, å andra sidan, det enskilda djuret, eller, där detta är tillräckligt för att kontrollera att uppgifterna på etiketten är korrekt, de berörda djuren.

3. En etikett skall innehålla uppgifter som,

- den behöriga myndigheten i förväg har underrättats om,
- är korrekta och kontrollerbara i enlighet med den specifikation som lämnats till den behöriga myndigheten,
- är klara och inte missvisande och som är gemensamma för allt nötkött som är blandat från olika djur.

4. Om den behöriga myndigheten inom en månad räknat från dagen efter den dag då specifikationen lämnades in inte har gjort några invändningar eller begärt kompletterande uppgifter till specifikationen skall den berörda aktören eller organisationen ha rätt att märka nötkött, i enlighet med specifikationen, förutsatt att etiketten innehåller aktörens eller organisationens namn eller logotyp.

5. Om produktion och/eller försäljning av nötkött äger rum i två eller flera medlemsstater skall de berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter

- ömsesidigt bistå varandra för att garantera effektivt informationsutbyte om de märkningsspecifikationer som används i en annan medlemsstat.
- godkänna de specifikationer som används i en annan medlemsstat.

Artikel 18

Frivilligt system för märkning av nötkött från tredje land

1. Om produktionen av nötkött helt eller delvis äger rum i ett tredje land skall aktörerna och organisationerna endast ha rätt att märka nötkött enligt detta avsnitt om de först har lämnat in sina specifikationer till den behöriga myndighet som utsetts för detta ändamål av vart och ett av de berörda tredje länderna och om den behöriga myndigheten senast en månad efter det den tagit emot specifikationen inte har gjort några invändningar eller begärt kompletterande uppgifter om specifikationen.

2. För att en specifikation som används i ett tredje land skall vara giltig i gemenskapen skall det tredje landet i förväg underätta kommissionen om

- den behöriga myndighet som utsetts,

— de förfaranden och kriterier som skall iakttas av den behöriga myndigheten när den granskar specifikationen,

— alla aktörer eller organisationer vars specifikationer den behöriga myndigheten har godkänt.

Kommissionen skall överlämna dessa uppgifter till medlemsstaterna.

Om kommissionen på grundval av denna information kommer fram till att de förfaranden och/eller kriterier som tillämpas i ett tredje land inte överensstämmer med de normer som föreskrivs i denna förordning skall kommissionen efter samråd med det berörda tredje landet besluta att specifikationer från det berörda tredje landet inte skall gälla inom gemenskapen.

Artikel 19

Påföljder

Utan att det påverkar någon åtgärd som vidtagits av organisationen själv eller det oberoende kontrollorgan som föreskrivs i artikel 17 får medlemsstaten, om det visar sig att en aktör eller en organisation inte har följt den specifikation som avses i artikel 17.1, ställa upp tilläggsvillkor som skall följas för att märkningen skall fortsätta att gälla.

Avsnitt III

Allmänna bestämmelser

Artikel 20

Tillämpningsföreskrifter

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 8 i rådets beslut 1999/468/EG skall kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 43 i rådets förordning (EG) nr 1254/1999 anta tillämpningsföreskrifter för denna avdelning, och då särskilt definiera

— det högsta antal djur i en grupp som avses i artikel 13,

— de djurkategorier som avses i artikel 13.2 fjärde strecksatsen,

— det malda kött, de köttbiprodukter eller styckningsdelar av nötkött som avses i artikel 14.1,

— den logotyp som avses i artikel 16,

— de särskilda uppgifter som får anges på etiketten.

2. Kommissionen skall i enlighet med samma förfarande även anta

- a) de bestämmelser som är nödvändiga för att underlätta övergången från tillämpningen av förordning (EG) nr 820/97 till tillämpningen av denna avdelning.

- b) de bestämmelser som krävs för att lösa specifika praktiska problem. Sådana bestämmelser får, om det finns välmotiverade skäl till det, avvika från vissa delar av denna avdelning.

Artikel 21

Utnämning av behöriga myndigheter

Medlemsstaterna skall senast sex månader efter denna förordnings ikraftträdande utse den myndighet eller de myndigheter som skall ha ansvaret för genomförandet av bestämmelserna i denna avdelning.

AVDELNING III

GEMENSAMMA BESTÄMMELSER

Artikel 22

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att garantera att bestämmelserna i denna förordning efterlevs. De avsedda kontrollerna skall inte påverka de kontroller som kommissionen kan utföra i enlighet med artikel 9 i förordning (EG, Euratom) nr 2988/95.

De påföljder som medlemsstaterna ådömer skall stå i proportion till hur allvarliga överträdelsena är. Påföljderna kan, där så berättigat, innebära en inskränkning av djurs förflyttning till eller från den berörda djurhållarens anläggning.

2. När en enhetlig tillämpning av kraven i denna förordning så kräver, får kommissionens veterinäre experter i samråd med behöriga myndigheter

a) kontrollera att medlemsstaterna uppfyller de nämnda kraven,

b) utföra kontroller på platsen för att säkerställa att kontrollerna genomförs i enlighet med denna förordning.

3. En medlemsstat på vars territorium en inspektion utförs skall bistå kommissionens veterinäre experter med all den hjälp de kan behöva för att fullgöra sina uppgifter.

Resultaten av kontrollerna skall diskuteras med den berörda medlemsstatens behöriga myndighet innan slutrapporten sammanställs och skickas ut.

4. Om kommissionen anser att kontrollresultaten så kräver, skall den ompröva situationen inom Ständiga veterinärkommittén. Den får fatta nödvändiga beslut i enlighet med det förfarande som föreskrivs i artikel 22a.

5. Kommissionen skall övervaka utvecklingen. Mot bakgrund av denna utveckling och i enlighet med förfarandet i artikel 22a får kommissionen ändra eller upphäva de beslut som avses i punkt 3.

6. Närmare bestämmelser för tillämpningen av denna artikel skall antas, om så krävs, enligt förfarandet i artikel 22a.

Artikel 22a

1. Kommissionen skall biträdas av den ständiga veterinärkommitté som inrättades genom beslut 68/361/EEG enligt det förfarande som föreskrivs i punkt 2 i den här artikeln.

2. Kommissionens företrädare skall förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 205.2 i fördraget skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Rösterna från medlemsstaternas företrädare i kommittén skall vägas enligt bestämmelserna i samma artikel. Ordföranden får inte rösta.

3. Om Europaparlamentet, i en resolution som anger skälen till varför den antagits, meddelar att ett förslag till genomförandeåtgärder som eventuellt skall antas och som förelagts en kommitté enligt denna förordning som antagits enligt artikel 251 i fördraget, skulle överskrida de befogenheter att genomföra åtgärderna som föreskrivs i denna förordning, skall kommissionen ompröva de föreslagna åtgärderna. Kommissionen får, med beaktande av resolutionen och inom tidsfristerna för det pågående förfarandet, förelägga kommittén nya förslag till åtgärder, fortsätta förfarandet eller förelägga Europaparlamentet och rådet ett förslag på grundval av fördraget. Kommissionen skall underrätta Europaparlamentet och kommittén om den åtgärd den tänker vidta när det gäller Europaparlamentets resolution och om skälen till detta.

4. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 3, skall kommissionen själv anta de föreslagna åtgärderna om de är förenliga med kommitténs yttrande.

5. Om de föreslagna åtgärderna inte är förenliga med kommitténs yttrande eller om inget yttrande avges skall kommissionen utan dröjsmål lägga fram ett förslag inför rådet om vilka åtgärder som skall vidtas och underrätta Europaparlamentet om dessa.

6. Om Europaparlamentet anser att ett förslag som kommissionen lagt fram enligt den förordning som antagits enligt det förfarande som föreskrivs i artikel 251 i fördraget överskrider de genomförandebefogenheter som föreskrivs i denna förordning, skall det underrätta rådet om sin ståndpunkt.

7. Rådet får, om så är lämpligt med hänsyn till en sådan ståndpunkt, fatta beslut om kommissionens förslag med kvalificerad majoritet inom en period på tre månader från och med den dag då frågan hänsköts till rådet.

Om rådet inom denna period med kvalificerad majoritet har meddelat att det motsätter sig förslaget skall detta omprövas av kommissionen. Kommissionen får förelägga rådet ett ändrat förslag, åter lägga fram sitt förslag eller lägga fram ett lagstiftningsförslag på grundval av fördraget.

Om rådet vid utgången av denna period varken har fattat något beslut om den föreslagna genomförandeakten eller uttalat sig mot förslaget till genomförandeåtgärder skall kommissionen själv anta den föreslagna genomförandeakten.

Artikel 23

1. Förordning (EG) nr 820/97 skall upphävas.
2. Hänvisningar till förordning (EG) nr 820/97 skall tolkas som hänvisningar till den här förordningen och skall läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga I.

Artikel 24

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med [en månad efter den dag då den träder i kraft].

BILAGA

JÄMFÖRELSETABELL

Förordning (EG) nr 820/97	Denna förordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2	Artikel 2
Artikel 3	Artikel 3
Artikel 4	Artikel 4
Artikel 5	Artikel 5
Artikel 6	Artikel 6
Artikel 7	Artikel 7
Artikel 8	Artikel 8
Artikel 9	Artikel 9
Artikel 10	Artikel 10
Artikel 11	Artikel 24
Artikel 12	Artikel 11
Artikel 13	Artikel 12
Artikel 14.1	Artikel 17.1
Artikel 14.2	Artikel 17.2
Artikel 14.3	Artikel 17.5
Artikel 14.4	Artikel 17.4
Artikel 15	Artikel 18
Artikel 16.1	Artikel 17.3
Artikel 16.2	Artikel 17.3
Artikel 16.3	Artikel 13.2 första strecksatsen
Artikel 17	Artikel 19
Artikel 18	Artikel 20
Artikel 19	—
Artikel 20	Artikel 21
Artikel 21	Artikel 22
Artikel 22	Artikel 24

Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av rådets förordning (EG) nr 820/97 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur och om märkning av nötkött och nötköttsprodukter

(1999/C 376 E/08)

KOM(1999) 487 slutlig – 1999/0205(COD)

(Framlagt av kommissionen den 27 oktober 1999)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR
ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska
gemenskapen, särskilt artikel 152 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yt-
trande,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande,

i enlighet med det förfarande som fastställs i artikel 251 i
fördraget, och

av följande skäl:

- (1) Enligt artikel 19 i rådets förordning (EG) nr 820/97 om upprättande av ett system för identifiering och registrering av nötkreatur och om märkning av nötkött och nötköttsprodukter⁽¹⁾ skall det från och med den 1 januari år 2000 inrättas ett system för obligatorisk märkning av nötkött som skall vara obligatoriskt i alla medlemsstater. På förslag av kommissionen skall det enligt samma artikel även beslutas om allmänna bestämmelser för det obligatoriska systemet före detta datum.
- (2) Kommissionen har förelagt rådet ett förslag till förordning som ersätter förordning (EG) nr 820/97 och som innehåller de allmänna bestämmelserna för det obligatoriska systemet för märkning av nötkött. De förfaranden som krävs för att anta den förordningen kommer troligtvis inte att kunna avslutas före den 1 januari 2000.
- (3) Följden av att inte anta en ny förordning skulle i princip bli att det obligatoriska systemet, som är baserat på ursprung, omedelbart träder i kraft utan att några allmänna bestämmelser gäller för det. Detta skulle skapa en mycket osäker och otillfredsställande situation för nötköttbranschens aktörer inte bara i gemenskapen utan också i tredje land.
- (4) Denna situation kan undvikas genom att det nu gällande frivilliga systemet enligt rådets förordning (EG) nr 820/97 förblir i kraft och tidsfristen för ikraftträdandet av det obligatoriska märkningssystemet i artikel 19 i samma förordning flyttas fram ett år.
- (5) Det främsta målet med märkningssystemet för nötkött är att skydda folkhälsan eftersom det är avsett att upprätthålla och stärka konsumenternas förtroende för nötkött, vilket påverkades mycket negativt av BSE-krisen. Riktig rättslig grund för denna förordning är därför artikel 152 i fördraget.

(6) Rådets förordning (EG) nr 820/97 bör därför ändras.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Artikel 19 i rådets förordning (EG) nr 820/97 skall ersättas med följande:

"Artikel 19

1. Ett system för obligatorisk märkning av nötkött skall inrättas och vara obligatoriskt i samtliga medlemsstater från och med den 1 januari 2001. Detta obligatoriska system utesluter emellertid inte möjligheten för en medlemsstat att besluta att systemet endast skall tillämpas frivilligt på nötkött för saluhållande i samma medlemsstat. Det system för märkning som föreskrivs i denna förordning skall gälla fram till och med den 31 december 2000.

På grundval av den rapport som föreskrivs i punkt 3, skall parlamentet och rådet enligt förfarandet i artikel 152 i fördraget därför före den 1 januari 2001 med kvalificerad majoritet på förslag av kommissionen besluta om allmänna bestämmelser för ett system för obligatorisk märkning av nötkött som skall gälla från och med denna tidpunkt i enlighet med gemenskapens internationella förpliktelser.

2. Från och med den 1 januari 2001 skall det, enligt gemenskapens internationella förpliktelser och om inte parlamentet och rådet fattar ett annat beslut, enligt märkningssystemet, utöver den uppgift på etiketten som avses i artikel 16.3, dessutom göras obligatoriskt att föra in en uppgift om den medlemsstat eller det tredje land där djuret som köttet kommer från är fött, de medlemsstater eller tredje länder där djuret har hållits, och den medlemsstat eller det tredje land där djuret har slaktats.

3. Medlemsstaterna skall före den 1 maj 1999 överlämna rapporter till kommissionen om genomförandet av systemet för märkning av nötkött. Kommissionen skall överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet om hur långt systemen för märkning av nötkött har kommit i de skilda medlemsstaterna.

4. Om ett tillräckligt utvecklat system för identifiering och registrering av nötkreatur redan finns, får dock medlemsstaterna redan före den 1 januari 2001 införa ett system för obligatorisk märkning av nötkött som kommer från djur som föds, göds och slaktas på deras territorium. De får dessutom besluta att en eller flera av de uppgifter som räknas upp i artikel 16.1 och 16.2 skall anges i märkningen.

⁽¹⁾ EGT L 117, 7.5.1997, s. 1.

5. Ett obligatoriskt system enligt punkt 4 får inte medföra störningar i handeln mellan medlemsstaterna. Kommissionen skall på förhand samtycka till förfarandena för genomförandet i de medlemsstater som avser att tillämpa bestämmelserna i punkt 4.

6. Före den 1 januari 2001 skall parlamentet och rådet enligt förfarandet i artikel 152 i fördraget besluta om det är möjligt och önskvärt med andra obligatoriska uppgifter än de som föreskrivs i punkt 2 och om det är möjligt och

önskvärt att utvidga denna förordnings räckvidd till andra produkter än de som anges i artikel 13 första strecksatsen.”

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Den skall tillämpas från och med den 1 januari år 2000.

Förslag till rådets förordning (EG) om fastställande av en gemenskapsram för insamling och förvaltning av uppgifter om fiskeresurserna som är av grundläggande betydelse för den gemensamma fiskeripolitiken

(1999/C 376 E/09)

(Text av betydelse för EES)

KOM(1999) 541 slutlig — 1999/0218(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 27 oktober 1999)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 37 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande, och

av följande skäl:

- (1) Enligt rådets förordning (EG) nr 3760/92 av den 20 december 1992 om ett gemenskapssystem för fiske och vattenbruk ⁽¹⁾, senast ändrad genom förordning (EG) nr 1181/98 ⁽²⁾, skall Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén regelbundet utvärdera situationen vad gäller fiskeresurserna och de ekonomiska följderna av denna situation.
- (2) I FN:s livsmedels- och jordbruksorganisations uppförandekodex för ansvarsfullt fiske och i FN:s avtal om att skydda och förvalta gemensamma fiskbestånd och ständigt vandrande arter betonas behovet av att utveckla forskningsarbetet och insamlingen av uppgifter för att förbättra de vetenskapliga kunskaperna.
- (3) Gemenskapen bör delta i alla de ansträngningar som görs i internationella vatten för att bevara fiskeresurserna, särskilt i enlighet med de bestämmelser som regionala fiskerierorganisationer antagit.
- (4) För att kunna göra de vetenskapliga bedömningar som behövs för den gemensamma fiskeripolitiken är det absolut nödvändigt att samla in fullständiga uppgifter om fiskbeståndens biologi, fiskeflottorna och deras verksamhet och om ekonomiska och sociala frågor.
- (5) Insamlingen av dessa specifika uppgifter bör samordnas med statistiska uppgifter.
- (6) Prioriteringar bör fastställas på gemenskapsnivå liksom standardiserade förfaranden för insamling och behandling av uppgifter inom gemenskapen för att säkerställa att

regelverket i sin helhet är samstämmigt och för att optimera kostnadseffektiviteten genom att skapa en stabil flerårig ram.

- (7) Vetenskapliga analyser kräver inte i första hand detaljerade elementära uppgifter, utan sammanställda uppgifter som erhållits genom att detaljerade uppgifter samlats in och behandlats på lämplig nivå.
 - (8) De befintliga förordningarna på detta område, särskilt rådets förordningar (EEG) nr 3759/92 ⁽³⁾, (EEG) nr 2847/93 ⁽⁴⁾, (EG) nr 685/95 ⁽⁵⁾ och (EG) nr 779/97 ⁽⁶⁾ samt kommissionens förordningar (EG) nr 2090/98 ⁽⁷⁾, nr 2091/98 ⁽⁸⁾ och nr 2092/98 ⁽⁹⁾ innehåller bestämmelser om insamling och förvaltning av uppgifter om fiskefartyg, deras verksamhet, deras fångster samt om prisövervakning, vilka måste beaktas om det skall kunna skapas ett heltäckande regelverk.
 - (9) De nu gällande förordningarna täcker inte alla de områden för vilka uppgifter måste samlas in för att kunna göra fullständiga och tillförlitliga vetenskapliga analyser. Förordningarna omfattar antingen enskilda uppgifter eller generella uppgifter och inte uppgifter som sammanställts på en nivå som är lämplig för vetenskapliga bedömningar. Nya bestämmelser bör därför antas så att det under ett flertal år samlas in uppgifter i serier som på ett effektivt sätt finns tillgängliga för behöriga och bemyndigade användare.
-
- (3) Rådets förordning (EEG) nr 3759/92 av den 17 december 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för fiskeri- och vattenbruksprodukter (EGT L 388, 31.12.1992, s. 1).
 - (4) Rådets förordning (EEG) nr 2847/93 av den 12 oktober 1993 om införande av ett kontrollsystem för den gemensamma fiskeripolitiken (EGT L 261, 20.10.1993, s. 1), senast ändrad genom förordning (EG) nr 2346/98 (EGT L 358, 31.12.1998, s. 5).
 - (5) Rådets förordning (EG) nr 685/95 av den 27 mars 1995 om administreringen av fiskeinsatsen med avseende på vissa fiskezoner och -resurser i gemenskapen (EGT L 71, 31.3.1995, s. 5).
 - (6) Rådets förordning (EG) nr 779/97 av den 24 april 1997 om upprättande av ett förvaltningssystem för fiskeansträngningar i Östersjön (EGT L 113, 30.4.1997, s. 1).
 - (7) Kommissionens förordning (EG) nr 2090/98 av den 30 september 1998 om gemenskapens register över fiskefartyg (EGT L 266, 1.10.1998, s. 27).
 - (8) Kommissionens förordning (EG) nr 2091/98 av den 30 september 1998 om segmentering av fiskeflottan i gemenskapen och av fiskeansträngningen i förhållande till de fleråriga utvecklingsprogrammen (EGT L 266, 1.10.1998, s. 36).
 - (9) Kommissionens förordning (EG) nr 2092/98 av den 30 september 1998 om deklaration av fiskeansträngningen för vissa fiskeområden och fiskeresurser i gemenskapen (EGT L 266, 1.10.1998, s. 47).

⁽¹⁾ EGT L 389, 31.12.1992, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 164, 9.6.1998, s. 1.

(10) För att kunna bedöma fiskerisektorns resurser och ekonomiska situation måste det samlas in biologiska uppgifter om fångsterna i sin helhet, även kasserade fångster, det måste göras bedömningar av samtliga resursers storlek oberoende av uppgifterna från det kommersiella fisket, det måste samlas in uppgifter om fångstkapacitet och vilka fiskeansträngningar som har gjorts samt uppgifter som förklarar prisbildningen och som gör det möjligt att bedöma den ekonomiska situationen i fiskeföretagen och i fiskberedningsindustrin liksom hur sysselsättningen utvecklas inom dessa sektorer.

(11) Det bör ges prioritet åt de uppgifter som är absolut nödvändiga för de vetenskapliga bedömningarna, men även ett utökat program för att förbättra dessa bedömningar bör uppmuntras.

(12) Forskare och yrkesverksamma inom fiskerisektorn samt andra berörda aktörer bör delta i arbetet med att fastställa regler för insamling och förvaltning av uppgifter. Genom artikel 16 i förordning (EEG) nr 3760/92 inrättas en vetenskaplig, teknisk och ekonomisk kommitté för fiskerisektorn och genom kommissionens beslut 71/128/EEG⁽¹⁾ inrättas en rådgivande kommitté för fiskerinäringen, vilka är lämpliga organ att inhämta nödvändiga yttranden från.

(13) Gemenskapens program för insamling och förvaltning av uppgifter om fiskeresurserna skall genomföras under medlemsstaternas direkta ansvar. Medlemsstaterna skall därför fastställa nationella program som överensstämmer med gemenskapens program.

(14) Genomförandet av nationella program för insamling och förvaltning av uppgifter om fiskeresurserna kan komma att bli kostsamt. Fördelarna med dessa program ligger främst på gemenskapsnivå. Medlemsstaterna bör därför kunna få ekonomiskt bidrag från gemenskapen till utgifterna. Detta bidrag regleras genom beslut 1999/.../EG (beslut om ekonomiskt bidrag till insamling av uppgifter och till studier).

(15) De sammanställda uppgifter som avses i denna förordning bör matas in i databaser så att de blir tillgängliga för bemyndigade användare och kan utbytas. Överföringen av särskilda vetenskapliga uppgifter skall enligt planerna skötas av internationella organisationer, såsom Internationella havsforskningsrådet och regionala fiskeriorganisationer.

(16) Det bör fastställas ett förfarande för att fastställa tillämpningsföreskrifter för denna förordning, särskilt för att specificera de uppgifter som skall samlas in och reglerna för datahanteringen, överföringen och tillträdet till de sammanställda uppgifterna.

(17) Genomförandet av programmen för insamling och förvaltning av uppgifter bör regelbundet utvärderas och möjligheterna att utöka de områden som omfattas bör undersökas på medellång sikt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE:

Artikel 1

Genom denna förordning fastställs en gemenskapsram för insamling och förvaltning av de uppgifter som behövs för att utvärdera situationen beträffande fiskeresurserna och fiskerinäringen.

Medlemsstaterna skall ansvara för insamlingen av uppgifterna.

Artikel 2

I denna förordning avses med

- a) fleråriga serier av uppgifter: uppgifter som mäter utvecklingen enligt en och samma parameter över flera år,
- b) sammanställda uppgifter: resultatet av behandlingen av uppgifter från en grupp av fartyg för en viss tidsperiod och i förekommande fall för en geografiskt fastställd sektor i syfte att göra en representativ helhetsbedömning,
- c) indelning i tid och rum: en kombination av en regelbunden indelning av en geografisk zon i sektorer och en tidsperiod.

AVDELNING I

Allmänna principer för insamling och förvaltning av uppgifter

Artikel 3

1. Medlemsstaterna skall upprätta fleråriga serier av uppgifter som lämpar sig för vetenskapliga analyser och som innehåller biologiska och ekonomiska uppgifter samt överensstämmer med de sammanställda uppgifterna. De metoder som används skall vara varaktiga i tiden, standardiserade på gemenskapsnivå och överensstämmer med internationella bestämmelser på området.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av befintliga åtaganden enligt gemenskapens bestämmelser om insamling av uppgifter, särskilt de förordningar som anges i artikel 4.2 och 4.3, skall medlemsstaterna

- a) fastställa program för insamling av uppgifter som kompletterar dessa åtaganden eller, när det gäller områden som inte omfattas av åtagandena, som vid behov är baserade på stickprovskontroller,
- b) ange de behandlingsförfaranden som ger de sammanställda uppgifterna,
- c) se till att de uppgifter som använts för att få fram de sammanställda uppgifterna förblir tillgängliga för eventuell omräkning.

⁽¹⁾ Kommissionens beslut av den 25 februari 1971 om upprättandet av en Rådgivande kommitté för fiskerinäringen (EGT L 68, 22.3.1971, s. 18), senast ändrat genom beslut 1999/478/EG (EGT L 187, 20.7.1999, s. 70).

Artikel 4

Medlemsstaterna skall samla in följande:

1. Uppgifter som gör det möjligt att bestämma eller uppskatta den totala fångsten per bestånd, inbegripet eventuella kasserade fångster och, vid behov, fördela dessa fångster per grupp av fartyg, per geografisk zon och per tidsperiod. Det skall tas biologiska stickprover på fångsterna. Medlemsstaterna skall göra vetenskapliga undersökningar till havs för att bedöma beståndens storlek och fördelning, oberoende av de uppgifter som lämnats från det kommersiella fisket om bestånden, i de fall sådana bedömningar är möjliga och ändamålsenliga.
2. Uppgifter som är nödvändiga för att bedöma förändringar i fiskekapaciteten och de olika fiskeflottornas verksamhet. För detta ändamål skall sammanställningar göras av de uppgifter som samlats in enligt rådets förordningar (EEG) nr 2847/93, (EG) nr 685/95 och (EG) nr 779/97 och kommissionens förordningar (EG) nr 2090/98, nr 2091/98 och nr 2092/98 samt kompletterande uppgifter skall samlas in av medlemsstaterna alltefter behov.
3. Uppgifter som gör det möjligt att följa prisutvecklingen och prisbildningen för olika fångster. De uppgifter som samlats in enligt förordning (EEG) nr 3759/92 skall sammanställas och sammanfattas. Kompletterande uppgifter skall samlas in för att täcka samtliga landningar i hamnar inom och utanför gemenskapen samt import.
4. Uppgifter för att kunna bedöma fiskerinäringens ekonomiska situation
 - a) och när det gäller fiskeflottorna, uppgifter
 - om försäljningsintäkter och andra intäkter (bidrag, ränteintäkter etc.),
 - om produktionskostnaderna,
 - som gör det möjligt att beskriva sysselsättningsläget till havs.
 - b) och när det gäller fiskberedningsindustrin, uppgifter om
 - produktion uttryckt i kvantitet och värde för produktkategorier som skall fastställas,
 - antalet företag samt antalet sysselsatta,
 - utvecklingen av produktionskostnaderna och strukturen för dessa.

AVDELNING II

Metod för att fastställa innehållet i gemenskapens program och nationella program

Artikel 5

1. Kommissionen skall, i enlighet med artikel 18 i rådets förordning (EEG) nr 3760/92, fastställa ett minimiprogram för gemenskapen som omfattar de uppgifter som absolut behövs

för de vetenskapliga bedömningarna och ett utökat gemenskapsprogram som utöver minimiuppgifterna innehåller uppgifter som på ett avgörande sätt troligen förbättrar de vetenskapliga bedömningarna. Dessa program skall fastställas för sexårsperioder, och det första skall omfatta år 2000 till och med år 2005.

2. I både minimiprogrammet och i det utökade programmet skall särskilt följande anges:

- a) De rubriker som omfattas, dvs.
 - förteckningen över berörda bestånd,
 - zoner och resurser som skall omfattas av de vetenskapliga undersökningar till havs som nämns i artikel 4.1,
 - parametrar att beakta för att följa upp förändringar i fiskekapaciteten,
 - fiskarter vars landningspriser skall följas upp och eventuella uppdelningar i handelsstorlekar för en och samma art,
 - bokföringsposter eller grupper av bokföringsposter som är relevanta för den ekonomiska uppföljningen av fiskeföretag och beredningsindustri,
 - den sysselsättningsstruktur som skall övervakas.
- b) På vilken nivå de sammanställda uppgifterna samlats in, dvs.
 - indelningen i tid och rum, dvs. referenssektorernas geografiska spridning och den tidsperiod som avses,
 - definition av grupper av fartyg och/eller hamnar samt beredningsindustrins sektorer. Fartygsgrupperna skall överensstämma med delsegmenten i de fleråriga utvecklingsprogrammen (FUP) och överensstämma med någon av rubrikerna.
- c) I förekommande fall, de kvantifierade målen i form av närmare beskrivning av bedömningarna eller stickprovsprogrammens intensitet.

Artikel 6

1. Varje medlemsstat skall för sexårsperioder, och för första gången för åren 2000 till och med år 2005, fastställa ett nationellt program för insamling och förvaltning av uppgifter. Programmet skall beskriva både insamlingen av detaljerade uppgifter och den behandling som krävs för att få fram de sammanställda uppgifterna enligt de principer som beskrivs i artikel 3. I programmet skall kopplingen till gemenskapens program enligt artikel 5 beskrivas.

2. Varje medlemsstat skall garantera att metoderna för insamling och behandling av uppgifterna är tillförlitliga och varaktiga. Medlemsstaten skall lämna uppgifter till kommissionen som gör det möjligt att bedöma vilka metoder som faktiskt har använts och hur effektiva de är. I den mån det finns internationella eller europeiska definitioner och lämpliga klassificeringssystem skall dessa användas för insamling och analys av uppgifterna.

3. Varje medlemsstat skall i sitt nationella program i görligaste mån innefatta de delar som berör medlemsstaten i enlighet med det minimiprogram som avses i artikel 5.

4. Varje medlemsstat får lämna in en ansökan till gemenskapen om ett ekonomiskt bidrag för de delar av det nationella programmet som överensstämmer med gemenskapens minimiprogram. Medlemsstaten får även ansöka om ett ekonomiskt bidrag från gemenskapen för sådana kompletterande delar i det nationella programmet som överensstämmer med det utökade gemenskapsprogrammet, förutsatt att bestämmelserna om gemenskapens minimiprogram har iakttagits till fullo.

Det ekonomiska bidraget från gemenskapen skall beslutas enligt bestämmelserna i beslut 1999/.../EG (beslut om ekonomiskt bidrag till insamling av uppgifter och till studier).

Artikel 7

1. Varje medlemsstat skall se till att de sammanställda uppgifterna för gemenskapsprogrammen matas in i elektroniska databaser.

2. Medlemsstaterna får överföra de uppgifter som avses i denna förordning till behöriga internationella organisationer enligt dessa organisationers särskilda föreskrifter och enligt de bestämmelser som fastställs i artikel 8.2 b. Kommissionen skall underrättas om dessa överföringar och skall, på begäran, kunna få en kopia av uppgifterna på elektronisk väg.

3. Kommissionen skall på elektronisk väg ha tillgång till samtliga uppgifter som sammanställts inom ramen för gemenskapsprogrammen och får tillgängliggöra dem för Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén.

4. Alla uppgifter som på något sätt lämnats eller erhållits enligt denna förordning skall vara sekretessbelagda och ges samma skydd som motsvarande uppgifter har enligt den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som tagit emot uppgifterna och enligt de motsvarande bestämmelser som är tillämpliga på gemenskapens institutioner.

AVDELNING III

Slutbestämmelser

Artikel 8

1. Tillämpningsföreskrifter för denna förordning skall antas i enlighet med förfarandet i artikel 18 i förordning (EEG) nr 3760/92.

2. Tillämpningsföreskrifterna skall särskilt gälla följande:

a) De program som anges i artikel 5.1.

b) Den datoriserade organisationen av

- reglerna för överföring av uppgifter, inbegripet överföring av vetenskapliga uppgifter till internationella organisationer,

— kriterierna för att göra sökningar i databaserna och de minimistandarder som krävs för att se till att uppgifterna finns tillgängliga för behöriga användare.

— De uppgifter som i förekommande fall samlats in under kommissionens direkta ansvar.

— De bestämmelser som garanterar sekretesskydd i enlighet med artikel 7.4.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 1 skall de program som avses i artikel 5.1 antas efter samråd med Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerisektorn och Rådgivande kommittén för fiskerinäringen.

Artikel 9

1. Kommissionen skall varje år tillsammans med Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerisektorn och Rådgivande kommittén för fiskerinäringen inom Förvaltningskommittén för fiskeri- och vattenbrukssektorn undersöka de nationella programmens utveckling.

2. Mot bakgrund av de uppgifter som medlemsstaterna lämnar, och efter samråd med Vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerisektorn, skall kommissionen för varje treårsperiod och för första gången före den 31 december år 2002 lämna en rapport till Europaparlamentet och rådet som utvärderar de metoder som varje medlemsstat använt, de använda metodernas ändamålsenlighet samt de resultat som uppnåtts genom insamling och förvaltning av uppgifter enligt denna förordning.

3. Kommissionen skall före den 31 december år 2002 ha undersökt om det är lämpligt att utöka området för insamling av uppgifter enligt denna förordning. För detta ändamål får medlemsstaterna och kommissionen genomföra studier och försöksprojekt inom områden som är viktiga för den gemensamma fiskeripolitiken, men som inte omfattas av artikel 4, särskilt vattenbruk, förhållandena mellan fiske, vattenbruk och miljö och sysselsättning inom fiske och vattenbruk. Dessa studier och projekt kan få ekonomiskt bidrag från gemenskapen enligt bestämmelserna i beslut 1999/.../EG (beslut om ekonomiskt bidrag till insamling av uppgifter och till studier).

4. Mot bakgrund av den rapport och de undersökningar som avses i punkterna 2 och 3 i denna artikel och med hänsyn till hur behoven utvecklas inom den gemensamma fiskeripolitiken skall kommissionen före den 31 december år 2002 undersöka om det är lämpligt att eventuellt ändra denna förordning.

Artikel 10

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Förslag till rådets beslut om att ingå ett avtal mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Norge om Norges deltagande i arbetet vid Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk

(1999/C 376 E/10)

(Text av betydelse för EES)

KOM(1999) 496 slutlig — 1999/0203(CNS)

(Framlagt av kommissionen den 28 oktober 1999)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 308 i förening med artikel 300.2 första stycket andra meningen i detta,

med beaktande av kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande,

och av följande skäl:

1. I artikel 13 i rådets förordning (EEG) nr 302/93 av den 8 februari 1993 om upprättande av ett europeiskt centrum för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk ⁽¹⁾, ändrad genom förordning (EG) nr 3294/94 ⁽²⁾, anges att tredje land som delar gemenskapens och medlemsländernas intressen och målsättningar med uppgifterna och arbetet inom centrumet skall få möjlighet att delta i centrumets arbete.

2. Avtalet mellan gemenskapen och Konungariket Norge om landets deltagande i arbetet vid Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk som på gemenskapens vägnar har förhandlats fram av kommissionen bör godkännas.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Norge om Norges deltagande i arbetet vid Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk godkänns på gemenskapens vägnar.

Avtalstexten bifogas detta beslut.

Artikel 2

Rådets ordförande bemyndigas att utse den person som skall ha rätt att med för gemenskapen bindande verkan underteckna avtalet och att lämna den diplomatiska not som avses i artikel 12 i avtalet.

⁽¹⁾ EGT L 36, 12.2.1993, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 341, 30.12.1994, s. 7.

Utkast – Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Norge om Norges deltagande i arbetet vid Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk

DE AVTALSSLUTANDE PARTERNA,

som är medvetna om behovet av internationellt samarbete för att bekämpa problemet med narkotika och narkotikamissbruk i samhället,

som på nytt bekräftar de mycket nära kulturella, kommersiella och sociala förbindelser som traditionellt råder mellan Europeiska unionen och Norge, i synnerhet de ekonomiska, politiska och juridiska förbindelser som upprättats genom avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet,

som beaktar att Europeiska gemenskapen genom beslut 90/611/EEG ⁽¹⁾ har tillträtt Förenta nationernas konvention mot olaglig hantering av narkotika och psykotropa ämnen, nedan kallad Wienkonventionen, och har deponerat en behörighetsförklaring som avses i artikel 27 i konventionen ⁽²⁾; som ävenledes beaktar att Norge ratificerade Wienkonventionen den 14 november 1994,

som beaktar att Europeiska gemenskapen genom rådets förordning (EEG) nr 302/93 ⁽³⁾ ("förordningen") har upprättat Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk ("centrumet"),

som beaktar att det i artikel 13 i förordningen anges att tredje land som delar gemenskapens och medlemsstaternas intressen och målsättningar skall få möjlighet att delta i centrumets arbete; som beaktar att Norge har gjort en framställan om att få delta,

som beaktar att Norge delar syftet med och målsättningarna för centrumet såsom de framgår av förordningen,

som beaktar att Norge godtar de uppgifter, den arbetsmetod och de prioriterade områden som centrumet tilldelats genom förordningen,

som beaktar att det i Norge finns en institution som är lämplig att knyta till Europeiska nätverket för information om narkotika och narkotikamissbruk,

HAR BESLUTAT ATT INGÅ FÖLJANDE AVTAL.

Artikel 1

Norge skall fullt ut delta i centrumets arbete på de villkor som anges i detta avtal.

Artikel 2

Europeiskt nätverk för information om narkotika och narkotikamissbruk (Reitox)

1. Norge skall delta i Europeiska nätverket för information om narkotika och narkotikamissbruk (Reitox).

2. Norge skall underrätta centrumet om huvudbeståndsdelarna i landets informationsnätverk, inbegripet vilken som är den nationella kontrollenheten, inom 28 dagar från det att

⁽¹⁾ EGT L 326, 24.11.1990, s. 56.

⁽²⁾ EGT L 326, 24.11.1990, s. 57.

⁽³⁾ EGT L 36, 12.2.1993, s.1; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 71.

detta avtal trätt i kraft, och ange andra specialiserade enheter som kan bidra till centrumets arbete.

3. En specialiserad enhet i Norge skall utses till nationell kontaktpunkt genom enhälligt beslut av styrelseledamöterna.

Artikel 3

Styrelse

Centrumets styrelse skall kalla en företrädare för Norge till sina sammanträden. Företrädaren skall delta fullt ut utan rösträtt. Styrelsen får i undantagsfall sammankalla ett sammanträde där endast företrädare för medlemsstaterna och Europeiska kommissionen deltar när frågor av särskilt intresse för gemenskapen och dess medlemsstater skall behandlas.

Styrelsen skall vid ett sammanträde där företrädare för Norge deltar fastställa detaljerna kring Norges deltagande i centrumets arbete.

*Artikel 4***Vetenskaplig kommitté**

Centrumets styrelse skall kalla en företrädare för Norge att delta fullt ut vid vetenskapliga kommitténs sammanträden utan rösträtt.

*Artikel 5***Budget**

Norge skall betala motsvarande 5,5 % av Europeiska unionens bidrag till centrumet undantaget bidraget till de nationella kontaktpunkterna i Reitox-nätverket.

*Artikel 6***Uppgiftsskydd och -sekretess**

1. Om personuppgifter som inte möjliggör identifiering av fysiska personer vidarebefordras till norska myndigheter av centrumet till följd av detta avtal och i enlighet med nationell lagstiftning, får sådana uppgifter bara användas för angivna syften och på de villkor som den myndighet som tillhandahållit dem anger.

2. Uppgifter om narkotika och narkotikamissbruk som skickas till norska myndigheter av centrumet får publiceras om gemenskapsregler och norska regler om spridning av information och om sekretess är uppfyllda. Personuppgifter får inte publiceras eller göras tillgängliga för allmänheten.

3. Specialiserade enheter som utsetts i Norge skall inte ha någon skyldighet att tillhandahålla uppgifter som är belagda med sekretess enligt norsk lagstiftning.

4. Centrumet är bundet av bestämmelserna i artikel 6 i förordningen i fråga om uppgifter som de norska myndigheterna lämnar till centrumet.

*Artikel 7***Juridisk status**

Centrumet skall vara en juridisk person enligt norsk rätt och skall i Norge besitta den mest långtgående behörighet en juridisk person kan ha enligt norsk lagstiftning.

*Artikel 8***Ansvar**

Centrumets ansvar skall regleras enligt bestämmelserna i artikel 16 i förordningen.

*Artikel 9***Behörig domstol**

Norge erkänner att Europeiska gemenskapernas domstol är behörig domstol i fråga om centrumet i enlighet med bestämmelserna i artikel 17 i förordningen.

*Artikel 10***Privilegier**

Norge skall tillerkänna centrumet privilegier och immunitet i den utsträckning som anges i protokollet om Europeiska gemenskapernas immunitet och privilegier.

*Artikel 11***Tjänsteföreskrifter**

Genom undantag från artikel 12.2 a i anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska gemenskaperna får norska medborgare som åtnjuter fulla medborgerliga rättigheter anställas av centrumets direktör.

*Artikel 12***Ikraftträdande**

Detta avtal skall träda i kraft den första dagen i den andra månaden som följer efter mottagandet av den sista diplomatiska noten som bekräftar att de avtalsslutande parterna har uppfyllt sina respektive rättsliga förpliktelser för avtalets ikraftträdande.

*Artikel 13***Giltighetstid och uppsägning**

1. Detta avtal har ingåtts på obegränsad tid.
2. Var och en av de avtalsslutande parterna kan säga upp detta avtal genom skriftlig notifikation till den andra avtalsslutande parten. Avtalet skall upphöra att gälla tolv månader efter dagen för en sådan notifikation.

Förklaring från Europeiska gemenskapernas kommission

Kommissionen kommer att uppmana Europeiska centrumet för kontroll av narkotika och narkotikamissbruk att vid utarbetandet av budgeten fullt ut beakta Norges anmärkningar om landets bidrag.
